CHRISTOPHER BUCKLEY

Florence a Arabiei

HUMANITAS

COLECŢIA RÂSUL LUMII

■

CHRISTOPHER BUCKLEY (n. 1952, Washington), scriitor şi editor la *Forbes,* se bucură de o dublă reputaţie: satirist politic de forţă şi sursă de migrene pentru toate administraţiile democrate de la Casa Albă (fapt explicabil, dat fiind trecutul său de consilier republican). Toate romanele lui pleacă de la situaţii greu acceptabile, exploatate cu vână şi plăcere de-a scrie. Ele pot fi uciderea preşedintelui SUA cu o scuipătoare de colecţie de către propria consoartă *(No Way to Treat a First Lady— Nu teporţi aşa cu Prima Doamna,* Humanitas 2005), înfiinţarea unui post TV dedicat emancipării femeilor dintr-o ţară arabă *(Florence of Arabia – Florence a Arabici,* Humanitas, 2007) sau o predare de mandat minată de multiple accidente premeditate (*The White Hoţise Mess – Deranj la Casa Albă,* în curs de apariţie la Humanitas). *Boomsday— La judecata dinapoi,* cel mai recent roman al lui Buckley, porneşte tot de la o situaţie aberantă: o tânără agasată de droaia de impozite pe care trebuie să le plătească pentru susţinerea fondurilor de pensii propune administraţiei americane o soluţie stimulatoare: scutirea de taxe a tuturor cetăţenilor care semnează un contract prin care acceptă să se sinucidă la împlinirea vârstei de 75 de ani.

CHRISTOPHER BUCKLEY

Florence a Arabiei

Traducere din engleză de
CORNELIA BUCUR

HUMANITÁS
BUCUREŞTI
Coordonatorul colecţiei RADU PARASCHIVESCU

Ilustraţia copertei GABI DUMITRU

Descrierea CEP a Bibliotecii Naţionale a României
BUCKLEY, CHRISTOPHER
Florence a Arabiei / Christopher Buckley; trad.: Cornelia Bucur. – Bucureşti: Humanitás. 2007
ISBN 978-973-50-1627-2

I. Bucur, Cornelia (trad.)

821.111 (73)-31=135.1

CHRISTOPHER BUCKLEY
FLORENCE OF ARABJA
© 2004 by Christopher Taylor Buckley
AII rights reserved

© HUMANITÁS, 2007, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITÁS
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/3171819. fax 021/31718 24
www.humanitas.ro
Comenzi CARTE PRIN POŞTĂ tel. 021/311 23 30, fax 021/313 50 35, C.P.C.E. – CP 14, Bucureşti e-mail: cpp@humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

Pentru Bob, Kip, Steve şi Tim Forbes

prolog

u eşedinţa Excelenţei Sale prinţul Bawad bin-Rumallah al-Hamooj, ambasadorul Regatului Imperial al Wasabiei în Statele Unite ale Americii, sta cocoţata costisitor pe proprietatea în valoare de 18 milioane de dolari cu vedere spre o porţiune de torent înspumat a Potomacului, la câţiva kilometri în amonte de Washington, D.C. Emblema de pe poarta de intrare în regalul complex rezidenţial afişează, placate cu aur, simbolurile casei regale de Hamooj: un curmal, o semilună şi un hanger deasupra unui cap. Văzut de aproape, capul nu are o expresie prea plăcută, fără îndoială datorită faptului că a fost retezat de hangerul de deasupra sa.

Din punct de vedere istoric, capul i-a aparţinut unui oarecare Rafiq al-Sawah, zis şi „Cel Neînţelept", care, într-o noapte din anul 1740 sau 1742 (istoricii nu au căzut de acord asupra datei exacte), a încercat să uzurpe autoritatea şei- culi Abdulabdullah Waffa al-Hamooj, zis şi „Cel înţelept", fondatorul dinastiei wasabiene şi viitor rege. Conform legendei – acum predate ca adevăr istoric în şcolile din ţară —•, capul retezat al lui Rafiq a încercat să-i ceară scuze şeicu- lui pentru perfidia sa şi a implorat să fie reataşat. Şeicul Abdulabdullah nu era însă într-o dispoziţie propice unor astfel de favoruri. Oare nu-l tratase el

pe Rafiq ca pe propriul său frate? Drept care a poruncit ca gura încă neamuţită să fie umplută cu balegă de cămilă şi capul să fie azvârlit hienelor din deşert.

Evenimentul este comemorat în fiecare an, cu ocazia aniversării Perfidiei lui Rafiq. Cetăţenii adulţi de sex bărbătesc sunt obligaţi să pună pe limbă o cantitate simbolică de balegă de cămilă, reprezentând autoritatea regelui şi amintind de soarta cumplită care îi aşteaptă pe cei care încearcă să o submineze. în practică, numai personalul palatului Hamooj şi cei mai conservatori dintre wasabieni aplică ritualul *ad litteram.* Cu o suta de ani în urmă, un cofetar cu iniţiativă din capitala Kaffa a inventat o nuga care emana aroma specifică a produsului original, destul pentru a-i păcăli pe *mukfelleenA,* poliţia religioasă care veghează cu asprime la respectarea preceptelor din *Cartea lui Hamooj.* Wa- sabienii puneau o bucată pe limbă şi umblau aşa întreaga zi, afişând un aer de pioşenie. Dar, vai, păcăleala a fost descoperită şi nefericitul cofetar şi-a pierdut nu doar autorizaţia de a produce dulciuri, ci şi limba, mâna dreaptă şi piciorul stâng. La urcarea pe tron, în 1974, regele Tallulah a decretat că o bucăţică simbolică de balegă era de ajuns. Aceasta a provocat numeroase proteste printre *mullahA* şi *mukfeUeen-i,* dar şi o imensă uşurare în rândul populaţiei adulte de sex bărbătesc.

La câteva minute după miezul unei nopţi răcoroase de toamnă, pe 28 septembrie, porţile pe care era montată emblema regală se deschiseră, lăsând să iasă maşina condusă de Nazrah al-Bawad, soţia prinţului Bawad.

Plecarea lui Nazrah ar fi decurs mai lin, dacă aceasta ar fi petrecut ceva mai mult timp la volanul unui automobil. Femeilor din Wasabia nu li se îngăduia să conducă. Dar, spirit îndrăzneţ şi practic,

Nazrah începuse încă din adolescenţă să se roage de diverşi bărbaţi din jur, începând cu Tamsa, fratele ei, să o iniţieze în tainele volanului, frânelor şi ambreiajului. Controlul asupra Cadillacului părintesc în deşertul vast al Wasabiei nu era tocmai complicat La Washington, îl convinsese (adică îl mituise), nu iară greutate, pe Khalil, şoferul, bodyguardul şi însoţitorul ei, să o lase să conducă pe anumite străzi pe jumătate pustii şi în parcările magazinelor unde îşi trec vremea cei cu sânge regesc, precum Neiman Marcus şi Saks Fifth Avenue. Ajunsese la punctul în care era aproape în stare să parcheze o maşină fără a-i lăsa mai toată vopseaua pe spoilerele celor din faţă şi din spate. Ocazie cu care Khalil îşi câştigase, printre slujitori, reputaţia de a fi un şofer în care nu se putea avea încredere prea multă.

Aici, în această seară, Nazrah constată că manevra cu dificultate. Ieşind pe poartă, reteză oglinda retrovizoare şi lăsă o dâră pe laterala automobilului de 85 000 dolari care i-ar fi făcut să plângă până şi pe cei mai stoici dintre agenţii constatatori de la asigurări. Intenţionase să facă la stânga, spre centrul Washingtonului. Dar, zărind farurile altei maşini venind din direcţie opusă pe drumul îngust, de ţară, intră în panică şi coti la dreapta, pătrunzând şi mai adânc în înfrunzita suburbie McLean.

în realitate, Nazrah nu gândea limpede. în realitate, era beată. Beţie, după cum s-ar fi putut explica dinaintea unui magistrat, pentru care exista o explicaţie.

După mai bine de douăzeci de ani petrecuţi la Washington, soţul ei, prinţul, îşi anunţase intenţia de a se întoarce în Wasabia, împreună cu Nazrah şi

celelalte trei soţii. Unchiul său, regele, hotărâse să-i răsplătească deceniile de serviciu fără incidente numindu-şi nepotul ministru de externe. Era o avansare substanţială, care venea împreună cu un palat pe măsură şi cu o halcă la fel de substanţială din acţiunile în petrol ale naţiei.

Vestea nu o bucură deloc pe Nazrah, cea mai tânără, mai drăguţă şi mai independentă dintre soţiile prinţului. Nu voia să se întoarcă în Wasabia. Anii trăiţi în America – chiar şi sub privirea atentă a lui Shazzik, şambelanul sever şi castrat (sau cel puţin aşa se zvonea) al prinţului Bawad – îi aduseseră lui Nazrah capacitatea de a aprecia rolul jucat de femei în societatea occidentală. Nu se grăbea câtuşi de puţin să se întoarcă într-o ţară unde va trebui să îşi ascundă trăsăturile încântătoare sub un văl şi cu atât mai puţin se grăbea să se întoarcă într-o ţară unde femeile erau şi acum biciuite în public, bătute cu pietre şi decapitate într-o zonă a Capitalei atât de obişnuită cu acest gen de spectacol, încât căpătase porecla de Piaţa Casapilor.

Nazrah îşi planificase să-l informeze pe prinţ cu privire la decizia ei de a rămâne în Statele Unite în seara aceea, după ce acesta se va fi întors de la dineul cu Grupul Waldorf, un grup de persoane cu foarte multă influenţă, compus din foşti preşedinţi americani, foşti secretari de Stat şi ai Apărării, foşti directori ai CIA, cu toţii nişte oameni de mare ispravă – şi cu ce relaţii! De la înfiinţarea sa, într-un apartament de la Hotelul Waldorf-Astoria din New York, Grupul Waldorf investise peste cinci miliarde de dolari ai familiei regale din Wasabia în diferite proiecte. Ceea ce dusese la o strângere generală a

relaţiilor. De asemenea, mulţi dintre membrii consiliului director al Grupului făceau parte din consiliile de administraţie ale companiilor în care erau investiţi banii familiei regale wasabiene.

întrunirea de astăzi avea ca temă un proiect de desalinizare. Desalinizarea era veşnic un subiect fierbinte în Wasabia, dată fiind o particularitate geografică a regatului. Ţara nu avea ieşire la mare. Lipsa fie şi a unei jumătăţi de metru de coastă reprezenta un iritant vestigiu istoric, rezultatul unei clipe de ţâfnă etilică din partea lui Winston Churchill când trasase graniţele Wasabiei moderne pe un şerveţel, la clubul său din Londra. Regele Tallulah fusese necooperant în timpul conferinţei de pace şi de aceea, din câteva trăsături de condei, Churchill îi refuzase porturile la mare. în felul acesta hotărăsc momentele saturate cu coniac soarta imperiilor şi cursul istoriei.

Populaţia Wasabiei era într-o creştere pronunţată, pentru că orice bărbat avea dreptul la patru neveste. Şi nu erai considerat bărbat decât dacă aveai douăzeci de copii. în consecinţă, wasabienii erau un popor din ce în ce mai tânăr şi însetat.

La întrunirea consiliului, prinţul Bawad le comunicase directorilor, prieteni dragi cu toţii, că regatul său era încântat să mai investească 1,2 miliarde dolari în activitatea Grupului. Acesta, la rândul său, urma să-i angajeze pe necesarii texani – oameni ai deşertului şi ei – ca să construiască noi instalaţii de desalinizare şi conductele adecvate până în veşnic uscata Wasabie. La momentul potrivit, pe parcursul întrunirii, preşedintele consiliului, un fost preşedinte al Statelor Unite, avea să mâzgălească un

număr pe o bucată de hârtie, pe care să o împingă către prinţul Bawad. Numărul de pe bucata de hârtie reprezenta „participarea” prinţului Bawad – un cuvânt mult mai agreabil decât „mită” sau „bacşiş” – la profit.

Ritualul acesta se desfăşura, de regulă, fără piedici. De data aceasta însă, prinţul Bawad, care tocmai îşi construia o cabană de schi de 15 000 m^2 în Jackson Hole, consideră că suma era... în fine... inadecvată. Rămase cu ochii ţintă la fostul preşedinte.

Aveau o relaţie bună, fostul preşedinte şi prinţul Bawad. Primul fusese oaspete, pe când era preşedinte, al actualei cabane de schi de 10 000 m^2 din Aspen. în mod normal, ar fi tăiat numărul cu o linie şi ar fi scris un altul, ceva mai mare, pe foaie. De data aceasta însă, nu o făcu. Waldorfienii începuseră să mârâie. Regatul avea pretenţii cam mari în ultima vreme. Şi, la urma urmelor, afacerile erau afaceri.

Fostul preşedinte se mulţumi să-i întoarcă zâmbetul. în cele din urmă, cu o umbră de încruntare, prinţul Bawad înclină din cap, în semn că accepta suma de pe hârtie. Fostul preşedinte se lumină la faţă, cu o glumiţă la adresa omului de afaceri dur care era prinţul. Şedinţa se încheie, uşile se deschiseră şi îşi făcură apariţia gustările. Şi ce mai gustări! Era un grup cu care îţi făcea plăcere să ai de-a face, Grupul Waldorf. Niciodată, în domeniul profiturilor umane, atât de puţini nu câştigaseră atât de mult, făcând atât de puţin.

La reşedinţă, Nazrah luă o înghiţitură din coniacul franţuzesc, vechi de o sută cincizeci de ani, al prinţului. Când, la ora unsprezece, acesta tot nu se

întorsese, mai luă o înghiţitură. Şi încă una. Când prinţul se întoarse, în fine, acasă, Nazrah nu mai simţea durerea.

Discursul pe care îl repetase cu atâta grijă i se rostogoli pe limbă lipsit de coerenţă şi elocvenţă, mirosind greu a coniac Napoleon. Prinţul, cu chipul lui ca luna plină, cu barbişon şi un aer imperios, dar încă fumegând la gândul inadecvatei participări la proiectul de desalinizare, îi porunci scurt să se întoarcă în camera ei.

Un scandal în miez de noapte între un prinţ de sânge regesc, obişnuit să i se facă pe plac, şi cea mai tânără soţie, ameţită de băutură, nu oferă ocazia pentru dialogul ideal. El se destrămă în ţipete şi se încheie rapid şi dramatic, când prinţul îi arse lui Nazrah una peste fălci cu palma dolofană mirosind a trabuc. Şi, cu aceasta, ieşi în trombă, blestemând tare corupţia occidentală şi îndrep- tându-se spre dormitorul uneia dintre soţiile mai puţin nărăvaşe.

îndurerată şi furioasă, Nazrah se duse în dormitor, dar nu şi la culcare. Azvârli câteva lucruri într-o geantă mică de voiaj marca Hermès şi se îndreptă spre garaj, unde avu de ales între unsprezece maşini (prinţul adora să conducă şi era cunoscut personal de cei mai mulţi dintre poliţiştii din statul Virginia). Decise să nu se suie în Maserati, Lamborghini, Maybach sau Ferrari, care aveau prea multe butoane de provenienţă incertă, hotărându-se în schimb asupra Mer- cedesului cu care o ducea de obicei Khalil şi cu ale cărui comenzi era destul de bine familiarizată, inclusiv cu cea specială, instalată pe bordul din lemn de nuc, care anula comenzile paznicilor de la poartă.

Şi astfel, Nazrah se văzu ieşind cu zgomot de motor pe poartă, pe lângă paznicii alarmaţi, cu Shazzik, sumbru şi însoţit de doi dintre oamenii săi din aprigul trib warga, în costume albastre, pe urmele ei.

Dar unde s-ar fi putut duce? Ratase drumul spre Washington.

După ce aproape că se ciocni de câţiva copaci şi trecu pe roşu la mai multe semafoare, constată că făcuse la stânga spre nord, pe autostrada 123, cu o viteză de trei ori mai mare decât limita legală, amănunt care nu-i scăpă lui Har- mon G. Gilletts, din poliţia statului Virginia.

Acesta fu momentul în care, cu luminile roşu-alb-albastre ale agentului Gilletts pâlpâind şi cu sirena mugindu-i imperativ în urmă, Nazrah zări indicatorul care anunţa CENTRUL DE INFORMAŢII GEORGE BUSH. Pe furtună, orice port e bun.

Imaginea unei maşini care se apropie în viteză, cu poliţia după ea, aparent într-o urmărire pe viaţă şi pe moarte, nu este, în ziua de astăzi, bine-venită pentru instalaţiile guvernamentale americane. în clipa în care Nazrah ajungea în faţa porţii cartierului general al CIA, o barieră de oţel se înălţase din asfalt. Aceasta îi opri brusc şi zgomotos înaintarea, activând atâtea air-bag-uri înăuntru, încât prinţesa dispăru cu totul din vedere, leşinată în urma şocului.

În vreme ce Nazrah visa antilope albastre ce zburau pe deasupra unui deşert negru, infinit, urmărite de crabi gigantici, care clămpăneau din cleşti aurii – adrenalina, coniacul şi izbitura air-bag-urilor produc imagini dintre cele mai vii –, guvernul Statelor Unite se trezea la realitatea unui incident de

Christopher buckley
dimensiuni epice.

capitolul unu

timp ce Nazrah încă visa antilope psihedelice, paznicii de la CIA şi agentul Harmon G. Gilletts, din poliţia statului Virginia, îşi examinau, cu armele scoase, prada prin geamurile maşinii. Nu reuşiră să vadă, printre nenumăratele air-bag-uri, decât două mâini evident de femeie, cea din stânga purtând destule diamante ca să asigure tuturor copiilor lor, la un loc, studiile la colegiile din Ivy League şi apoi la Drept.

O altă maşină germană scumpă opri alături, aceasta adu- cându-i pe Shazzik, mai sumbru ca oricând, şi pe cei doi *mukfelleenA* ai săi. Gărzile CIA şi agentul Gilletts observară numerele de înmatriculare diplomatice, dar nu băgară armele în tocuri.

Shazzik coborî din maşină şi, în felul său obişnuit, categoric – slujitorii casei Hamooj nu se fac remarcaţi prin amabilitatea faţă de cei ce nu sunt de sânge regesc –, anunţă că vehiculul conţinea un membru al casei regale şi îşi afirmă dreptul de a se ocupa de extracţie.

Pentru agentul Gilletts era prea mult. Ca puşcaş marin în rezervă, petrecuse ceva timp în Wasabia, în timpul unuia dintre periodicele spasme intervenţioniste ale Ameri- cii în regiune. în consecinţă, nu-i putea suferi pe wasabieni (sentiment relativ răspândit printre vizitatorii

străini). Şase luni petrecute la baza aeriană Prince Wadum îl făcuseră pe Gilletts, altminteri un tip rezonabil, fără prea multe parti-pris-uri, să deteste până şi numele de „wasabian”.

Abandonă obişnuitul „domnule*[4], cu care i se adresa până şi celui de pe urmă dintre delincvenţii prinşi pe autostradă, îşi umflă impresionanţii pectorali de puşcaş marin în rezervă în direcţia şambelanului, în timp ce apuca mai bine cu mâna patul pistolului Glock de nouă milimetri, şi contraproclamăjurisdicţia în numele statului suveran Virginia. Stonewall Jackson în prima bătălie de la Bull Run, nu departe de locul acesta, nu se arătase mai de neclintit decât agentul Harmon G. Gilletts.

între timp, gărzile CIA apăsaseră pe butoane, chemând ajutoare, sub forma unui vehicul blindat, capabil (dacă situaţia de la poartă se deteriora grav) să lanseze rachete; şi, de asemenea, să facă să treacă o cantitate impresionantă de curent electric prin trupurile indezirabililor. Intră în acţiune şi un elicopter plin cu trăgători. Ce rost avea să rişte? De ce să ezite?

în tumultul acesta de vehicule de asalt, pale de rotor, arme pregătite de tragere, strigăte bărbăteşti şi piepturi imperceptibil evidenţiate, halucinaţiile lui Nazrah luară sfârşit. Femeia se foi uşor în interiorul coconului umflat de po- listiren. Sacii se dezumflară suficient ca să-i facă loc să se sucească. Zări cu groază înfruntarea militară ce avea loc dincolo de geamul maşinii şi făcu ceea ce ar fi făcut oricine într-o situaţie similară. întinse mâna după telefonul mobil.

Florence Farfaletti era de destul timp în Serviciile Externe ale Statelor Unite pentru a şti că, dacă sună telefonul după miezul nopţii, nu este A) niciodată o greşeală şi B) niciodată un telefon pe care să vrei să-l

primeşti. Fiind însă adjuncta adjunctului de asistent al secretarului de stat pentru Afacerile Orientului Mijlociu (AAASSAOM), era C) obligată să accepte apelul.

— Farfaletti, spuse ea, cu un profesionalism cât putu de alert, aflată în plin ciclu REM distrus.

Deşi îşi auzise numele de familie rostit cu voce tare timp de treizeci şi doi de ani, şi acum i se părea că avea prea multe silabe. Dat fiind însă că îşi schimbase prenumele, simţea că nu-şi mai putea schimba şi numele. I-ar fi frânt inima bunicului, care rămăsese mândru şi sfidător în slujba armatei lui Mussolini în Etiopia, în 1930. Poate după moartea lui. Avea deja peste nouăzeci de ani. Sau dacă se recăsătorea. între timp, rămânea cu un patronim care o stingherea prin numărul de vocale.

— Flor-ents!

Florence se luptă cu cleiul somnului. Recunoscu dificultatea wasabienilor de a pronunţa c-ul moale. Glasul era tânăr, precipitat, speriat, familiar.

— *Nazratâ*

— Eu sunt, Florents, Nazrah!

Florence aprinse lumina şi se uită la ceas, strâmbân- du-se. Ce mai era?

O ştia pe Nazrah Hamooj. Se cunoscuseră în Kafîa, capitala Wasabiei, când Florence locuia acolo. Nazrah era fiica unuia dintre şeicii mai mici din tribul azami, frumoasă, inteligentă, autodidactă – singura educaţie pe care o putea avea o femeie wasabiană, dat fiind că, după vârsta de 15 ani, nu li se mai permitea accesul în şcoli. Nazrah era lipsită de respect faţă de celelalte soţii, pe care le numea, cu un sarcasm încântat, „atât de dragele mele

surori”. În trista perioadă petrecută la Kaffa, Florence auzise bârfele: prinţul Bawad se căsătorise cu mult mai tânăra Nazrah ca să o calce pe bătături pe a doua sa soţie, snoaba Bisma, care o considera pe Nazrah cu câteva trepte prea jos pe scara socială.

Florence şi Nazrah reluaseră legăturile la Washington, la o recepţie oferită de ambasadă, una dintre puţinele ocazii când soţiile wasabiene erau expuse în public. Reuşiseră să se întâlnească de vreo cinci sau şase ori la prânz, în restaurantele franţuzeşti unde Nazrah comanda vinuri scumpe, spre exasperarea lui Khalil. Florence o simpatiza pe Nazrah. Râdea uşor şi era de o indiscreţie delicioasă. Nazrah cunoştea experienţele lui Florence în materie de prinţi wasabieni şi-i făcea confidenţe. Florence completa conştiincioasă rapoartele cerute de Departamentul de Stat, după fiecare întâlnire. Din decenţă şi din respect pentru prietena ei, omitea unele detalii, ca de pildă cele privitoare la practicile amoroase ale prinţului Bawad. Dacă Nazrah i-ar fi destăinuit ceva de interes sau necesitate strategică pentru Statele Unite, Florence ar fi transmis, desigur, ca orice angajat guvernamental, informaţiile autorităţilor relevante. Dar de ce o căuta Nazrah la ora asta?

— Flor-ents. Trebuie să mă ajuţi... Am nevoie de azil! Imediat, te rog!

Florence simţi o gheară în piept. Azil. La Departamentul de Stat, acesta era cunoscut drept „cuvântul cu a”. Un termen de coşmar într-o birocraţie devotată stazei şi inerţiei. „Vreau azil” era propoziţia care stârnea fiori pe o mie de coloane vertebrale de gumă, evocând imagini de groază în

care se combinau hârtii, telegrame, şedinţe, stânjeneală, respingeri, reiterări şi – invariabil – clarificări. „Vreau azil” se sfârşea cu lacrimi, fie că se aproba, fie că se refuza. Refuzul se încheia de obicei la ştirile de seară, ruşinea naţiunii, cu reporterul întrebând în trohei sepulcrali, decepţionaţi: „Cum se poate una ca asta-ntâmpla în Statele noastre Unite?”

Florence era de-acum trează, conştientă, atentă. Soţia ambasadorului ţării care furniza Americii majoritatea combustibililor fosili importaţi îi cerea azil ei, un angajat de nivel mijlociu în Serviciile Externe. Alerta privind securitatea naţională este codificată în şase niveluri, în culori de la verde la roşu. Nivelurile personale ale lui Florence erau doar trei: ca lumea, drace şi Dumnezeule mare!

Instructajul pentru situaţiile de criză începu să-şi facă efectul şi îi porunci: *Trage de timp.* Fu pe loc înecat de un alt glas, care spunea: *Ajutor.* Al doilea glas era real şi venea din telefon. Vorbea în wasabi.

Florence se trezi vorbind:

— Spune-le că eşti rănită. Insistă să te ducă la un spital. Spitalul Fairfax. Insistă, Nazrah... M-ai înţeles?

Se dădu jos din pat, se îmbrăcă şi, chiar şi în graba aceea, îşi puse cerceii cu perle. „Să porţi întotdeauna cercei”, îi spusese mama ei, de la o vârstă fragedă.

La intrarea în camera de gardă, îi recunoscu pe Shazzik şi pe cei doi *mukfelleenA.* Pentru prima dată în viaţă, îi părea rău că nu purta văl. în lunile petrecute în Wasabia, fusese obligată să poarte, dar nu se obişnuise niciodată cu el.

Shazzik, furios, avea ceva de împărţit cu – după

bănuiala ei – câţiva ofiţeri de pază de la CIA. Ce o îngrijora mai tare era numărul mare de agenţi ai poliţiei statale de afară. Cineva tot avea să cheme ziariştii şi, odată ce se întâmpla aceasta, numărul opţiunilor scădea. Puţine sunt situaţiile în care lucrurile se îmbunătăţesc când creşte numărul carelor de reportaj.

Doi dintre paznicii spitalului stăteau cu braţele încrucişate în faţa uşilor care dădeau spre camera de gardă. Florence îşi trase eşarfa peste faţă ca pe un văl improvizat, lăsă fruntea în pământ, luând un aer supus, şi se apropie.

— Am venit să o văd pe Nazrah Hamooj. Suntem rude.

Părea, după atitudine şi accent, străină. Cu părul negru şi tenul măsliniu, era uşor de crezut că venea din Orientul Mijlociu.

— Numele?

Dat fiind că nici Florence şi nici Farfaletti nu sunau prea wasabian, alese Melath. însemna „azil” în limba wasabi, lucru pe care un paznic de spital din Virginia era puţin probabil să-l ştie.

Se trimise vorbă înăuntru. Sosi răspunsul. O lăsară să intre.

— E bine. Tomografia şi RMN-ul au ieşit cum trebuie.

Doctorul era tânăr şi nu la fel de chipeş ca în serialele de televiziune, dar, după felul în care o privea, era un admirator al frumuseţii. încă de când băieţeii începuseră să scheaune pe sub ferestrele ei, Florence înţelesese că frumuseţea era nu numai un dar, ci şi ceva asemănător unui briceag elveţian.

— Aţi putea să-i mai faceţi unul? Pentru orice eventualitate?

— Vă este...

— Soră.

— Păi, din punct de vedere medical, am stabilit că sora dumneavoastră nu are nimic. Ştiaţi că băuse?

— Vai de mine!

— Are noroc că a scăpat cu viaţă.

— O puteţi ţine aici? Sub observaţie?

— Nu suntem Centrul Betty Ford.

— Nu vă cer decât câteva *ore.*

— Compania de asigurări...

Florence îl luă pe doctor de braţ şi îl trase într-un colţ. El nu se opuse. Bărbaţii au tendinţa de a ceda atunci când fetele drăguţe îi trag în colţuri. Ea abandonă accentul wasabian.

— Vă cer, în numele Departamentului de Stat al SUA – îi flutură pe sub nas legitimaţia – să o mai ţineţi pe femeia asta în spital câteva ore. Sunt sigură că mai găsiţi câteva analize de făcut.

— Ce se petrece aici?

— Ştiţi ce este aceea o crimă pentru onoare?

— Acesta este un spital, în cazul în care n-aţi...

— în ţara ei, asta li se întâmplă femeilor care îşi dezonorează soţul sau altă rudă. Fără proces, fără juriu, fără recurs, fără Curtea Supremă, fără organizaţii pentru drepturile omului, doar moartea. Prin bătaie cu pietre sau decapitare. Mă urmăriţi?

— Cine este?

— E soţia ambasadorului wasabian. Sau una dintre soţii. A încercat să fugă. Dacă le-o daţi pe mână înainte să mă gândesc ce se poate face, o să însemne, probabil, condamnarea ei la moarte.

— Vai de mine, doamnă!

— îmi cer scuze că vă pun toate astea în cârcă.

Florence îi surâse doctorului.

— Cât ar trebui s-o ţin aici?

— Mulţumesc. Doar... câteva ore. Ar fi de mare

ajutor. Afară e un arab înalt, cu o înfăţişare foarte neplăcută, suplu, cu o mustaţă subţire, o frunte înaltă şi bărbuţă. Spu- neţi-i că trebuie să mai faceţi analize şi că e izolată.

— Vai de mine!

— Sunteţi minunat, zău aşa. N-am să uit.

Florence îl împinse uşor spre uşile batante, apoi o lo- caliză pe Nazrah şi trase perdelele în jurul patului.

Nazrah se stăpânise până acum, dar, la vederea lui Florence, izbucni. Marele Deşert din interiorul Wasabiei nu văzuse atâta umezeală într-un an întreg. Conform obiceiului femeilor din regiune, îşi dăduse cu un strat gros de rimei, care acum i se scurgea ca funinginea pe obrajii arămii. Florence o ascultă, dând din cap şi înmânându-i şerveţel după şerveţel. Nazrah îi explică. Nu fusese nimic planificat. îi părea rău că o implicase. Intenţionase să ajungă la gară, să ia Expresul Acela până la New York şi pe urmă... să facă pasul următor. Dar cotise la dreapta. Şi pe urmă apăruse maşina poliţiei. Şi poarta de la CIA îi ieşise îna- inte ca... Urmase accidentul. Şi singura persoană la care se putuse gândi era Florence. Regreta nespus.

Florence se opuse tentaţiei de a-i da speranţe, căci erau foarte puţine motive de speranţă. La un moment dat, constata că o ţinea de mână.

În cele din urmă, glandele lacrimale ale lui Nazrah cedară în faţa oboselii. O cuprinse calmul. Se uită în sus, la tavanul spitalului, şi întrebă:

— Ce-or să-mi facă?

Perdeaua se trase la o parte cu un scrâşnet, dându-l la iveală pe prinţul Bawad, împreună cu suita. *Parcă-i Othello,* îşi spuse Florence. *Şi uite-l şi pe Shazzik, în rolul lui Iago.*

împreună cu ei, îl recunoscu pe responsabilul cu securitatea al Departamentului de Stat şi ah, fir-ar să fie, pe Duckett. Şi pe McFall, şeful de secţie CIA pentru Orientul Apropiat.

Dincolo de această grămadă ordonată de oficialităţi, Florence îl auzi pe doctor explicând bărbăteşte posibilitatea existenţei a ceva subdural, dar era clar că situaţia îl depăşea. Bawad, ale cărui pocnituri din degete puneau în mişcare resursele unui regat, îşi adusese medicul personal şi brancardierii să o ia pe sus. Nazrah era, din punctul de vedere al Statelor Unite, pe teritoriu wasabian.

capitolul doi

— Ot/e ce te-a sunat pe tine?

— M-ai mai întrebat de douăsprezece ori.

De douăsprezece ori în decursul a trei interogatorii. La acesta erau de faţă: Charles Duckett, adjunctul de asistent al secretarului de stat pentru Afacerile Orientului Mijlociu (AASSAOM); doi încruntaţi din Consiliul Naţional de Securitate al Casei Albe; un şef de la FBI şi un tip de la CIA, prezentat cu un nume care, probabil, nu era real şi care, probabil, lucra pentru McFall. Plus o stenografa care tuşea. Cum de nu trimiseseră şi pe cineva de la Disciplina în Construcţii? se întrebă Florence.

— Atunci te mai întreb o dată. Nu-i aşa?

— De ce nu mă băgaţi la cutie?

La ora asta, s-ar fi bucurat să dea testul cu poligraful, pentru varietate.

— N-a zis nimeni nimic de băgat la cutie. De ce te-a sunat pe tine?

— Lovise maşina, Charles. S-a uitat pe geam şi-a văzut peste tot indivizi cu arme. Ne cunoşteam. Eram în relaţii bune. Sunt femeie. S-a trezit într-o situaţie complicată. Pesemne a vrut să stea de vorbă cu cineva care să-i arate înţelegere, reprezentând guvernul american. Oricât ar fi de greu de găsit aşa ceva.

— De ce n-ai raportat imediat?

— Urma să raportez, imediat ce situaţia se stabiliza.

— Să se stabilizeze? Ai sechestrat o nevastă de diplomat – soţia prinţului Bawad, nici mai mult, nici mai pu-

ţin. Conform cărei definiţii de pe pământ numeşti asta stabilizarea situaţiei?

— încercam să câştig timp, pentru ca lucrurile să se liniştească. Atâta tot Era îngrozită. Spune-i o tranzacţie umană. Dar, ca să ne fie clar tuturor, nu am o reţea subterană de trafic cu soţii wasabiene. E bine?

Duckett citi dintr-un dosar roşu, marcat STRICT SECRET.

— I-ai spus: „Spune-le că eşti rănită. Insistă să te ducă la un spital. Spitalul Fairfax. Insistă, Nazrah... M-ai înţeles?" De ce la Fairfax?

Faptul că aveau transcrierea convorbirii telefonice dintre ea şi Nazrah dădea naştere la două posibilităţi: CIA putea intercepta spontan orice apel de la un telefon mobil, pe teritoriul său. Sau, mai interesant, guvernul intercepta *dinainte* mobilul lui Nazrah.

— E spitalul cel mai apropiat

Duckett deschise mohorât un dosar verde pe care scria STRICT SECRET şi scană.

— Spui că te-ai întâlnit cu ea în... şapte... ocazii diferite.

—Exact Patru prânzuri, un ceai la hotelul Four Seasons. Am fost la cumpărături de două ori. E totul în dosar. Cel galben.

Duckett deschise dosarul galben.

— Rapoartele astea sunt complete?

— Cum adică, sunt complete?

— Ai raportat tot?

— Bineînţeles. Tot ce era relevant.

— Şi ce-ai considera ca fiind irelevant?

— Chestiile personale.

— Defineşte „personale".

— Ce vorbesc fetele între ele.

Probabil cea mai bună modalitate de a explica acestei adunări cu nivel ridicat de testosteron. Duckett oftă cum

numai un birocrat ar fi putut ofta, din adâncul cel mai adânc al rărunchilor.

— Florence, nu suntem la *Cine ştie, câştigă.* Absolut tot ce ţi-a spus poate fi relevant.

Florence se uita la Duckett, apoi la FBI, la cuplul de la Casa Albă şi la CIA, care părea să o măsoare cu o expresie dincolo de interesul strict profesional. Reveni la Duckett.

— Bine. Mi-a spus că prinţului îi place să fumeze haşiş, că îşi pune cizme de cowboy în picioare şi basmaua tradiţională pe cap şi nimic altceva, după care îşi aliniază toate cele patru soţii cu fundurile în sus şi... ăă... cred că termenul tehnic pentru asta e...

— Bine, asta e tot.

CIA izbucni în râs. Şoriceii de la Casa Albă aveau un aer speriat. Florence spuse:

— Data viitoare când o soţie de diplomat îmi face confesiuni, o să am grijă să notez tot.

— Ne scuzaţi puţin? le spuse Ducket celorlalţi, adăugând către stenografa: Şi tu.

CIA îi azvârli lui Florence un zâmbet şi ieşi.

— Dumnezeule mare şi bun, ce-ţi veni să dai la iveală aşa ceva? făcu Ducket oripilat. Şi faţă de ei? Nu pricepi cum stau lucrurile? Wasabienii sunt ca un stup de albine furioase. Dacă află că Departamentul de Stat a transmis – către CIA – detalii intime din... (îşi lăsă capul în mâini). Ah, ce dezastru. Or să se folosească de povestea asta ca să ne răstignească. Ştii ce-or să spună, nu? Că ai organizat o *ven- detta* personală.

— E absurd. încercam să ajut o altă fiinţă omenească. Oricât ar părea de ridicol.

—Ai fost căsătorită cu un wasabian. Şi eşti italiancă. *Ven- detta e* un cuvânt italian.

— Sunt americancă, la fel ca tine. Şi tot ce se întâmplă

e complet deplasat. Ca să nu spun stupid.

— Explică asta Ministerului lor de Externe!

Florence crescuse cu fascinaţia pe care i-o stârneau poveştile bunicului despre Orientul Mijlociu. La colegiu studiase cultura arabă şi, când absolvise facultatea la Yale, vorbea fluent limba. Acolo îl cunoscuse pe Hamzir, un prinţişor wasabian de rangul trei, fermecător, arătos, nonconformist, bogat şi, ca pilot în rezervă pe avioanele de luptă ale forţelor aeriene wasabiene, îndrăzneţ. Care americancă având o predilecţie pentru Orientul Mijlociu nu s-ar fi îndrăgostit? Se căsătoriseră la câteva săptămâni după absolvire.

După luna de miere, petrecută pe Mediterana, într-un iaht de patruzeci de metri, Florence se mutase în noua casă din Kaffa, doar pentru a face o serie de descoperiri, una mai deprimantă decât cealaltă. Hamzir nu fusese sincer când îi prezentase realităţile vieţii de mireasă wasabiană, adusă din străinătate. îi spusese că avea să fie scutită de toate regulile impuse femeilor wasabiene. *Nu-ţi face griji, draga mea!*

Florence constatase că era practic arestată la domiciliu, obligată să poarte văl în afara casei şi să iasă însoţită de un bărbat. Cu toate acestea, se decisese să se împace. Dar, după trei luni, descoperise că anticoncepţionalele îi fuseseră înlocuite cu îndulcitori, ca aceia care se puneau în cafea. întrebat pe faţă, Hamzir ridicase din umeri şi mor- măise că, oricum, venise vremea să-i facă un copil. îi răspunsese, precum Lysistrata, eliminând sexul, la care el făcuse o criză de furie şi anunţase în seara următoare, la cină – ca şi cum şi-ar fi amintit de o programare la dentist— că îşi ia o a doua soţie,

o verişoară primară. *Şi dă-mi friptura de miel, te rog.*

A doua zi de dimineaţă, Florence se dusese cu maşina (delict care se putea pedepsi cu biciuirea) la Ambasada Americană şi spusese: *Teleportează-mă, Scotty.* Replica lor fusese: *Te-ai băgat singură în povestea asta şi-acum aştepţi să te scoatem noi?*

Poftim, citeşte. îi înmânaseră o broşură intitulată *Ce ar trebui să înţeleagă americancele când se căsătoresc cu un wasabian.* Reacţia automată a Departamentului de Stat faţă de orice american aflat într-o situaţie complicată în străinătate era de a-i înmâna o broşură – împreună cu o listă de avocaţi locali incompetenţi – şi de a spune: *Şi doar ţi-am zis.*

Dar Florence nu era uşor de întors din drum. Anunţase ferm că nu părăseşte ambasada decât într-o maşină condusă de un membru al personalului, cu destinaţia Aeroportul Prince Babullah. Un tânăr şi întreprinzător ofiţer din Serviciile Externe, italian ca şi ea, încheiase un aranjament rapid şi necurat cu Ambasada Italiană pentru a o scoate din ţară cu un paşaport italian, la care Florence avea, teoretic, dreptul.

Revenită în State, se angajase la o fundaţie din Orientul Mijlociu, care funcţiona la Washington. într-o zi, plictisită şi gândindu-se la tânărul ofiţer din Serviciile Externe de la Kaffa, care o salvase, se înscrisese la examenul de intrare în Servicii. îl luase. Pentru că vorbea fluent limba şi era specialistă în aspecte culturale, o trimiseseră în Ciad. După 9/11, Departamentul de Stat considerase că îi putea utiliza mai bine talentul în altă parte şi o mutase la sec- f. ţia de Afaceri pentru Orientul Mijlociu.

Florence îl întrebă pe Duckett:

— îi urmăreau telefonul? Sau au interceptat spontan i convorbirea?

— Ce mai contează? Au vocea ta pe bandă, îndemnând-o să fugă. Practic o amnistie ad-hoc.

— Dar cine a făcut înregistrarea? Cine ţi-a dat transcrierea?

— Omul lui McFall, Brent nu mai ştiu cum.

— întreabă-l cum au obţinut-o.

— N-o să-mi spună. Ştii ce scârbe sunt când vine vorba de surse şi metode.

Florence şopti:

— Spune-i că ştii ce pun la cale.

Duckett făcu ochii mari.

— Şi anume?

— Că CIA îi intercepta mobilul lui Nazrah cu mult înainte să se buşească de poarta lor. Că o luaseră în obiectiv. Că era o ţintă pentru ei. Că, prin intermediul ei, se pregăteau să încerce să-l şantajeze pe prinţul Bawad.

Duckett îşi ţuguie buzele.

— Mulţumită ţie, acum chiar îl au la mână.

— Dar n-or să poată folosi nimic dacă le spui că i-ai citit. Că eşti cu ochii pe ei. Că le-ai deconspirat operaţiunea. Şi că, acum, intenţionezi să te caţeri până în vârful Monumentului lui Washington şi să zbieri să te audă toată lumea.

— Şi dacă nu e adevărat?

— Directorul CIA n-are decât să dezmintă. De faţă cu preşedintele. în Sala de Consiliu.

Cutele de pe fruntea lui Duckett se destinseră, parcă injectate cu Botox. Emise un mormăit satisfăcut, ca de rumegător. Ura faţă de CIA data din vremea uneia dintre primele sale misiuni în străinătate, în Ecuador. Acolo, supraveghease deschiderea unuia dintre nesăratele centre pentru schimburi culturale ale Departamentului de Stat, destinat „să pună în lumină sinergia istorică dintre Statele Unite şi Ecuador”. A doua zi, centrul fusese aruncat în aer, vezi Doamne, de un grup de gherilă local, în realitate de CIA, care avea interesul să însceneze o manifestare anti- americană pentru a-şi extinde campania împotriva mişcării rebele active la vremea aceea. Duckett încă îşi lingea această rană

necicatrizată după câteva decenii. Acum zâmbea. îi rechemă înăuntru pe ceilalţi.

— Am chestionat-o pe domnişoara Farfaletti şi m-am convins că versiunea ei asupra evenimentelor este corectă şi reală. Acum (luă de pe birou transcrierea convorbirii telefonice a lui Nazrah), n-am să vă întreb nici pe voi, nici pe voi cum a ajuns convorbirea asta să fie interceptată. Pentru că în felul ăsta nu am compromite doar sursele şi metodele, ci am admite posibilitatea de neconceput ca una dintre agenţiile guvernamentale americane s-o spioneze pe soţia unui diplomat. Nu a *oricărui* diplomat, ci pe a decanului corpului diplomatic, prieten apropiat al preşedintelui Statelor Unite.

— Aiureli.

— Pe care directorul vostru, sau al vostru şi le poate da jos din cârcă... în Sala de Consiliu, după ce Departamentul de Stat îşi va fi prezentat propria perspectivă asupra lucrurilor.

FBI-ul şi CIA-ul priviră în gol.

— Sau, continuă Ducket, stăpân pe situaţie, putem cădea cu toţii de acord să închidem chestiunea. Prinţesa Nazrah este, chiar în timp ce vorbim, pe drum spre casă, într-un avion al Forţelor Aeriene Regale Wasabiene. Presa nu a fost informată. Carevasăzică, domnilor, ce vreţi să facem mai departe?

Cei de la Casa Albă comunicară în şoaptă cu FBI-ul şi CIA-ul. FBI-ul spuse, nu tocmai încântat:

— Am terminat aici.

în drum spre ieşire, cel de la CIA îi făcu lui Florence cu ochiul.

A doua zi de dimineaţă, Florence introduse

cartela de acces în fanta de la intrarea în Departamentul de Stat aş- teptându-se pe jumătate să vadă cuvântul ANULAT pe ecran, ca la un cârd de credit cu limita depăşită. Dar o lăsară să intre. Aparent, încă avea un loc de muncă în executivul american.

Îl căută pe George. George era o lipitoare de birou de la secţia Pohtic/Economic, care se distra în pauza de prânz compunând careuri de cuvinte încrucişate în fenicianã veche, una dintre cele douăsprezece limbi pe care le vorbea la perfecţie. Susţinea că visează în şapte dintre ele şi nu era omul care să se laude. Modelul lui în viaţă era *Sir* Richard Burton, personalitate enciclopedică şi explorator din secolul al XlX-lea, care vorbea treizeci şi cinci de limbi şi visa în şaptesprezece. Unul dintre cei mai îndrăzneţi aventurieri ai tuturor timpurilor, Burton era un model curios pentru agorafobicul George, care reuşise să se sustragă tuturor posturilor care i se oferiseră în străinătate, cu excepţia perioadei de un an şi jumătate la Ottawa, în care învăţase micmac, un dialect canadian complex.

— Azi-noapte am avut un vis care parcă era realitate, în turceşte. Eram pe Bosfor, cu lordul Byron şi cu Shelley. Fiecare dintre noi avea câte una din bărcile alea ridicole, cu pedale, pentru turişti, şi încercam să trecem dintr-o parte în cealaltă, dar continentele se îndepărtau. Ce crezi? Arăţi îngrozitor. Oare n-ai dormit azi-noapte?

— George, Nazrah Hamooj mi-a cerut azil.

— Dacă ţi se pare mai important decât interpretarea visului meu, mă rog.

Florence îi relată ce se întâmplase, omiţând detaliul cu privire la fanteziile de cowboy călare ale prinţului Bawad.

— Hm. Ştiam eu că se coace ceva. Telegramele între Washington şi Kaffa au fost multe şi nervoase în ultima vreme. Au improvizat un transport Royal Wasabi de la Jacksonville la Dulles. Vai, umanitatea, vai, birocraţia (George prinse expresia de pe chipul lui Florence). Deci ea era la bordul avionului? O, Doamne. Parcă aud zgomotul oţelului ascuţindu-se.

— îl sun pe Tony Bazell la Kaffa, spuse Florence. Poate reuşeşte el...

— Ce? Să ia cu asalt palatul? Las-o moartă. Poate scapă cu treizeci de vergi.

George o privi pe Florence printre pleoapele mijite.

— Am lăsat ceva pe dinafară? E ceva ce n-am povestit? Hai, spune.

— Am... Nţţ.

— în italiană.

Era limba pe care o foloseau pentru bârfa la birou. îi spuse.

— *Mamma mia!* Pe toate patru? Simultan? Măi să fie, ştiam că prinţului îi place să se distreze, dar nici aşa. Ţap bătrân şi scabros. Nu-i de mirare că biata fată a cerut azil. Pesemne visa la o viaţă liniştită şi plicticoasă în suburbii. Cu şorţ de bucătărie, rochie în carouri şi un golden retriever cu numele de... Brandy, cursuri de stretching marţea, yoga joia, expoziţia de cufere de la Lord and Taylor, *Roata norocului* în fiecare seară, la şapte şi jumătate, cât durează cina cu un soţ pe nume Cliff... nu, Brad. Brad Ţepeş. Care nu vrea sex oral decât de ziua lui. Şi-acum e pe drum înapoi, spre Wasabia. Tărâmul soarelui şi al distracţiei. Dar, draga mea, măcar ai încercat. Dumnezeu ştie că ai încercat.

Două zile mai târziu, Florence îl sună pe Bazell, la Ambasada SUA din Kaffa, care îi făcu legătura cu reprezentantul ambasadei care ţinea răbojul pentru Piaţa Casapilor. Nazrah Hamooj fusese executată în zorii zilei, cu sabia, pentru adulter.

— A fost destul de calmă, din câte am auzit. Uneori fac scandal. Acum o lună au făcut-o pe nevasta prinţului Rahmal. Mamă, ce s-a mai împotrivit. A urlat, a ţipat, a dat din picioare. Până la urmă au îndopat-o cu valium, ca să poată să-i taie gâtul dintr-o lovitură. Mâine e programată o execuţie prin bătaie cu pietre, a unei femei acuzate că s-a îm- bârligat – fii atentă – cu bucătarul negru. Suntem ca-ntr-0 *mie şi una de nopţi*

christopher buckley

Tipii nu reuşesc să evolueze. Ce ţară măreaţa, nu?

capitolul trei

Oi/acă ar fi avut birou cu uşă, Florence ar fi închis-o şi ar fi plâns de una singură, dar, cum nu avea, se folosi de toaleta doamnelor. Rămase acolo cea mai mare parte a dimineţii, până când George trimise pe cineva înăuntru, după ea. Când îşi făcu apariţia, îi spuse:

— La drept vorbind, ai arăta mai bine sub un văl.

După care o sui într-un taxi şi o trimise acasă.

Florence scoase telefonul din priză, se băgă în aşternuturi şi visă că Nazrah era pe patul de spital, cu rimelul scur- gându-i-se pe obraji, iar Shazzik, îmbrăcat într-un halat de soră medicală, îi administra o injecţie ucigaşă. Corpul lui Nazrah se micşoră treptat, supt de seringă, până ajunse în punga de perfuzie, unde femeia rămase încarcerată, strigând fără sunet după ajutor. Florence se trezi cu o tresărire, atât de udă de transpiraţie, că se dădu jos din pat şi făcu un duş.

A doua zi se duse la serviciu şi, în cele trei zile care urmară, rămase la birou până la miezul nopţii.

Când sfârşi, scoase la imprimantă trei exemplare numerotate, le puse în dosare pe care scria STRICT SECRET, îi dădu unul secretarei lui Ducket, altul lui George şi îl trimise pe al treilea direct şefului cel mare.

— Deci asta ai făcut închisă aici, în astea trei zile?

George deschise dosarul şi citi pagina de gardă,

scoţând un fluierat. II parcurse în viteza necesară pentru a întoarce cele cincizeci şi ceva de pagini.

— Ei, bine? îl întrebă ea.

— Nu l-am putut lăsa din mână. Partea din mijloc ar trebui să fie mai consistentă. Tallulah al doilea, nu al treilea, a iniţiat în rândul tribului hawawi obiceiul circumci- ziei la femei... apropo, *qu'isha,* nu *quish'aa.*

— Altceva?

— Sunt convins că te-a ajutat să te descarci.

— I l-am trimis lui Duckett.

George o privi fix.

— De ce nu-l înjunghii în inimă cu hangerul lui Malal, ca să termini mai repede?

Şeful lor păstra pe birou un hanger de argint din secolul al XlX-lea, cadou de la prinţul Malal, ministrul agriculturii din Wasabia. Era, probabil, cel mai mărunt cadou făcut vreodată de un membru al familiei regale wasabie- ne, dar Duckett se mândrea cu el. îl folosea la deschisul scrisorilor şi, uneori, îl vântura când voia să sublinieze ceva.

— George, te-am întrebat ce părere ai.

— Nici nu ştiu de unde să-ncep. E ceva mai mult decât un raport tradiţional. Sper că nu i l-ai trimis cu adevărat? Zău aşa.

Florence dădu din cap.

— Şi lui S.

— I l-ai trimis lui S?

— De ce nu? în felul ăsta, Duckett nu mai poate să-l blocheze. Tu eşti cel care spune mereu că e mai uşor să ceri iertare decât permisiune.

— Măi, să fie, spuse George. Măi, măi, măi. Mamă.

Lui Florence îi sună telefonul.

— Florence? Domnul Duckett vrea să te vadă. E urgent.

— Vrei să te incinerăm, o întrebă George, sau

preferi înhumarea tradiţională?

Florence pătrunse în biroul lui Duckett fără să bată şi trase uşa după ea. Aceasta se închise cu un declic de rău augur.

Charles Duckett stătea sprijinit de spătarul scaunului, parcă încercând să se distanţeze fizic de documentul din faţa lui. Se uita la el ca la un animal mort, intrat de mult în putrefacţie, aruncat din rea voinţă pe un altar neprihănit, dedicat ritualurilor solemne şi slujit de vestalele unui cult elitist.

Coperta privea insistent în sus.

EMANCIPAREA FEMEII CA MIJLOC DE ASIGURARE
A STABILITĂŢII POLITICE PE TERMEN LUNG
ÎN ORIENTUL APROPIAT: PROPUNERE OPERAŢIONALĂ
înaintată de Florence Farfaletti, AASSAOM
Remisă: Secretarului de Stat, AASSAOM

— Ştiu că ai fost foarte stresată, Florence. înţeleg asta...

— Charles, i-am trimis raportul lui S înainte să am aprobarea ta, ca să te scutesc de răspundere. Şi ca să fiu sinceră, nici nu cred că mi-ai fi dat-o. Ia zi, ce părere ai?

— Ce părere am? spuse Duckett absent. Despre faptul că unul dintre adjuncţii mei, ale cărui acţiuni au consecinţe directe asupra imaginii mele, a pus în circulaţie o propunere de organizare a unei revoluţii într-o ţară care asigură o treime din nevoile de energie ale Americii, o ţară cu care suntem aliaţi oficial, cu care avem legături vitale şi strategice... a pus-o în circulaţie şi a trimis-o direct... secretarului de stat? Ce părere am?

— Cred sincer că...

— Vezi telefonul ăsta de pe biroul meu, Florence?

— Da, Charles, văd telefonul.

— în orice clipă, telefonul o să înceapă să sune. Şi-o să fie S. *Secretarul doreşte să vă vadă, domnule Duckett. Imediat.* Asta o să-mi spună vocea.

— Charles...

— De când sunt aici, m-am străduit să fac din rarele mele vizite la S ocazii de bucurie. Uneori, dată fiind regiunea pe care am fost puşi s-o supraveghem, lucrul ăsta nu este posibil. Dar măcar, când mă vede intrând în biroul lui, secretarul nu-şi spune: *Ia uite-lşipe Charley Duckett. Nu e cumva cel ai cărui subordonaţi îmi trimit propuneri aiuristice de subminare a structurii sociale a celui mai strategic partener al Americiidin Orientul Mijlociu? Intră, intră, Charley, băiatule! Ce-a mai copt nevăstuica aia a ta de data asta? Ha, ha! Sper că* Washington Post *n-o să afle că citesc propuneri de răsturnare a guvernului wasabian. Ha, ha! Altfel, situaţia o să fie cam complicată la dineul pe care-l dau în onoarea prinţului Bawad la reşedinţa mea, joia viitoare. A, apropo, Charlie, prietene, ce-am auzit de unul dintre oamenii tăi, că are o reţea subterană pentru neveste fugite de-acasă? Fir-ar să fie, cum de nu m-am gândit şi eu la aşa ceva ? Ce cale mai bună de a promova armonia dintre ţările noastre? Ia s-o avansăm noi pe fata aia a ta!* Ţi-ai ieşit cu totul din minţi, Farfaletti?!

— Am specificat clar în scrisoarea însoţitoare către secretar că raportul nu era aprobat de tine.

Duckett îşi frecă fruntea. Cutele reapăruseră.

— Te-am apărat. Am făcut şi pasul ăla în plus. Acum încep să cred că lucrezi pentru ei.

— Pentru ei? Despre cine vorbeşti?

— Despre EL

Şi Duckett făcu semnul pentru Langley, cu degetul cârlig.

— CIA? Charles, lucrez pentru Departamentul de Stat. Lucrez pentru tine.

— Nu, nu. Asta nu poate fi decât o operaţiune a Agenţiei. Pentru a distruge Departamentul, dinăuntru. S-au mai văzut cazuri, să ştii. La Quito.

— Charles, sunt de partea ta. încercam doar să ies puţin din cutie.

— Care cutie, a Pandorei?

— Dacă vrem să provocăm schimbarea în Orientul Mijlociu, aşa trebuie să procedăm. Sunt convinsă. S-ar putea să fie unica modalitate.

— Cum să-ţi explic? De unde să-ncep? Nu e treaba noastră să provocăm schimbarea în Orientul Mijlociu.

— Nu?

— Nu. Treaba noastră este să gestionăm realitatea.

Sună telefonul. În timp ce răspundea, umbra îngerului morţii se aşternu peste chipul lui Charles Duckett.

— Da, spuse el mohorât, înghiţind în sec. Da. Imediat, închise.

— Mulţumită, Florence?

— Dă-mi voie să vin cu tine. Dă-mi voie să pledez. Pot. Duckett se ridică încet. Ochii îi deveniseră sticloşi.

— Ştii, urma să fiu numit ambasador. Postul era ca şi al meu. Totul era aranjat. Mi-au şi spus.

Ieşi din birou târşâindu-şi picioarele, ca un pacient al spitalului de boli mintale ducându-se, în papuci, să-şi ia medicamentele de prânz.

George o aştepta.

— Unde vrei să-ţi trimit rămăşiţele pământeşti?

A doua zi de dimineaţă, Florence primi, printr-o notificare internă, vestea că cererea de transfer la secţia de vize a Consulatului American din Insulele Capului Verde îi fusese aprobată, cu începere imediat.

— Puteai măcar să-mi spui c-ai făcut cerere, spuse George. Credeam că suntem prieteni.

Florence se uită cu tristeţe la hârtie

— Dar hai să luăm partea bună, continuă el. Aer tare, oceanic, din toate părţile, climă constantă, mai ales în anotimpul

uraganelor. Şi balene ca nicăieri altundeva în lume. Mulţi dintre harponierii de pe balenierele din Nantucket provin din Capul Verde.

— Mai taci, George.

— Mi s-a părut un apropo foarte meşteşugit. La naiba. O să-mi fie dor de tine.

— Nu mă duc în Insulele Capului Verde. Pentru numele lui Dumnezeu.

— Sper că nu-ţi dai demisia! Du-te, stai câteva luni. Lui Duckett i se apropie vremea rotaţiei, mai are puţin. Ia-o ca pe o vacanţă. Câteva luni pe o plajă de la Capul Verde, serile o să te freci în coate cu crema societăţii locale. O să te întorci cât ai clipi din ochi, bronzată, odihnită şi pregătită. Hai, Firenze.

George era singurul, în afara familiei, care îi spunea aşa. Din nimereală. Era numele de botez asupra căruia tatăl ei, născut la Florenţa, insistase. Preotul refuzase la început, dat fiind că nu exista nici o Sfântă Firenze, dar puţine erau chestiunile teologice care nu puteau fi soluţionate cu o hârtie de o sută de dolari. Florence îşi americanizase numele în clasa a cincea, după ce suportase cât putuse bat-jocura colegilor. Dar George prefera de departe Firenze lui Florence, despre care susţinea că suna ca un nume de femeie de serviciu.

— Am plecat, spuse ea.

II sărută pe George pe frunte, îşi strânse lucrurile şi plecă. Şi acum? La Washington funcţionau vreo zece fundaţii unde cunoştinţele ei despre Orientul Mijlociu aveau să fie mai utile decât într-un arhipelag din largul coastelor Senegalului. Oare unde te puteai ascunde mai bine decât la o fundaţie, inedită ea? Dar ce păcat, ce risipă.

i Era o zi uimitoare, clară de toamnă şi, eliberată

după ce îşi depusese scrisoarea de demisie, Florence trase fer-

moarul costumului de piele neagră – la vederea căruia mul ţi masculi făcuseră torticolis –, îşi legă părul într-o coadă de cal, îşi puse casca roşie pe cap, lăsă cu un gest scurt vizorul, apăsă pe starterül motocicletei şi ieşi din oraş cu scrâşnet de roţi, într-o viteză delicios de ameţitoare.

La capătul lui River Road, făcu la stânga şi se afundă mai adânc, asurzitor, în zona nelocuită de la marginea oraşului. Aruncă o privire vitezometrului şi constată că avea aproape o sută cincizeci de kilometri la oră, mult prea mult, dar ce delectare! Frunzele de toamnă treceau pe lângă ea într-un vârtej bogat şi tulbure de auriu, roşu şi oranj.

O nouă culoare îi apăru în retrovizor, una care nu se găsea în natură, un albastru electric, intermitent. O clipă, se gândi să accelereze, apoi însă încetini şi trase pe dreapta, în aşteptarea inevitabilului. *Aveţi cea mai mică idee cu ce viteză mergeaţi, doamnă?*

Bărbatul care coborî din maşina fără însemne nu era în uniformă. Prima notă discordantă care o izbi fu vârsta. Avea vreo şaizeci şi cinci de ani, pe puţin. Era zvelt, cu constituţia cuiva care făcuse sport de performanţă sau carieră militară, cu tâmplele încărunţite şi ochelari cu rame subţiri, aurii, cocoţaţi pe nasul ascuţit. Ochii, acum destul de aproape ca să-i vadă, erau de un albastru deschis şi licăreau. Buzele îi erau ţuguiate, dar plăcut, într-un soi de surâs. Ceva nu se potrivea. Florence se uită la lumina albastră, intermitentă, instalată pe bordul maşinii. Vreun şef de poliţie regională sau vreun şerif?

— Ce faceţi, domnişoară? O sută cincizeci la oră pe un drum pe care fojgăie căprioarele? Puteaţi să vă

pierdeţi viaţa.

O spusese pe un ton părintesc.

— Şi ce mare păcat ar fi fost, continuă el zâmbind. . – Scuzaţi-mă, spuse ea, dar cine sunteţi?

— Aceasta e întrebarea, nu-i aşa? chicoti el. Aveţi o jucărie frumoasă. Am mers şi eu destul de mult cu motocicleta. A, da, da.

Călare încă pe motocicletă, Florence îşi lăsă degetul să alunece până pe starter.

— Vai, dar de ce vă grăbiţi aşa? Eu cred că o să vă intereseze ce am să vă spun. Chiar foarte mult.

Ceva o împiedică să apese pe buton.

— Aş putea să văd un act de identitate? întrebă ea politicos.

Bărbatul păru să găsească cererea amuzantă.

— Vai, desigur, desigur. La ce fel de act v-aţi gândit?

— Uitaţi ce este, domnule...

— Ţi-am citit propunerea, Florence.

Florence tresări.

— Cu privire la asigurarea stabilităţii în Orientul Mijlociu? Foarte interesantă şi originală. Nu seamănă deloc cu apa de ploaie obişnuită de la Departamentul de Stat. Nu mă mir că au vrut să te transfere la Capul Verde. A trebuit să-l caut pe hartă. Da' ştiu că-i departe! Pot să te invit la o cafea? Ştiu, e o mare îndrăzneală.

— Sunteţi de la Departamentul de Stat?

— Nu tocmai. Hai, fac cinste. Trebuie să fie o cafenea Starbucks prin apropiere.

— Nu cred...

— Iţi aminteşti de Starbucks-ul din Kaffa?

— Ce?

— Cel de la intersecţia dintre Alkakazir şi Ben

Qatif? Cum i-au obligat *mukfelleen-n* jă acopere ţâţele sirenei de pe emblemă? Acum, ori de câte ori intru într-un Starbucks, îi verific ţâţele. O prostie, ştiu. Vii tu după mine, sau te urmez eu?

— Nu...

— Ştiu. Ai venit aici ca să simţi vântul în păr şi drumul ridicându-se să-ţi vină în întâmpinare. Dar nu-ţi cer decât zece minute într-un loc public, neutru şi bine luminat. Dacă, după aceea, o să vrei să-mi întorci spatele, n-o să te oprească nimeni şi cafeaua cu lapte tot eu o plătesc. Mare, cu doză dublă de lapte degresat, nu? Şi cu un îndulcitor, de preferat nu pe post de anticoncepţional?

Singura fiinţă omenească faţă de care mărturisise acest amănunt era operatorul poligrafului de la Departamentul de Stat, când îi făcuseră verificările de angajare. Nu ştia ce să răspundă, de aceea îl urmă, pe motocicletă, până la un Starbucks din suburbii.

Se aşezară afară, lângă parcarea plină cu automobile scumpe, conduse de persoane care arătau de parcă s-ar fi ocupat de cai.

— Uite ce e, înainte de a trece mai departe, cine sunteţi? întrebă ea.

Bărbatul păru să cântărească întrebarea. Spuse meditativ:

— Iţi propun să-mi zici Unchiul Sam.

— Presupun că lucraţi pentru guvern. Ce doriţi?

— Foarte probabil, acelaşi lucru ca tine. Stabilitatea politică pe termen lung în Orientul Mijlociu. Un obiectiv cu adevărat măreţ. Da.

— Sunteţi de acord cu propunerea mea?

— Restul posibilităţilor le-am cam epuizat, nu? Şi ce ghiveci am făcut! Vai, vai, vai. Cum am spus întotdeauna: când nu poţi rezolva o problemă,

amplific-o. Remarcabil este însă cât de bune ne sunt intenţiile, nouă, americanilor. Şi cu toate astea, lucrurile ies mereu atât de... prost. Dar n-am venit până aici ca se te plictisesc de moarte, nu, nu. Presupun că ai să vrei nişte dovezi de bună-credinţă. Proastă să fii să nu le vrei. Şi ştim foarte bine că nu eşti. Hai să vedem. Ştiu. Dată fiind regiunea de care ne ocupăm, îţi propun să folosim *O mie şi una de nopţi* ca model. Eu o să fiu duhul din lampă. Cere-mi trei lucruri pe care numai guvernul american, drăguţul de el, le poate da. Şi dacă tot nu eşti mulţumită, măcar te-ai ales cu o cafea mare, cu lapte, nu?

Florence se gândi bine.

— IPZ-ul de mâine.

Unchiul Sam pufni în râs.

— Au!

în fiecare dimineaţă, preşedintele Statelor Unite primea o informare prezidenţială zilnică, cel mai secret document guvernamental, văzut de mai puţin de o jumătate de duzină de perechi de globi oculari.

— Mulţumesc pentru cafea.

— Condu cu grijă, domnişoară.

A doua zi de dimineaţă, Florence se trezi ca de obicei la cinci şi jumătate, pentru cei cinci kilometri de jogging. La ieşire constată că, pe sub uşă, îi fusese strecurat un plic, îl deschise şi văzu scris, de-a curmezişul primei pagini: EXCLUSIV PENTRU PREŞEDINTE. Data era a zilei în curs.

Citi. Kremlinul îşi propunea să utilizeze gaze paralizante împotriva unei grupări cecene. Preşedintele Venezuelei... Florence căscă ochii. în Marea Japoniei, un submarin american urmărea un cargou coreean despre care se credea că era încărcat cu... Dumnezeule mare! Dar

nu avea nici o posibilitate de a şti dacă documentul nu era fals. Regreta, asemenea atâtor altora din cei care lustruiseră lampa, k că irosise o dorinţă valabilă.

Două zile mai târziu, luă ziarul de dimineaţă şi citi titlul de pe prima pagină:

MARINA INTERCEPTEAZĂ UN CARGOU COREEAN
CU DIRECŢIA JAPONIA,
ÎNCĂRCAT CU ARMAMENT NUCLEAR

O oră mai târziu, în timp ce digera ştirea împreună cu o chiflă de secară, sună telefonul. Era Unchiul Sam.

— S-ar putea ca a doua dorinţă să fie un picuţ mai simplă?

— Bine, zise ea. Zece milioane de dolari în monede de aur wasabiene.

— Ii dai înapoi, da?

— Poate.

În după-amiaza următoare, auzi o bătaie în uşă. Se uită pe vizor şi-l văzu pe băiatul de la FedEx, cu trei cutii mari, pe un cărucior de mână.

— Farfaletti? Semnaţi aici, vă rog. Sunt cam grele.

Florence stătea în sufragerie, cu ochii aţintiţi la grămezile de monede wasabiene lucitoare, de aur, cu stema regală, când sună telefonul.

— FedEx. O idee simpatică, nu ţi s-a părut?

— Bine, zise ea. M-aţi convins.

— Nu mai vrei şi a treia dorinţă?

— Prefer s-o păstrez.

— Ce bine. M-am temut că o să ceri un focos nuclear. Eşti o domnişoară foarte pretenţioasă. Bun venit printre noi.

— Care noi, mai exact?

— Nu-ntreba şi nu ţi se va spune. Tot ce trebuie să ştii este că acum ai cea mai bună slujbă din sistemul de guvernare al Statelor Unite. Fără Charlie Duckett care să ţi se uite peste umăr, fără rapoarte şi memorii nesfârşite, şi tot restul aiurelilor. Fără inspectori generali, fără comisii senatoriale. Orice-ţi trebuie ca să-ţi îndeplineşti sarcinile, îi ceri unchiului. în limite rezonabile, te rog frumos. Nu vreau să primesc facturi de la Maserati, Chanel, Van Cleef sau Arpels, mulţumesc foarte mult.

— Pentru care parte a guvernului lucrez?

— Departamentul din Afara Cutiei.

— Serios, vreau să ştiu.

— Domnişoară, tocmai ţi s-a înmânat cartea de credit supremă. Ce rost are să pui întrebări?

— Şi dacă sunt prinsă?

— Vezi, râse bărbatul, exact asta spuneam şi eu. Nu că vreau să te iau în balon.

— Timp de o clipă, mi s-a părut că-l aud pe Satana.

— Satana? Ce lucruri îngrozitoare poţi să spui. Sunt unul dintre cei mai cumsecade oameni pe care ai să-i cunoşti vreodată.

— De ce eu?

— A fost ideea ta, nu? Cunoşti limba. Regiunea.

— Multă lume le cunoaşte.

— E o *vendetta.* Eşti italiancă.

— Dacă aş şti de unde să vă iau, aş face reclamaţie pentru discriminare.

— Of, bine: vrei cu ardoare să contribui la emanciparea femeilor din lumea arabă. Ca mijloc de a asigura stabilitatea politică pe termen lung în regiune. Ti-am mai alinat mândria etnică atinsă?

— E un început.

— O să prind zece dolari de straiul Fecioarei, cu prima ocazie.

— Asta o să vă coste douăzeci de dolari.

— Pentru o persoană al cărei bunic l-a ajutat pe Benito Mussolini să cucerească nordul Africii, ai destul tupeu, domnişoară. Bine, să vorbim despre echipă.

capitolul patru

ick Renard învăţase meserie de la cel mai bun – sau mai rău, în funcţie de unde stabileai ştacheta integrităţii – om de relaţii publice din domeniu: Nick Naylor. Naylor îşi câştigase notorietatea ca prim-purtător de cuvânt pentru industria americană a tutunului, ultima bătălie hercu- leeană împotriva armatelor neopuritanismului. Sfârşise prin a ispăşi o sentinţă de un an şi opt luni într-o închisoare federală – de minimă securitate, după cum sublinia el cu mândrie – pentru acuzaţia de a-şi fi înscenat propria răpire de către teroriştii antitabac. Acum predica pe păşunile bogate şi grase ale Hollywood-ului, îngrijindu-se de vanităţile celuloidariatului, o categorie de clienţi ale cărei nevoi nu pot fi satisfăcute în veci şi care garantează, în felul acesta, un angajament pe viaţă. Activitatea de lobby pentru ca clientul să fie nominalizat la Oscar sau răspân-direa prin reţeaua bârfelor a unor informaţii defăimătoare cu privire la soţul sau soţia în curs de abandonare nu se ridicau, după cum îi destăinuise Nick protejatului său, la nivelul eroic al lobby-ului făcut la Washington, dar erau suficient de plăcute în atmosfera îmbălsămată şi umidifi- cată a Los Angeles-ului. Ori de câte ori îl prindea pe mobil, Rick auzea murmurul subţire şi catifelat al tehnicii germane rulând leneş pe autostradă.

— Am dat o sută douăzeci de mii pe maşina asta, spunea Nick. Şi să ştii că ajunge de la zero la cinci kilometri pe oră în douăzeci de minute.

Nick încercase să-l convingă pe Renard să vină să lucreze cu el. Câţi bani! Ce piscine! Ce femei! Dar Rick încă nu era gata să se abandoneze acestor tentaţii, să îşi lase ascuţişul încă tăios pilit de pedichiuriste în corturi vărgate, pe marginea piscinelor turcoaz, instalate pe acoperişuri, îşi făcuse bine ucenicia sub Nick Naylor. La punctul acesta al carierei, era recunoscut chiar şi de cei mai reţinuţi dintre colegii de breaslă ca întâiul campion din Capitală al cauzelor atât de lipsite de speranţă şi atât de dezbrăcate de integritate, încât căpătau un aer de galanterie care aspira la nivelul grandorii.

De exemplu, la însuşi Renard apelase Colegiul American al Prinţilor Bisericii, în speranţa de a da la spate – pentru a folosi termenul cel mai adecvat – scandalurile în care erau implicaţi băieţii din cor. îl angajaseră fără vâlvă, ca să obţină alegerea unui cardinal american ca papă. Rick eşuase în această încercare. Arestarea de către gărzile elveţiene, escortarea până la limita statului Vatican şi interdicţia de a mai călca vreodată în oraşul sfânt nu puteau fi considerate un triumf în relaţiile publice, mai ales când următorul papă se dovedi a fi din Madagascar. Dar Renard reuşise să schimbe subiectul de conversaţie acasă. Fostele ajutoare la altar, băieţi palizi, cu ticuri nervoase, şi potera lor de avocaţi scump plătiţi nu mai reprezentau subiectul numărul unu al zilei.

Dar atenţia lui Florence fu atrasă de modul în care Renard manipulase un alt caz fierbinte, de senzaţie pe canalele de televiziune, legat tot de Biserică.

în urmă cu un an, pastorul Roscoe D. Holybone – D de la Dumnezeu, după cum precizau smerit materialele sale de prezentare –, liderul spiritual al câtorva sute de mii de baptişi din Sud,

dreptcredincioşi şi de un devotament fanatic, declarase din amvonul său televizat din Loblolly, Georgia, că Profetul Mahomed era „un degenerat”.

Până şi în rândul elementelor evanghelice mai rigide, consensul era că pastorul îşi pierduse uzul raţiunii, dar asta nu oferea nici o consolare celor 1,5 miliarde de adepţi ai Profetului. Din minarete se citiseră sute de *fatwa* ce nu păruseră decât să îi inflameze pe Holybone şi pe protejaţii lui, care, aidoma cruciaţilor înzăuaţi de pe parapetele de la Akka, răspunseseră azvârlind smoală încinsă, proiectile arzânde şi strigăte sfidătoare.

Intr-un mod prea puţin convenabil, tot talmeş-balme- şul acesta se petrecuse în mijlocul preliminariilor pentru alegerile prezidenţiale. Ceea ce îi obligase pe diferiţii candidaţi să consume timp de antenă preţios combătându-l pe pastor, în loc să îşi prezinte visurile îndrăzneţe cu privire la viitorul Americii. Evenimentele atinseseră punctul culminant când guvernatorul statului Georgia, aflat într-o poziţie deloc de invidiat, se văzuse silit să convoace Garda Naţională în apărarea reverendului pastor Holybone, care reacţionase la ultimele atacuri la persoană baricadându-se în Tabernacolul Holybone, în valoare de 12 milioane de dolari, împreună cu o mână de acoliţi pătimaşi, înarmaţi până în dinţi.

În această mlaştină radioactivă, puţini erau specialiştii în relaţii publice care îndrăzneau să se bălăcească. Şi totuşi, la doar câteva ceasuri după ce elicopterul lui Holybone fusese doborât de o rachetă trimisă de un lansator portabil, iată-l pe Rick Renard practic pe toate canalele de televiziune, citind declaraţii în numele moştenitorilor, cerând să se pună capăt ostilităţilor şi să înceapă procesul de vindecare; în plus, angajând cinci milioane de dolari pentru construirea unui centru multicultural baptist-musulman în campusul Universităţii Holybone, cu cinci terenuri de baschet, toate cu faţa spre răsărit,

pentru rugăciunea spontană de la mijlocul partidelor. Astăzi, relaţiile între adep- ţii lui Holybone şi comunitatea musulmană din Georgia

— ce-i drept, nu prea numeroasă – sunt infinit mai paşnice decât în Zilele Mâniei. Iar meritul îi revine nu numai celui care lansase fatalul proiectil SA-7 în direcţia elicopterului, ci şi maşinaţiunilor abile ale lui Rick Renard. Un om atât de neînfricat, îşi spuse Florence, trebuia să facă parte din echipă.

Birourile firmei Renard Strategic Communications Internaţional erau în Washington, la două străzi distanţă de Dupont Circle, suficient de departe de K Street pentru a se detaşa geografic de coridorul porcin – troaca guiţătoa- re, cum i-ar fi spus unii – al spiritului întreprinzător american, dar şi suficient de aproape pentru ca Rick să poată lua prânzul cu prietenii şi camarazii care lucrau acolo.

Florence stabilise întâlnirea prin telefon, afirmând doar că reprezenta „un important client instituţional". Pentru urechile cuiva care lucrează în PR, nu există silabe mai melodioase. Renard jucă, desigur comedia programului încărcat pe toată ziua, apoi se prefăcu a găsi o întâlnire contramandată. Ca să vezi, se puteau întâlni chiar în după-a- miaza aceea.

încă de la intrarea în birou, Florence constată că Renard se debarasase de obişnuitul Perete al Onorurilor, atât de tipic la Washington, acoperit cu fotografii înrămate ale politicienilor scoşi la vânzare. Preţul fiecărui politician era indicat de dimensiunile fotografiei. Dacă aceasta îl prezenta jucând golf cu lobby-istul sau fumând un trabuc cubanez, clientul se putea aştepta la o suprataxă de 10%, pentru că lobby-

istul şi politicianul erau amici la toartă.

în locul lui, Florence văzu în spatele mesei de lucru a lui Renard o frescă din podea până în tavan. Era o versiune a celebrei coperte a revistei *New Yorkercaxe* înfăţişa lumea de la vest de New York ca mică şi relativ neimportantă. în cazul de faţă, graniţa o constituia fluviul Potomac.

Dincolo de el, acolo unde ar fi trebuit să se afle în mod normal regiunea Pacific Northwest, era scris cuvântul MICROSOFT. Dincolo de Oceanul Pacific se întindea un teritoriu denumit SONY. Desigur, nici unul dintre aceşti titani ai corporaţiilor nu era clientul lui Renard şi nici nu era foarte probabil să devină vreodată. Clienţii săi se furişau de regulă în penumbră, nu ieşeau în lumina soarelui. Dar acesta nu era un motiv de ruşine, căci, în meseria sa, ruşinea nu era cunoscută şi cu atât mai puţin recunoscută.

Un şir de ceasuri instalate pe perete indicau ora în diferite capitale ale lumii. Era modul în care Renard Strategic Communications Internaţional îşi proclama anvergura globală. La Jakarta putea foarte bine să fie ora patru dimineaţa, dar lucrul acesta nu trecea neobservat aici, la cartierul general mondial.

Toate acestea Florence le observă în timp ce Rick Renard se ridica zâmbind în întâmpinarea ei.

— Domnişoară Farfaletti, rosti el, ca şi cum ar fi fost cel mai important nume de pe pământ.

încerca să nu se holbeze, dar nu-şi putu desprinde ochii de la neaşteptata frumuseţe dinaintea sa. îi amintea de cum-îl-cheamă, pictorul italian – trebuia să înceapă să ţină minte nume, asta impresiona o anume categorie de dienţi – Modig-şi-încă-ceva, cel care picta femeile cu capul uşor lăsat pe-o parte, parcă îndemnându-l pe portretist: „Nu vrei să te culci cu mine, te rog?" Uneori erau goale, ceea ce îi stârnea lui Renard dorinţa de a se fi aflat acolo, în atelier, când vopseaua era încă proaspătă.

— Domnul Renard?

— Scuzaţi-mă, îmi amintiţi de cineva. Ne-am mai întâlnit, domnişoară Farfaletti?

— Nu. Dar sunt o mare admiratoare a activităţii

dumneavoastră.

— Farfaletti. Ar trebui să fie...

— Finlandez.

Renard zâmbi. Trebuie să zâmbeşti întotdeauna când un posibil client face o glumă.

— Şi eu care aş fi zis că-i danez.

— înseamnă fluturaş. Sau pe-aproape. în italiană.

— Este numele de căsătorie?

— Nu, domnule Renard.

— Şi cum vă pot fi de folos? Spuneaţi la telefon că e ceva legat de Orientul Mijlociu (şi făcu un gest cam pompos către Peretele cu Ceasuri, dintre care unul indica ora la Du- bai). Avem sedii în toată regiunea.

— Domnule Renard, surâse Florence, aveţi căsuţe poştale „în toată regiunea". Cutii de post-restant. Cu greu cred că le-aţi putea numi sedii.

Rick roşi.

— Cu mijloacele de comunicare din ziua de azi, nici nu mai ai nevoie de sedii. Ca atare. Dar vă asigur că suntem conectaţi cu partea aceea de lume. Abia azi-dimineaţă am vorbit cu Dubai-ul.

— Serios? Şi ce mai zicea?

— Desigur, nu pot să vorbesc despre clienţi concreţi. Dar cred că se poate spune că situaţia nu este nici pe departe roză. Dar ce mai e roz în partea aceea de lume?

— Mai lucraţi pentru guvernul nord-coreean?

— Nu, domnişoară Farfaletti. A fost doar un proiect din mai multe. Şi era înainte de povestea cu japonezii.

— Cea cu japonezii împotriva cărora s-a tras cu rachete?

Renard îşi drese glasul.

— Nu am, în momentul acesta, o relaţie de afaceri cu guvernul Coreei de Nord.

— „Câmpia ţipetelor", nu aşa au numit-o ziarele?

— Nu ştiam că terenul de golf în chestiune fusese

construit prin munca aşa-zişilor sclavi, oftă Rick. Iar „sclavie” e un termen subiectiv, nu-i aşa?

— Nu tocmai.

— Ei au cerut organizarea unui turneu de golf proamerican, între celebrităţi. Pentru promovarea păcii şi înţelegerii internaţionale. La vremea aia mi-am spus: de ce nu? Dacă aş mai face-o o dată? întrebă Rick, ridicând din umeri. Probabil că nu. Dar nu e treaba mea să-mi judec clienţii. Treaba mea, aşa cum o văd eu, e să-mi ajut clienţii să-şi transmită mesajul. Asta e partea strategică a planificării strategice. Dar ia spuneţi-mi (zâmbi), aţi venit până aici ca să discutăm despre Coreea de Nord?

— Nu. Am venit pentru că vreau să pun bazele unei stabilităţi permanente în Orientul Mijlociu.

— Hmm, mormăi gânditor Rick, clătinând din cap de parcă i s-ar fi cerut părerea asupra promovării unei noi mărci de pastă de dinţi. Şi ce fel de buget aveţi în vedere?

— Banii nu sunt o problemă. în limite rezonabile, bineînţeles.

— Din experienţa mea, domnişoară Farfaletti, „în limite rezonabile” este exact zona în care banii devin nu o problemă, ci cea mai importantă dintre probleme.

Florence puse servieta pe biroul lui Rick şi deschise scurt închizătorile cu arc. înăuntru erau două teancuri groase de bancnote noi şi netede, de câte o mie de dolari. Le aşează pe birou.

Renard încercă să nu saliveze.

— Ziceaţi că lucraţi pentru...

— Guvernul Statelor Unite.

— Aha.

— întotdeauna sunteţi atât de dezamăgit când un client vă pune două sute de mii de dolari pe masă?

— Nu, nu. Copilul din mine face în mod sigur tumbe

de bucurie. Despre ce fel de „stabilitate permanentă în Orientul Mijlociu” vorbim? Şi pot să vă întreb ce ramură a minunatului nostru guvern reprezentaţi?

— Departamentul de Stat.

— Aşadar, CIA. Minunat. Sunt un mare admirator. Colegii dumneavoastră mi-au fost de mare ajutor în Coreea de Nord, când pe terenul de golf a explodat o mină.

— N-am spus că sunt de la CIA, domnule Renard.

— Nu, n-aţi spus. Carevasăzică, ar urma să lucrez pentru Departamentul de Stat. Hm.

— înţelegeţi că totul este confidenţial.

— Domnişoară Farfaletti, aici, la Renard Strategic Communications, discreţia e suverană.

— Mă bucur mult să aud asta, domnule Renard.

— Da, spuse Renard cu un zâmbet şi, apucând teancurile de bancnote, le azvârli în sus, în joacă. întotdeauna mi-am dorit să îmi răsplătesc într-un fel ţara.

— E o plăcere să ai de-a face cu un asemenea patriot, domnule Renard.

— Când ţara te cheamă, nu mai stai pe gânduri, nu?

capitolul cinci

lorence şi personajul curios care îşi spunea Unchiul Sam stătuseră sechestraţi într-o mică locuinţă conspirativă din Alexandria, Virginia, timp de două zile, parcurgând dosarele de personal. Casa era, în mod normal, folosită pentru interogarea – sau adăpostirea – dezertorilor. Judecând după mirosul acru şi greu de ţigară, probabil că dezertorii muriseră, toţi, de cancer la plămâni.

Cercetară dosarele pe laptopul Unchiului Sam, care părea să aibă acces la detaliile cele mai intime ale fişelor ofiţerilor de contrainformaţii şi agenţilor sub acoperire americani. Indiferent de îndoielile lui Florence în ceea ce-l privea, Unchiul Sam era extrem de bine conectat.

— Şi dacă uiţi laptopul într-un autobuz?

— Nu merg cu autobuzul, pufni el.

— Atunci, dacă ţi-l fură cineva? O să poată avea acces la toate astea?

Unchiul Sam oftă.

— Cel care porneşte computerul ăsta fără să apese pe taste în succesiunea corectă o să se găsească într-o situaţie deosebit de inconfortabilă.

— Adică explodează?

— Da, Florence. Şi-acum, ăsta, spuse el, în timp ce un alt dosar apărea pe ecran. A fost şef de misiune la Karachi. Are pregătire militară. S-ar putea să fie exact ce ne trebuie.

Florence parcurse documentul.

— Nu, spuse ea.

— Ce are?

— Vreau pe cineva cu sete de răzbunare.

— Cineva cu păreri preconcepute, vrei să zici. De câte ori trebuie să-ţi spun: absolut toată lumea îi detestă pe wasa- bieni.

— Tu ai păreri preconcepute.

— Sunt detestabili prin definiţie. Ar trebui să ştii. Ai fost măritată cu unul.

Lui Florence nu-i venea să-i spună Unchiului Sam că nu dorea pe nimeni dintre cei recomandaţi de el. Se strâmbase destul de urât când auzise de Rick Renard.

— Ce-i asta, *The Dirty Dozeri?*

Dar ea se încăpăţânase. Ori o lăsa să îşi aleagă echipa, ori nu.

— Hai să mai vedem.

Unchiul Sam gemu.

— Câte dosare am văzut deja?

— Dacă te-ai plictisit, mai bine du-te şi plimbă-te puţin. Lasă-mi astea mie.

— Ca să te arunci singură în aer. Doamne, Dumnezeule, vrei să cumperi ceva, sau doar te uiţi prin vitrine?

În cele din urmă, urcă la etaj să se întindă puţin, lăsând-o pe Florence să cerceteze dosarele personale ale armatelor secrete ale Americii. Imaginile începură să se tulbure. Apoi îşi dădu seama că se ghida după înfăţişare. La o oră după ce intrase în faza aceasta, căutarea luă sfârşit.

Era în uniformă militară, cu bereta neagră pusă şmechereşte pe-o parte. Florence îi examină decoraţiile din piept şi se mai uită o dată la chip. Ştiu pe loc, fără să mai aibă nevoie să citească în dosar, că era din sud. Avea o expresie mulţumită de sine, ca şi cum, cu o seară înainte, ar fi avut-o pe regina balului, pe stadionul din Houston, pe bancheta din spate a camionetei, la lumina stelelor. Sau

poate era mulţumit de decoraţii. îi verifică locul naşterii şi, i se confirmă bănuiala: Mobile, Alabama. Fotografia fusese făcută cu doisprezece ani în urmă. Parcurse dosarul, în căutarea uneia mai recente, şi o găsi. Zâmbetul dispăruse. Citi şi află de ce. Nu mai era tânărul războinic nerăbdător. Da, ăsta.

— L-am găsit, îl anunţă ea pe Unchiul Sam, când aceasta se întoarse.

El parcurse rapid dosarul.

— Dumnezeule mare, e total nepotrivit.

— Tocmai de-aia-l vreau.

— Domnişoară, nu conduc o agenţie matrimonială.

— O să-ncerc să nu mă dau la el. Dar nu pot să nu mă-ntreb cum se face că un porc misogin ca tine e interesat de emanciparea femeii.

— Uită-te la dosarul ăsta, răbufni Unchiul Sam. Mă mir că tipul mai lucrează pentru guvern. Ţi-a scăpat cumva faptul că el a ordonat atacul cu rachete de la Dar es Salaam, anul trecut, cel în care a fost distrusă reşedinţa ambasadorului indonezian?

— Nu, din întâmplare, am văzut, replică Florence. Şi ţinta a fost foarte bună.

— Florence, secretarul de stat a trebuit să transmită personal scuze prim-ministrului indonezian.

— Ai început să vorbeşti ca şeful meu. Şi ce dacă secretarul de stat a trebuit să transmită personal scuze prim-ministrului indonezian? Atacul a anihilat instalaţia în care Al-Qaeda producea arme chimice. Amplasată alături de reşedinţa ambasadorului, mascată ca „întreprindere producătoare de proteze pentru copii”. Bravo lui că a ordonat atacul. Şi ruşine nouă că l-am făcut să plătească oalele sparte, doar pentru că nu ştiu ce mare mahăr de senator care candida la preşedinţie a hotărât să facă scandal pe tema asta. Uneori, Capitoliul

mi se pare că arată ca o mare piftie.

Unchiul Sam suspină dramatic şi continuă să citească.

— Şi asta? Când era şef de misiune în Matar, a avut o aventură cu nevasta ambasadorului american. Ce ne spune asta?

— Că începuse să-l mănânce. Chestii din astea se întâmplă mereu.

— Nu şi pe vremea mea. Nu şi în subordinea mea.

— E mai puţin important că a dansat pe *Macarena* cu nevasta ambasadorului decât că a fost şef de misiune în Matar. E pregătit până-n dinţi. Uită-te la dosarul lui. Şef de misiune în Amo-Amas, trei ani. Adjunct la Kaffa, doi ani. Vorbeşte la perfecţie araba şi franceza. Uită-te la capturările de terorişti. El l-a prins pe Adnan Bahesh, probabil cel mai mare ticălos de pe planetă. El a aflat că Saddam Hussein punea la cale asasinarea lui Bush în ’93. Uită-te pe pieptul lui. Trei Stele de Bronz, două Inimi Purpurii. Nu-ţi ajunge?

Florence închise capacul laptopului, îl împinse din faţă şi îşi încrucişă braţele peste piept.

— Căutarea s-a încheiat.

— Bine, bine, zise Unchiul Sam bosumflat. Dar ascul- tă-mă bine, domnişoară, dacă intri într-o relaţie personală cu individul ăsta, o să fie un dezastru pentru întreaga operaţiune.

— Nici n-o să mă cobor să-ţi răspund.

— E din sud. Ăştia nu se gândesc decât la sex. Şi la cursele de maşini.

— Presupun că strămoşii tăi au sosit pe *Mayflower,* sau k poate chiar mai devreme, odată cu vikingii?

— Pot să-ţi propun să mai păstrezi din indignare pentru când ai s-ajungi acolo?

Mai era un singur om de recrutat şi era posibil să se dovedească a fi cel mai dificil. Sosi la adresa casei conspirative din Alexandria fix la ora stabilită. Era întotdeauna punctual.

— Firenze? Ce se petrece aici? Mamă, ce oribilitate!

George îşi aruncă privirile prin apartamentul care fusese amenajat de un trepăduş daltonist care lucra pentru o subsecţie a unei subsecţii a unei subadministraţii care se ocupa de mobilarea şi amenajarea locuinţelor conspirative ale agenţiilor americane de informaţii. Tablourile, dacă le puteai numi aşa, fuseseră cumpărate cu teancul de la WalMart şi nu erau, estetic vorbind, decât cu o treaptă mai sus decât imaginile cu buldogi cu cozoroc jucând pocher.

George spuse:

— Văd că ai fost la Sotheby's.

— Vrei să bei ceva?

— Ce-mi oferi, vin la cutie de carton? Lichior de malţ?

— George, tu şi cu mine o să facem ceva extraordinar. Ceva cu adevărat extraordinar.

— Pot să mă gândesc puţin? Răspunsul e nu.

— Nu vrei să afli despre ce e vorba?

— Nu neapărat. Aici îi cazăm pe refugiaţii coreeni? Ca să se simtă ca acasă?

Florence îi explică, atât cât putea fi explicat, cum stăteau lucrurile cu Unchiul Sam, cu IPZ-ul, cele zece milioane de dolari în aur, operaţiunea, mâna liberă, faptul că reuşise să tragă destule sfori pentru ca George să fie transferat. George o ascultă din ce în ce mai adâncit în gânduri, mormăind dispreţuitor.

— M-hmmm. M-hmmm!

— George, spuse ea, îţi aminteşti conversaţia noastră despre cum ar fi să ai puterea în mână timp de zece minute?

— Perfect. Dar tu îţi aminteşti că ţi-am spus că nu vreau să am puterea în mână timp de zece minute? Eu vreau să fiu lăsat în pace, Firenze.

— Mulţumesc mult, Greta Garbo. De-aia te-ai angajat la Departamentul de Stat?

— Ştii foarte bine de ce m-am angajat la Departamentul de Stat.

— Din cauza unei observaţii pe care mama ta a facut-o la cina de Ziua Recunoştinţei?

Stră-străun chiul lui George fusese Adler Fillington Phish, diplomatul american, ambasador la Bogotá, căruia preşedintele Theodore Roosevelt îi telegrafiase în 1902 celebrul mesaj „SECURE ISTHMUS BY CHRISTMUS”* Astfel se ajunsese la „secesionarea” statului Panama de Columbia, la construirea canalului şi la îmbogăţirea dincolo de visurile lor cele mai avântate a lui Mike Hanna, industriaşul din Cleveland, a lui J.P. Morgan, bancherul din New York, şi a lui William Cromwell, unul dintre fondatorii firmei de avocatură Sullivan ***&*** Cromwell. Terţetul aurit îşi exprimase gratitudinea faţă de ambasadorul Phish anga- jându-l consilier în numeroase tranzacţii şi punând bazele averii familiei Phish.

La momentul sosirii lui George, patru generaţii mai târziu, averea familiei se subţiase, reducându-se la Phish House, o clădire frumoasă pe vremuri, în stil Federal, în Georgetown, acum în mare nevoie de renovare. Mama lui George, Philippa Phish Tibbits, nu-şi

*Ia în stăpânire peninsula până la Crăciun *(n.tr.).*

mai revenise din dezamăgirea de a nu fi fost mai bogată şi nici în urma dispariţiei soţului său, Jameson Phish, zis Bucky, care o părăsise pentru un jucător argentinian de polo pe nume Esteban, prieten apropiat al familiei Kennedy, ceea ce nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile. Tratase aceste suferinţe în decursul anilor cu doze din ce în ce mai mari de vodcă (acum amestecată cu lapte bătut). La o cină de Ziua Recunoştinţei, mai dezagreabilă decât altele, ea anunţase de faţă cu restul oaspeţilor că George, aşezat la masă ca de obicei, cu privirile aţintite în supa de ciuperci – străduindu-se să nu se întindă peste masă şi să nu-i spargă capul mamei cu castronul de supă din argint (cadou de la proaspăt instalatul guvernator de Panama şi ultimul obiect de valoare reală rămas în Phish House) –, că fiul ei nu va avea în veci „destul sânge în instalaţie" ca să intre în Foreign Service şi că va sfârşi, probabil, prin „a-şi câştiga traiul făcând aranjamente florale". în lunea următoare, George se înscrisese la examenul de admitere pentru Foreign Service. Şi iată-l, şaisprezece ani mai târziu. Era încă neclar cine câştigase disputa.

— George, spuse Florence, eşti unul dintre cei mai în- teligenţi oameni pe care-i cunosc. Te iroseşti făcând muncă de birou. Uită-te ce şansă ni se oferă. S-ar putea să nu ne mai întâlnim cu ea.

— Nu ştii absolut nimic despre Unchiul Sam.

— Acum parcă eşti mama. Avem o şansă să facem istorie. Lasă că ajutăm cu adevărat opt milioane de femei musulmane.

— Multe dintre femeile alea se simt foarte bine, să ştii. Pun pariu că jumătate poartă cu plăcere vălul şi se lasă aşezate pe un soclu.

— Halal soclu. Tie cum ţi-ar plăcea?

— Să trăiesc într-o societate care mă consideră cetăţean de rangul doi şi îmi limitează drepturile? Dă-

mi voie să-ţi răspund mai încolo.

— „Pentru ca răul să învingă, nu este nevoie decât ca oamenii cumsecade să stea cu braţele încrucişate.” Edmund Burke.

— „Dacă fugi acum, o să trăieşti ca să fugi şi mâine.” Mei Brooks.

— Nu pot să fac treaba asta fără tine, George. Şi o să fie distractiv.

— O să fie un coşmar. Iar eu o să fiu în mijlocul lui.

Cu mâinile în şolduri, Florence studie masa. Unchiul Sam propusese casa din Alexandria pentru prima întâlnire a grupului, dar ea decisese să pregătească o cină bună italiană, în mica ei locuinţă din Foggy Bottom. Nu era sigură ce relaţii aveau să se stabilească între ei, dar ştia că puţine erau ocaziile în viaţă care nu puteau fi îmbunătăţite cu o cină delicioasă compusă din *bresaola, risotto* cu raci şi fasole *fava*— reţetă proprie –, tiramisu cu ciocolată şi fragi, espresso şi sticlă după sticlă de Barolo. Purta un pulover negru, de caşmir, pe gât, cercei mici cu perle, pantaloni de toreador, tocuri şi un şorţ înflorat, care o făceau să arate şi mai sexy, după moda anilor *50.

Primul sosit fu Bobby Thibodeaux, tipul de la CIA. Sună la uşă cu cinci minute înainte de ora opt. Cei de la CIA îşi făceau întotdeauna apariţia mai devreme. Le plăcea să controleze situaţia. George sosi punctual, la opt Rick Renard veni douăzeci de minute mai târziu, plângându-se că fusese reţinut de un congresman „care nu mai tăcea”.

Florence servi Prosecco la gheaţă, în pahare înalte. Cei trei stăteau faţă în faţă, stânjeniţi. Se trezi urmărind chipul lui Bobby Thibodeaux, în timp ce îşi examina cei doi colegi noi.

Bobby se apropia de patruzeci de ani, avea o

constituţie puternică, părul scurt şi blond, şi ochi cu pleoapele lăsate, care îi dădeau o expresie sceptică, la un fir de păr de ostilitatea rece. Gesticula cu economie, conservându-şi parcă energia. Primul cuvânt pe care i-l adresă fu „doamnă”. Ea îl salută în arabă, reţinându-şi un zâmbet când el îi răspunse la *Salaam* cu un accent din Alabama. Bobby o surprinse privindu-1. Nu era omul căruia să-i scape prea multe. Florence descoperi că roşise.

— Deci, spuse ea, înălţând paharul de Prosecco şi cioc- nindu-l de ale lor, pe rând, să bem pentru Aqaba.

— Aqaba? repetă Renard.

George şi Bobby îşi întoarseră privirile spre el.

— Tu eşti tipul de la PR? întrebă Bobby.

— Comunicare strategică, zise Rick.

Un zâmbet fără veselie trecu peste chipul lui Bobby. Se întoarse spre George.

— Carevasăzică, eşti de la Departamentul de Stat?

Agenţii CIA care lucrau în străinătate se refereau la personalul Departamentului de Stat ca „scârbele de la ambasadă". Florence consideră că era momentul să intervină.

— Eu am fost la Aqaba. E un loc plăcut şi răcoros. Regele Iordaniei are acolo o mică reşedinţă.

— Unde-ai mai fost în misiune? îl întrebă Bobby pe George.

— Păi, am stat aici până acum.

Pleoapele lui Bobby se lăsară şi mai mult.

— De câţi ani lucrezi pentru Departament?

— Şaişpe.

— Şi de şaişpe ani stai în Washington?

— Şaişpe jumate.

Bobby se întoarse spre Renard.

— De câţi ani comunici strategic?

— Am firma mea de patru ani, spuse Rick.

— Ai stat mult timp în Orientul Mijlociu?

— Mă duc destul de des la Dubai.

— Ce părere ai despre aeroportul nou?

George încercă să-i prindă privirea lui Rick.

— E... frumos. Merge.

Bobby zâmbi.

— Ce-i aşa de amuzant?

— în Dubai nu e nici un aeroport nou, spuse George.

— Mâncăm? zise Florence.

Sticla de Barolo şi nso/Zoul cu raci şi fasole *fava* mai în- muiară atmosfera. George o ajută pe Florence

să strângă vasele după felul principal şi, în bucătărie, îi şopti:

— Unde l-ai găsit, la Killers R Us? Are mâinile până la pământ.

— Avem nevoie de el.

— Ştii că e cel care a ordonat atacul cu rachete la Dar?

— Ţinta era bună.

— Nu mă deranjează să-i bombardăm pe ambasadorii altor ţări, dar numai pentru că un ţărănoi simte miros de acetonă...

— George, era o fabrică de armament chimic pentru Al-Qaeda.

— Mă rog. Cred că ne mai trebuie o sticlă de vin.

— Du-te înapoi şi apără-l pe Renard.

— Şi-a făcut-o cu mâna lui. Un asasin din fundul ţării, un şmecher PR şi un homosexual de la Foreign Service. Ai strâns Echipa de Elită, Firenze. Or să se scrie balade despre noi şi-i mulţumesc lui Dumnezeu că la vremea aia o să fiu mort

Florence apăru cu o sticlă nouă de Barolo. Bobby tocmai îi spunea lui Rick:

— În Vietnam, când omorau câte un comunist, cei din trupele SEAL îi scoteau ficatul, luau o muşcătură din el şi-l aruncau lângă cadavru. Conform teologiei budiste, nu ajungi în rai decât dacă eşti întreg-întreguţ. Chestia asta îi băga în sperieţi.

Pălind, Rick puse cuţitul şi furculiţa jos.

— Mai mănânci? întrebă Bobby.

— Ăă... nu.

— îmi dai voie?

Şi Bobby îi luă farfuria din faţă. Se întoarse spre Florence.

— E excelent, doamnă. N-am mai mâncat *risotto* cu goange până acum.

— Goange?

— Acasă la mine, aşa le zice la raci.

— Nu vrei să-mi spui pe nume?

— Florence. OK. Florence a Arabiei.

—Florence e suficient, spuse ea, ridicând paharul. Deci, bem pentru Aqaba?

Bobby înălţă paharul.

— Ce dracu’, pentru Aqaba.

— E o metaforă, îi spuse George lui Rick. înseamnă că o să murim înainte de-a ajunge acolo.

— „Dacă mor cămilele, murim şi noi”, cită Bobby. Iar cămilele or să înceapă să moară peste douăzeci de zile.

capitolul şase

Czniratul Matar (pronunţat, din motive incerte, „mată") constă într-o fâşie de nisip lată de 16 km şi lungă de 500 km, întinsă pe coasta de vest a Golfului Darius. Hotarul său nordic începe în mlaştinile pline de ţânţari din Um-Katush. De acolo, se întinde vag spre sud-est pe o porţiune de câteva sute de kilometri, până la Strâmtoarea Xerxes, unde cârmeşte lin spre vest, pentru a se opri la Alfatoosh, pe ţărmul sclipitor al Oceanului Indian.

Văzut pe o hartă la scară mare, Matarul apare ca o entitate politică ilogică, la fel ca multe circumscripţii electorale americane, ale căror contururi contorsionate sunt rezultatul tentativelor succesive de a mări profiturile şi de a-i stânjeni pe adversari. S-ar putea bănui, contemplând bizara configuraţie fizică a Matarului, că graniţele sale au fost trasate special pentru a-l priva pe vecinul mult mai mare de la vest, Regatul Imperial Wasabia, de accesul la mare. Iar bănuiala ar fi corectă.

Relatarea modului în care a fost înfiinţat Matarul este consemnată în magistrala istorie a lui David Vremkin a k creării Orientului Mijlociu modern, intitulată *Hai să punem Irakul aici şi Libanul dincoace: naşterea Orientului Mijlociu modem:*

Churchill era furios pe francezi, de data

aceasta pe bună dreptate, căci întreţinuseră negocieri separate cu [regele wasabian] Tallulah, în chestiunea portu-

rilor la mare. Când a venit momentul începerii conferinţei, el nu mai avea dispoziţia propice pentru a-l menaja pe ministrul francez de externe, Delavall-Pootriere. Stătuse până la cinci dimineaţa împreună cu colonelul Lawrence, Glandsburry şi Tuff-Blidget, dar şi cu Jeremy Pitt, suferind oribil de pe urma căldurii şi a unui nou atac de gută. A doua zi de dimineaţă, în timp ce restul intrau pe rând în încăpere, Bosquet şi Tazie au observat pete verzi, albastre, galbene şi stacojii pe degetele lui Tuff-Blidget şi au început să le facă semne frenetice delegaţilor francezi. Prea târziu. În clipa în care cei cincizeci de participanţi îşi ocupau locurile la masa acoperită cu fetru verde, din Sala Mare a lui Sala-al-din din Palatul Majma, britanicii aveau hărţile trasate şi pregătite. Cerneala, după cum a observat Chomondeley, era „aproape uscată".

Siggot, majordomul lui Sykes (care avea să fie ucis doi ani mai târziu, într-un accident stupid, pornit de la turnatul ceaiului, cu regina Alexandra), a descris sunetul cu care „Winnie a desfăcut harta pe masa de conferinţă" ca „zburătorul înălţat brusc pe catarg, plesnind în vântul iute din Cowes". O imagine foarte vie. înţelegând ce se petrecea, Delavall-Pootriere a încercat să se opună, invocând motive de procedură, dar Churchill, aţintindu-l pe francez cu trabucul „ca un câmat pe jumătate mâncat la micul dejun", a ameninţat să extindă efectele Declaraţiei Balfour, care asigura dreptul evreilor de a înfiinţa un stat propriu în Palestina, şi asupra Libanului şi Siriei – adică

adânc în sfera de influenţă franceză.

Ultimul lucru pe care îl doreau francezii, după cum a notat Fleg-Wright în telegrama trimisă în aceeaşi dimineaţă lui Arthur Glenwoodie, era „val după val

de kibuţism iredentist care să mânjească Levantul". O astfel de mişcare ar fi avut, de asemenea, efectul de a întoarce ramura britanică a familiei Rothschild împotriva ramurii franceze, care stătea de ceva vreme cu ochii pe pantele vestice ale văilor Bekăa şi Noosh, ca potenţiale podgorii pentru soiurile experimentale de struguri *sauvignon noir.* Delavall-Pootriere nu mai putea face nimic. Fusese păcălit.

Regele Tallulah, livid de furie la vederea coastei promise care dispărea din câteva trăsături ale penelului cartografic britanic, a acuzat conferinţa că este „o adunătură de şacali şi de broaşte râioase *(jamaa min etheeah w eddafadeah)",* a ieşit ca o furtună din sala de conferinţe şi a părăsit Damascul, împreună cu garda de corp, compusă din două sute de beduini şi hejazini. Picot a comentat pentru Gastin-Piquet: *„Sa majesté est bien fromagee* (Maiestatea Sa s-a cam brânzit)."

În ce-l priveşte, Gazir Bin Haz, minorul, dolofanul şi iubitorul de plăceri domnitor peste Wazi-had – negustori şi pescari pe litoralul darian încă de pe vremea lui Alexandru – s-a trezit acum emir al unui teritoriu care practic interzicea Wasabiei să iasă cu petrolul la mare. Desigur, acesta fusese de la bun început planul lui Churchill. Ce altă cale mai bună de a-i răsplăti regelui Tallulah încăpăţânarea cu care se opusese

preţurilor propuse pentru curmalele fără sâmburi, ca să nu mai pomenim de nesfârşitele discuţii cu privire la cine ar trebui să intre primul în Damasc şi cum ar trebui să fie îmbrăcat.

În aceeaşi seară, la un coniac şi un trabuc, în sala de biliard de la Legaţia Britanică, Churchill i-a spus lui Glandsbury că nu se putea hotărî ce-i dăduse mai multă satisfacţie: faptul că îl lăsase pe Delavall-Pootriere cu buza umflată sau că „îi băgase propriul ţiţei pe gât dobitocului regal de Tallulah".

Regelui Tallulah nu-i mai rămânea decât să negocieze cu emirul Matarului. Wasabia construi prima conductă care traversa Matarul, până în Golf, la scurtă vreme după semnarea tratatului. în câţiva ani, îi urmară altele. Wasabia nu avea nici o altă modalitate de a-şi scoate ţiţeiul pe piaţă.

Emiratul Matar prosperă magnific de pe urma acestui aflux negru care îi traversa teritoriul. Emirii nu dădură niciodată publicităţii cifrele oficiale, dar veniturile anuale provenite din aşa-numitele onorarii de curtoazie plătite de Wasabia şi intrate într-o întreagă succesiune de trezorerii ale familiei Biz Han erau apreciate, spre sfârşitul secolului, la zeci de miliarde de dolari anual. Dinastia Biz Han continuă să întreţină versiunea fantezistă, de onoare, conform căreia bogăţia ţării stătea în uleiul de smochine, curmale, pescuit şi turism.

Ultima aserţiune era, într-un fel, cea mai îndrăzneaţă, date fiind crâncenele furtuni de nisip şi temperaturile medii de 46,11°C din timpul verii. Matarul putea să se laude, în mod legitim, că o parte a produsului său intern brut provenea din jocurile de noroc. Actualul emir deschisese Infidel Land, un

complex de hoteluri, cazinouri şi parcuri de distracţii, amplasat pe un arhipelag din larg, unde accesul se făcea pe o autostradă lungă de 16 km. Locuitorilor emiratului le era (oficial) interzis să străbată autostrada şi să ia parte la jocurile de noroc – şi la activităţile colaterale –, dar legea era rareori respectată şi niciodată impusă. Emirul o promulgase ca pe o modalitate de a le închide ochii muZZa/i-ilor locali.

Felul în care manipulase autorităţile religioase ale Matarului fusese, conform părerii unanime, genial. *Mullahti.* matari erau cei mai bine hrăniţi din lumea musulmană. Erau atât de prosperi, încât căpătaseră porecla de *moolah* (bănet). Primeau o leafa generoasă de la stat, apartamente luxoase, câte un Mercedes Benz nou la trei ani şi un concediu anual plătit de şase săptămâni, pe care cei mai mulţi preferau să şi-l petreacă în sudul Franţei, unul dintre cele mai sacre teritorii pentru Islam.

Ca rezultat al atenţiei acordate de emir acestei zone, Matarul deveni o veritabilă oază de toleranţă. *MullahiÂ* erau dintre cei mai satisfacuţi şi mai *laissez-faire* din toată credinţa lor. După cum spunea un cercetător: „Aici este, cu adevărat, un Islam cu chip fericit.” Carierele religioase erau foarte căutate în Matar şi reglementate cu stricteţe.

Această abordare a problemelor de religie contrasta net cu cea din partea cealaltă a frontierei, din Wasabia. După venirea la putere a şeicului Abdulabdullah cel înţelept, în 1740 (sau 1742), acesta încheiase o înţelegere cu Mus- tafa Q’um, imamul din Nejaz, pentru a-şi consolida puterea în întregul teritoriu. Mustafa susţinea o versiune extrem de austeră a Islamului, denumită *mukfellah.* Abdulabdullah acceptase să facă

din *mukfellah* religia oficială a Wasabiei, dacă Mustafa se angaja să susţină dinastia Hamooj. Astfel, Wasabia era unită sub o singură mână conducătoare.

Din păcate, pasul acesta condamna ţara la a deveni – după formularea unui istoric – „cea mai nedistractivă zonă" din Orientul Mijlociu. Doar dacă, aşa cum comenta el sec, „în ideea de distracţie nu intră decapitarea, amputarea, biciuirea, orbirea şi tăierea limbii pentru rătăciri care, în alte religii, ţi-ar fi adus o predică din partea rabinului, cinci *Ave Maria* din partea preotului şi, pentru episcopa- lieni, un flamingo de plastic roz pe pajiştea din faţa casei". O căutare pe Google care combină cuvintele-cheie „Wasabia" şi „La Dolce Vita" nu generează nici un rezultat.

Diferenţele de temperament religios, adăugate chestiunii graniţelor naţionale, făcuseră ca relaţiile dintre cele două ţări să fie în mod previzibil tensionate. Iar succesorii regelui Talullah continuară să protesteze împotriva obligaţiei de a plăti aşa-numita taxă Churchill.

în 1957, regele Talubadullah, nepotul lui Talullah, ameninţă să ia în stăpânire o bucată din Matar, lungă de vreo 35 km, pe motivul aproape ostentativ de străveziu că un foarte îndepărtat străbun al dinastiei Hamooj, califul Ibn Izzir (1034-1078), îşi stabilise acolo tabăra de pescuit pentru vară. El merse până acolo încât mută o divizie de blindate până la graniţa dintre Wasabia şi Matar şi ordonă avioanelor de luptă cu reacţie Mirage (furnizate de marele prieten al Wasabiei, Franţa) ale Forţelor Aeriene Regale Wasabie- ne să efectueze „zboruri de manevră" pe deasupra zonei aflate în dispută. Incidentul provocă mâini frânte timp de mai multe zile Ia ONU, până când ambasadorul american la Kaffa îi ceru calm ministrului de Externe wasabian „să se potolească".

Statele Unite întreţineau relaţii bune cu Wasabia – alternativa, de neconceput, fiind aceea de a consuma mai puţin petrol –, dar sprijiniseră întotdeauna suveranitatea Matarului, ca mijloc de limitare a influenţei wasabie- ne în regiune. Bătrânul leu Churchill o fi fost beat, dar era viclean. Faptul că Statele Unite înclinau spre Matar avea, de asemenea, avantajul – consemnat de Henry Kissinger în *Ani de geniu,* volumul XXI al memoriilor sale – de „a-i călca pe wasabieni pe nervi".

Din când în când, Wasabia îşi agita hangerul în direcţia Matarului, ameninţând să-şi croiască drum cu forţa până la mare, dar aceste episoade nu erau luate în serios în emirat. Sub protecţia Americii, cu economia garantată de ţiţeiul wasabian, cu reprezentanţii religioşi locali graşi, mulţumiţi şi necenzuratori, Matarul era Elveţia Golfului. Nu îi lipseau decât un Matterhorn şi o industrie producătoare de ciocolată.

Una peste alta, el reprezenta trambulina ideală pentru Florence şi echipa ei. Şi mai avea un avantaj: puteai chiar şi să comanzi băutură la bar.

capitolul şapte

lorence acordase multă atenţie cadoului destinat emirului. Trebuia să fie destul de scump pentru a-i atrage atenţia, dar voia să aibă personalitate şi să atragă, nu doar să fie un alt bibelou ţipător din aur, pentru a ţine treaz un împărat care moţăie.

Emirului îi plăcea să vâneze gazele, aşezat pe scaunul special instalat pe botul Hummer-ului. Bobby sugeră o pereche de carabine placate cu aur, gravate, de la Holland and Holland. George, care considera măcelărirea gazelelor grotescă, observă că la ora aceea colecţia de arme a emirului conţinea deja peste două sute de carabine. El veni cu o contrapropunere, o ediţie din secolul al XH-lea a *Sfântului Coran* care aparţinuse ultimului sultan al Spaniei maure, legată în fildeş şi incrustată cu perle naturale din mările arabe şi cu smaralde ceyloneze – un gheşeft, la 3,4 milioane dolari. Rick, atent întotdeauna la aspectele de PR, spuse că faptul că aparţinuse *ultimului* sultan al Spaniei nu putea să fie decât un impediment. Nu era mai potrivit, întrebă el, un submarin privat, pe care îl văzuse în catalogul de la Sharper Image?

— Arabilor le place apa, nu-i aşa? Ideea de a fi complet scufundaţi în ea ar trebui să-i încânte de-a dreptul.

George se plânse că, la doar 750 000 de dolari,

submarinul nu era nici pe departe suficient de scump pentru un

om a cărui avere se număra cu zecile de miliarde. Se mai dezbătu posibilitatea de a-l echipa cu rachete şi torpile din dotarea marinei americane, pentru a-l face mai atrăgător. Unchiul Sam respinse propunerea pe motiv că în Golful Darius operau nave de război americane şi nu avea să fie de folos nimănui dacă, din greşeală, vreuna dintre ele identifica submarinul emirului ca pe o navă inamică şi o distrugea.

În cele din urmă, Florence se hotărî asupra unui elicopter. Era varianta civilă a aparatului Blackhawk, folosit de armata americană, modificat special pentru ca emirul să poată sta într-o turelă de plexiglas cu vizibilitate de 270°, în faţa piloţilor, şi împuşca gazele printr-o ingenioasă deschizătură acoperită cu folie de poliester Mylar. Nu poţi fi niciodată prea slab sau prea bogat, după cum nu poţi avea niciodată prea multe elicoptere. Emirul se arătă încântat de dar, iar Florence primi în scurt timp invitaţia de a se prezenta la palatul regal, în capitala Amo-Amas.

Cei patru îşi luară în primire camerele la Opulent, cel mai frumos hotel din oraş, cu vedere spre port. Luminile petrolierelor ancorate sclipeau în depărtare. În Piaţa Chur- chill, statuia masivă de marmură a patronului Matarului lucea în lumina reflectoarelor. Bunicul actualului emir o ridicase în anii 1920. Pe chip avea un inconfundabil surâs de dispreţ. Statuia era aşezată cu faţa spre vest, spre Wa- sabia.

Se reuniră în apartamentul lui Florence. George reuşise să contracteze un virus stomacal, ceea ce nu era simplu, dat fiind faptul că cea mai mare parte a alimentelor servite de Opulent prin room service erau aduse zilnic cu avionul din Franţa. Se aşeză, ţinând flaconul de Pepto-Bis- mol în mâna încleştată.

— Până acum îţi place viaţa în Orientul Mijlociu, aşa-i? zise Bobby.

— Nu vreţi să începem? propuse Florence. Putem să purtăm această conversaţie aici?

Bobby înclină din cap.

— Singurele ploşniţe de-aici sunt cele cu picioare.

George se cutremură. Bobby tastă ceva pe laptop. O fotografie a emirului se proiectă pe perete. Bobby mai apăsă pe o tastă şi apăru o fotografie a soţiei emirului. Florence studie imaginea. Şeica era frumoasă: aproape de patruzeci de ani, cu pielea albă, cu ochi inteligenţi şi o expresie de uşoară dezamăgire.

Bobby mai apăsă pe nişte taste. Pe perete se afişară fotografie după fotografie, toate înfăţişând femei frumoase, ceea ce ar fi putut explica expresia de dezamăgire de pe chipul ei.

— Ce-i ăsta, catalogul de la Victoria’s Secret? întrebă Rick.

— Câteva dintre prietenele mai speciale ale emirului, zise Bobby. Majoritatea franţuzoaice şi italience. în ultima vreme, pare să încline către rusoaice. Dar e-n stare să reguleze orice, inclusiv câinele, dacă altceva nu-i cade în mână.

— Vreţi să încercăm să rămânem politicoşi? spuse Florence. Pentru cazul în care camera are, totuşi, microfoane?

Bobby îşi continuă prezentarea.

— Soţia, şeica Laila. Mamă matari, tată englez. Fost inginer, a lucrat la conducte. A câştigat o avere. S-a însurat cu o fată de condiţie mai bună decât el, fiica unui tip plin de bani. Laila şi-a făcut educaţia la şcolile elveţiene, la Lau- sanne. A mers la Oxford. Fată isteaţă. A făcut o carieră frumoasă în televiziune la Londra, ca prezentatoare de emisiuni. S-a învârtit în lumea bună, inclusiv cu familia regală. Ea şi prinţul

Charles au ieşit împreună o dată sau de două ori, dar fără să ajungă în pat.

— De unde ştii? întrebă Rick.

— Nu pot să-mi dezvălui sursele şi metodele. Dar ce dracu', cei de la MI5 au o secţie întreagă care nu face altceva decât să analizeze pe cine-a mai trosnit prinţul. Mai departe: Laila s-a îndrăgostit de cel care era la vremea aia viitorul emir, Gazzir Bin Haz, când acesta a venit într-o vizită la Royal Ascot. Asta e marea lor cursă de cai.

— Ştim, spuse George.

— Eu, unul, n-am fost acolo niciodată. În fine, a cam luat-o pe sus, practic. Tipul e impresionant, n-arată deloc rău dacă-i pui un joben şi frac. Ea avea dosarul necesar, aşa că a adus-o cu el în Xanaduul-din-Golf şi a făcut din ea o soţie arabă (Bobby se uită la Florence). Se mai întâmplă.

— Mai departe, Bobby.

— Mda, totul a fost doar lapte şi miere conjugală, o vreme. Au avut un fiu, Hamdul. Apoi ştiţi cum se întâmplă, bărbatul nu vrea să mănânce la acelaşi restaurant în fiecare seară. Aşa că şi-a construit un palat de futai – mă scuzaţi, doamnă –, un loc mai jos pe coastă, pe plaja din Um-beseir. Cu tot ce-şi poate dori un om. Şi când mă gândesc că, pentru noi, traiul bun însemna să avem o bucată de mochetă de exterior în bena camionetei.

— Mulţumim pentru trimiterile interculturale, spuse Florence.

— Are heliport şi o pistă de aterizare de un kilometru, pentru cazul în care e atât de grăbit să ajungă la femei, încât elicopterul nu e destul de rapid, chicoti Bobby. Mamă, bine-i să fii emir. în fine, şeica nu-i proastă. Ştie totul despre Um-beseir. în

trecut, a fost dispusă să facă ce fac multe soţii, să închidă ochii, pe motiv că aşa sunt bărbaţii. în parte, asta s-a datorat faptului că, atunci când s-a căsătorit cu Gazzir, ştiind că acesta o să devină emir după ce bătrânul va fi dat colţu', l-a făcut să promită – în scris – că n-o să-şi mai ia alte neveste. Ceea ce nu le-a căzut bine locuitorilor şi *moolahWor* din emirat. în partea asta de lume, nu faci prea multe parale dacă nu laşi în urmă cel puţin vreo sută de fii. Aşa se explică faptul că dincolo de graniţă, în Wassabia, au patruzeci de mii de prinţi. în ţara aia nu poţi să scuipi fără să nimereşti un prinţ moştenitor. Nu că scuipatul prinţilor ar fi un obicei încurajat. Dar tipul trebuie să fi fost îndrăgostit, pentru că i-a făcut Lailei pe plac. Ba chiar l-a pus pe *moolahrvl* şef să emită un edict teologic care conchidea – ce să vezi? – că e *wargat*

— Asta ce înseamnă? întrebă Renard.

— Cuşer.

— De ce a insistat asupra monogamici?

— Pentru că a vrut ca fiul ei să urce pe tron. Un harem plin de neveste nu asigură o atmosferă relaxată. în mod tradiţional, soţiile arabe s-au uitat mereu peste umăr, otră- vindu-se una pe alta şi otrăvindu-şi una alteia copiii, pentru ca ai lor să obţină succesiunea. Hamdul, fiul lor, are acum zece ani. Dar faptul recent, de interes pentru noi, este că Laila a pus, în cele din urmă, piciorul în prag în ce priveşte dezmăţul de la Um-beseir. Şi vrea să-i pună capăt. Din informaţiile noastre, în ultima vreme i-a făcut viaţa destul de grea emirului.

— De ce? vru să ştie Florence.

— Sunt informaţii delicate.

— Ne descurcăm.

— Par să fie doi factori. Unu: se teme să nu ia vreo boală lumească de la el. E o femeie atrăgătoare şi, din când în când, emirul mai are accese amoroase faţă de ea. Al doilea factor e că tânărul Hamdul se apropie de vârsta la care o să înceapă să priceapă bârfele de la palat. Laila nu vrea ca Hamdu să audă de la cine ştie ce gură-spartă că taică-său nu-şi poate ţine hangerul în pantaloni. Cam asta ar fi.

— Mulţumim, Bobby, spuse Florence. Foarte util.

— N-ar trebui să mai studiem situaţia înainte de-a merge mai departe? spuse George

Pe buza de jos i se formase o crustă de Pepto-Bismol. Bobby îl ţintui cu privirea.

— Adică să petrecem vreo şase-şapte luni făcând un studiu de fezabilitate? Cu nenumărate tabele?

— Mă rog, dacă preferi să te arunci cu capul înainte…

Matarul era liberal în ce priveşte îmbrăcămintea femeilor; totuşi, Florence avu grijă să nu încalce protocolul. Se îmbrăcă într-un costum pantalon de şantung asortat, turcoaz cu purpuriu, şi îşi acoperi capul cu o eşarfa Hermès. Din câte spunea Bobby, emirului îi plăcea să le dăruiască astfel de eşarfe ţiitoarelor sale.

— Şi dacă s-au purtat frumos, dar frumos de tot, atunci înăuntru e şi o brăţară cu diamante. Iar dacă s-au purtat *extraordinar de* frumos, un Ferrari în faţa casei.

Florence fii invitată în sala de audienţe. Uşa era flancată de două gărzi în costum de ceremonie şi cu săbii.

— *Salaam alaikum,* rosti Florence fără pic de accent. *Sherefina, somow 'kum.*

Emirului i se aprinseră privirile, şi nu doar pentru că îşi auzise musafira vorbind fără cusur limba arabă. îi prinse mâna, se aplecă şi i-o sărută cast. Pe Florence gestul o făcu să roşească. Continuă în arabă, amintindu-şi că în Matar conversaţia cu emirul impunea folosirea persoanei a treia, deloc simplu pentru americani, care sunt tentaţi să vorbească oricui cu „nene", „prietene" sau „drăguţă" după primele cinci minute.

Se aşezară. Florence observă că scaunele Louis XVI erau cu câţiva centimetri mai joase decât cel Louis XIV al emirului. La nici un metru şaptezeci, emirul Gazzir Bin Haz – Gazzy pentru familie şi prietenii apropiaţi – nu era un bărbat înalt. Exact cât T.E. Lawrence, inedită Florence. Ce lucruri mari au realizat oamenii mărunţi.

Era înveşmântat impecabil, într-un *thobede* un alb imaculat, cu capul acoperit cu *gutra,* pânza împăturită în formă de triunghi, prinsă cu tradiţionala frânghie *agal,* aurită.

Patru dintre degetele grăsuţe, constată ea, îi erau împodobite cu inele. Bărbuţa îi era perfect tunsă, buzele umede ca o stridie de pe urma contactului de o viaţă cu cele mai fine delicatese pe care le oferea pământul, de la caviar la Dom Pérignon *sau foie gras.* Chipul îi emana mulţumire. Şi de ce nu? Era foarte posibil ca emirul să fi fost cel mai fericit om de pe pământ.

— Maiestatea voastră este foarte amabil, spuse Florence, înclinându-se uşor.

— E o trăsătură a noastră, îi răspunse el, trecând la limba engleză.

Era, ca majoritatea matarilor din clasa de sus, anglofil – viitorii emiri erau trimişi la Sandhurst – şi îi

făcea plăcere să îşi etaleze excelenta stăpânire a limbii.

— Şi cel mai sărac matar îi deschide unui străin uşa, împărţind cu el tot ce are. Nu că s-ar găsi prea mulţi matari săraci, adăugă el zâmbind. Mă tem că şi asta este tot o trăsătură a noastră.

— Ţara dumneavoastră este, într-adevăr, binecuvântată cu bogăţii.

— Uleiul nostru de smochine este neasemuit.

— Pe drept cuvânt faimos în întreaga lume.

— Are multe, multe utilizări. În parfumuri, în industrie... Ştiaţi că este folosit ca lubrifiant pentru rachetele chinezeşti?

— Nu cunoşteam acest fapt. Dar este minunat.

Emirul se aplecă în faţă, concentrat.

— Scade colesterolul. Sau mai degrabă creşte colesterolul bun. Cu timpul, studiile medicale or să stabilească asta dincolo de orice putinţă de îndoială, binecuvântat fie Domnul.

— Matarul este un fluviu ce curge către lume.

Se priviră.

— Gata cu aiurelile? zâmbi el.

— Maiestatea Voastră este prea bun. Cunoştinţele mele despre uleiul de smochine erau pe sfârşite.

— Eu, unul, nu l-am folosit niciodată.

Luă o ţigară dintr-o tabacheră de aur aflată dinaintea lui. Un slujitor cu hainele asortate cu draperia apăru iute ca o nălucă. îi aprinse ţigara emirului şi dispăru la loc printre falduri, cu un foşnet uşor de mătase.

— E oribil. Prefer uleiul de nucă, stors între pietrele de moară vechi de patru sute de ani de la Dordogne. Mi-l aduc cu avionul. în fine, cine-şi bate capul cu colesterolul? Mie doctorii elveţieni îmi schimbă în fiecare lună sângele. Pe cel vechi îl donez spitalului. Se pare că e foarte căutat. Acum, Florence – dă-mi voie să-ţi spun aşa, căci sunt incapabil să rulez pe limbă toate vocalele alea drăgălaşe, toscane – mi-ai făcut un cadou frumos şi, trebuie să recunosc, original. Ţi-aş putea arăta o sală întreagă plină cu daruri pe care le-am primit şi care sunt de un prost gust înfiorător. Cel mai rău a fost jocul de Monopoly din aur de douăzeci şi patru de carate, incrustat cu rubine, diamante şi tot felul de alte pietre preţioase, cu hoteluri şi case mititele făcute din platină, nici mai mult, nici mai puţin. Ce-ar fi trebuit să fac cu el, să-l dau la topit? Ştiu că arabii au reputaţia unor oameni cu gusturi vulgare, dar nici aşa. Apropo, vorbeşti excelent limba arabă. Lucrezi, presupun, pentru guvern? Bineînţeles. în ce capacitate? CIA? Ar fi o mare îndrăzneală din partea lor să trimită o femeie. Să aibă oare atâta imaginaţie? Nu prea cred. Până acum, ori de câte ori ţara dumitale a vrut ceva – şi, draga mea, vrea tot timpul câte ceva – darurile au fost. .t Nu vreau să par nerecunoscător dar vai, vai,

vai. Genul de lucruri pe care Dumnezeu – lăudat fie-I numele – le-ar achiziţiona dacă şi-ar face cumpărăturile la WalMart. Suntem pe cale să deschidem şi noi un WalMart. E mare agitaţie. O dată mi s-a oferit o servietă plină cu bani. Bani gheaţă! (Chicoti, arătând cu un gest din mână încăperea, care arăta ca şi cum totul ar fi fost cufundat în aur de două ori.) Arăt eu a om care are nevoie de bani gheaţă? Aşadar – îşi miji puţin ochii, lăsând să se vadă un pic din piratul de altădată –, cine eşti dumneata, domnişoară? Şi, fără să vreau să fiu nepoliticos, ce vrei?

Bruscheţea nu era tipică pentru un arab. Făcuse vreo mişcare greşită?

— Maiestatea Voastră mă onorează vorbindu-mi deschis. Am venit să vă cer permisiunea de a-i face şeicei Laila o propunere de afaceri.

Emirul se strâmbă. Faţa sa, ca o cremă de zahăr ars în repaus, căpătă pe neaşteptate un aer fioros.

— O propunere de afaceri? Pentru şeică? Sper că nu ai venit să o inviţi să sponsorizeze vreun produs.

— Nu, *soomoou el-amir*.

— O cauză? Vreo boală de copii? Stai că ghicesc. Câmpurile de mine. Toate femeile frumoase militează împotriva minelor. Mă bucur să pot spune că noi nu avem. Deşi mărturisesc că au fost momente când le-aş fi plantat fericit de-a lungul graniţelor. Dar s-ar putea să intre gazelele în ele. Iar gazelele preferăm să le împuşcăm, nu-i aşa? Din minunatul nostru elicopter nounouţ. Ce gest generos. Mă şi întreb ce am făcut ca să merit atâta... generozitate.

— Sunt încântată de încântarea Maiestăţii Voastre. Dar nu, nu vreau să cer sprijinul şeicei pentru vreo

cremă, o boală de copii sau câmpurile de mine. Am dori să înfiinţăm un post de televiziune prin satelit aici, în Matar, şi să o avem pe ea la conducere.

Emirul rămase privind-o ţintă.

— Recunosc că m-ai luat prin surprindere. Credeam că e vorba despre petrol. De obicei aşa e, într-un fel sau altul. Săptămâna trecută au venit nişte americani din Texas. Foarte adesea sunt din Texas, sau Okla-Ao-ma. Ajungi
să tânjeşti să mai cunoşti şi americani veniţi din alte părţi ale ţării. Dumneata de unde eşti?

— Dintr-o parte cu mulţi copaci, Maiestatea Voastră.

— Ce noroc ai. Televiziune, zici. Cu şeica. Nu prea cred...

— Cu îngăduinţa Maiestăţii Voastre, aş vrea să vă arăt câteva cifre.

— Nu, nu. Emirul nu se ocupă de cifre. Pentru asta există miniştri, pentru orice fel de cifre.

— Acestea sunt cifre interesante, stăpâne. Arată cum pot fi câştigate sume foarte mari. Dar le voi duce miniştrilor, după porunca Maiestăţii Voastre.

— Cum adică, „foarte mari”? Deşertul e foarte mare. Oceanul e foarte mare.

— Pe undeva pe la două miliarde de dolari pe an, stăpâne.

— Asta nu înseamnă foarte mare.

Florence îi întinse emirului unica foaie de hârtie cu care venise pregătită.

— Ce fel de programe? întrebă el.

— Cifrele se bazează pe orientarea către publicul feminin, stăpâne.

Emirul se strâmbă.

— Feminin?

— Cel care face cumpărăturile. Care achiziţionează produse.

— Aşa o fi. Cine altcineva are timp pentru asta, dacă nu femeile. Dar există deja două posturi arabe, Al Jazeera şi Al Arabiya. Trebuie să spun, pentru cazul în care chiar eşti de la CIA, că nu împărtăşesc vederile politice ale nici unuia dintre ele. De fiecare dată când dau pe ele, îl văd pe Osama şezând în gura peşterii, tânjind după un rinichi nou. Dar poţi oricând – apăsă pe butonul unei telecomenzi imaginare – să vezi ce e pe canalul History. Ei au

mereu câte un documentar despre Hitler. Ar trebui să-i spună Canalul Hitler. Dar de ce tocmai şeica?

— Din mai multe motive, stăpâne. În primul rând, şeica, prima doamnă a Matarului, e un personaj respectat, cu reputaţie şi autoritate. în al doilea, are experienţă în televiziune.

— Da, spuse emirul, parcă începând să accepte ideea, a avut mare succes la Londra. Asta până când a renunţat, ca să se mărite cu un pierde-vară (Florence surâse neutru). Dar un pierde-vară foarte simpatic. îţi acordăm atenţie.

— în al treilea rând, desigur că o să avem nevoie de un partener local în această iniţiativă, dat fiind că, prin lege, matarii trebuie să deţină 51% din toate firmele care operează aici. Aceşti trei factori fac din şeică opţiunea naturală pentru a conduce postul.

— Cine e „noi”? Cine eşti de fapt?

— Eu sunt un simplu producător de televiziune. Proiectul acesta s-a născut dintr-o idee a mea. într-o iniţiativă de o asemenea anvergură, este nevoie de sponsori, de investitori. Dar suntem pregătiţi să vă cedăm...

— Poporului din Matar, vrei să spui.

— Cincizeci şi unu la sută din acţiuni.

— Mmm.

— Să spunem cincizeci şi cinci la sută?

— Auzul meu nu mai e ce-a fost. Atâţia ani de vânătoare de gazele...

— Şaizeci la sută?

— Mi s-a părut că te-am auzit spunând şaptezeci.

— Şaizeci şi cinci.

— Hai să zicem două treimi, şaizeci şi şase. Mult mai

simplu pentru contabili.

— Deci am hotărât.

— Iar pentru şeica, care o să fie rolul, de decor?

— Dimpotrivă. Nădăjduim să se implice cât mai mult. Aceasta este partea care m-a îngrijorat cel mai profund în prezentarea făcută Maiestăţii Voastre.

— Cum aşa?

— Mă tem că o s-o cam... răpim de lângă domnia voastră. înfiinţarea unui post de televiziune poate fi o activitate foarte obositoare. Dar şi dătătoare de satisfacţii.

— Aha. Mă rog, asta o să trebuiască să decidă ea.

— Reputaţia Maiestăţii Voastre, de om şi soţ luminat, este insuficientă.

— Nu suntem un popor de înapoiaţi, domnişoară Far- faletti. Spre deosebire de alţii de prin regiune. Am să-i prezint şeicei propunerea dumitale. Trebuie să recunosc că o fac cu sentimente amestecate, căci nu stă scris că bărbatul care face din soţie o regină sfârşeşte prin a spăla singur vasele?

— Dar, sire, oare nu stă, de asemenea, scris că bărbatul care îi dă soţiei o ocupaţie îşi clădeşte pentru sine o oază?

— Nu sunt sigur din care parte a scripturii citäm şi eu, şi dumneata, dar s-ar putea să ai dreptate aici, domnişoară Farfa... Florence. Acum te rog să mă scuzi, dar se apropie următoarea audienţă. Vezi deci că viaţa de emir nu este toată numai ulei de smochine.

— Nici nu ştiu cum se descurcă Maiestatea Voastră.

capitolul opt

LA/ doua zi, la Opulent se primi un mesaj cum că şeica Laila o aştepta pe Florence în aceeaşi zi, la ceai.

În mod neaşteptat, lui Florence întâlnirea îi provoca emoţii mai mari decât întrevederea cu emirul Gazzir. Poate pentru că petrecuse atâta timp studiind dosarul pregătit de Bobby. Avea sentimentul că trăsese cu ochiul la viaţa ei într-un mod lipsit de decenţă. Se simţea... da, asta era... se simţea vinovată. Una era să încerci să îmbrobodeşti un potentat grăsuliu, născut în puf, cu diminutivul de Gazzy, şi alta să-i ademeneşti soţia de multă vreme nefericită. Totul se făcea pentru o cauză nobilă, dar chiar şi aşa, Florence se simţea legată de ea. Erau două femei inteligente, răpite de prinţi care le duseseră să locuiască în castele de nisip. Se întâmplase doar ca al lui Florence să se prăbuşească primul.

Detaliile informaţiilor lui Bobby cu privire la Laila erau urâte. Ele mărturiseau capacitatea de colectare a datelor de către CIA, dar... zău aşa.

— Nu, nu, nu vreau să ştiu, spuse Florence când Bobby începu să-i relateze împrejurările în care Laila îşi pierduse virginitatea, la vârsta de şaptesprezece ani: într-o excursie cu şcoala la Paris, cu un ghid de la Luvru. Nu e relevant şi nu e nici treaba mea, nici a altcuiva.

— Totul e treaba ta, i-o întoarse Bobby, punându-i dosarul pe masă. Nu ştii niciodată care e amănuntul

care o să-ţi salveze pielea. Părerea mea e că dosarul ăsta trebuie citit din scoarţă-n scoarţă. Doamnă.

Şi cu asta, ieşi din cameră.

Florence îl căută pe George, care îşi mai revenise din suferinţele stomacale.

— De ce mă simt ca un rahat citind chestia asta? îl întrebă ea.

— îţi garantez că te simţi mai bine decât mine. Nu vreau să-i cânt în strună lui Attila, hanul tătarilor, dar s-ar putea să aibă dreptate. în plus, mor să aflu dacă şi-a pierdut virginitatea la Luvru.

— Atunci te las pe tine să-l citeşti.

în aceeaşi după-amiază, Florence fu poftită pe terasa răcoroasă a apartamentului şeicei de la palat, cu vedere spre o porţiune de plajă azurie. La o sută de metri în larg, fântânile azvârleau apa de mare în aer, formând un model ce aducea cu stema regală a lui Bin Haz. Ăsta avea avantajul de a răcori aerul pe partea dinspre mare a palatului, chiar dacă îţi lăsa pielea puţin sărată.

Laila se ridică în întâmpinarea musafirei. Florence constată că, în această aripă a palatului, scaunele erau de înălţimi egale. Şeica era o femeie frumoasă, ceea ce nu era o raritate printre soţiile de prinţi. Avea treizeci şi şapte de ani, una dintre informaţiile mai nevinovate pe care le extră- sese din dosarul primit de la Bobby. Era mai înaltă decât soţul ei, fapt accentuat de tocurile de opt centimetri pe care le purta, prin contrast cu femeile arabe, de obicei încălţate în papuci. Avea nişte pomeţi superbi, un nas fin şi ochi de şoim-călător. Ar fi putut fi manechin – de fapt, asta şi fusese într-o vară din timpul colegiului, mai mult ca să îşi sâcâie părinţii decât pentru bani. Purta un costum pantalon de mătase, cumpărat la Paris, şi o eşarfa din cele mai subţiri, din şifon alb, care îi punea în valoare părul des

şi negru. La gât avea un lanţ extrem de simplu, din aur. Pe deget purta inelul de logodnă, desigur, cu un diamant de opt carate, alături de verighetă. Pe o masă din spatele ei stăteau două fotografii în rame de argint. Una o înfăţişa împreună cu prinţul Hamdul; cealaltă era a soţului, în ţinută de ceremonie. Florence notă distanţa dintre cele două poze.

— Bine aţi venit.

Şeica îi arătă un scaun cu mâna. Avea un fel de a fi plăcut şi ospitalier, cu suficient formalism pentru a o îndemna pe Florence să treacă la subiect fără a zăbovi prea mult asupra climei din Matar, a frumuseţilor sale naturale sau a splendorii fântânilor cu apă de mare de dincolo de terasă.

— Emirul a vorbit cu şeica despre ce avatar mă aduce în Matar? începu Florence.

Pe chipul Lailei trecu un zâmbet, îndulcindu-l ca o rază de soare, după-amiaza târziu, într-un salon oficial. Florence roşi.

— Chestiunea pentru care aţi venit în Matar? Da, mi-a povestit tot Doriţi altceva decât ceai? La ora asta, eu beau un pahar.

Un servitor se materializă din senin, la fel ca al emirului. Şeica înclină din cap şi servitorul dispăru, reapărând imediat cu o eficienţă de fantomă, purtând o tavă de argint vechi, pe care stăteau două pahare înalte de cristal, pline cu un lichid acidulat, roşu cu auriu.

■ — Suc de rodii cu şampanie, spuse Laila, întinzându-i

un pahar lui Florence. Un Matari Kir, vă rog. *Sahteyn.* Mulţumesc lui Dumnezeu că avem un cuvânt pentru „noroc!” ! în arabă. N-ai fi crezut.

Bulele răcoroase, dulci-parfumate, alunecară pe

gâtul lui Florence, umplând-o de o căldură odihnitoare.

— Obiceiul era de a le oferi oaspeţilor lichior de smochine, spuse Laila. Promovarea industriei naţionale. Dar I era atât de dezgustător, că am încetat să-l practic.

— Şeica pare să împărtăşească opinia emirului cu privire la smochine.

— Nu vrei să abandonăm prostia asta cu persoana a treia? Nici acum nu m-am obişnuit cu ea. Mă tot uit prin cameră să văd cine e persoana despre care se vorbeşte şi constat că sunt eu. Spune-mi Laila. Dacă e să facem ceea ce propui, oricum ai să-mi spui în curând pe nume. Preferi să-ţi spun domnişoara Farfaletti?

— Florence, te rog.

— De la Firenze?

— Da, răspunse Florence impresionată. Tata era mândru că era italian. Cei mai mulţi sunt aşa, într-un fel sau altul.

— Şi ce cauţi aici, atât de departe de Florenţa?

— Emirul nu ţi-a explicat?

— Mi-a spus că vrei să conduc un fel de post de televiziune panarab, cu emisiuni pentru femei – şi Laila se rezemă de spătarul scaunului. Ce propunere! Cu astfel de oferte nu te întâlneşti în fiecare zi. S-ar putea crede că e prea frumos ca să fie adevărat.

— Considerăm că eşti cea mai potrivită persoană pentru sarcina asta. De fapt, singura. Ar putea fi foarte interesant.

— Chiar aşa?

Cele două femei se priviră atent. În ochii Lailei nu se citea ostilitatea, dar erau reci ca paharul de Kir din mâna lui Florence.

— Proiectul... tu l-ai gândit?

— Da. Bineînţeles, e nevoie de sponsori.

Cuvântul îi rămase pe limbă ca o bucată de poleială, aspru şi nenatural.

— Şi, ca să facem totul ca la carte, cine sunt aceşti sponsori?

— Sunt cu toţii prezentaţi aici.

Băgă mâna în servietă şi scoase un dosar pe care i-l întinse Lailei. Aceasta studie paginile listei cu numele sponsorilor, toţi fictivi, deşi existau persoane pregătite să joace rolurile, dacă Laila se decidea să pună mâna pe telefon. În timp ce Laila studia lista, Florence o studie pe ea.

— Şi urmăresc un câştig, presupun?

— Intr-o lume impură, banii sunt un motiv suficient de pur.

Laila zâmbi.

— Şi colegii de la hotel... sunt angajaţi?

— Da. M-am gândit să-i aduc cu mine, pentru cazul în care aprobi proiectul, ca să putem demara. Voiau să vadă Matarul. Ca să fiu sinceră, poate că entuziasmul lor a fost încurajat şi de perspectiva cumpărăturilor făcute în duty-free şi de deliciile din Infidel Land.

— Cumpărături în duty-free şi pocher mecanic, spuse Laila. Ah, bogăţia culturii matariene. Colegul tău, domnul Robert Thibodeaux... Farfaletti şi Thibodeaux, sună ca o firmă de avocatură scumpă. Povesteşte-mi despre el.

Florence aruncă o privire fântânilor. Nu se pricepuse niciodată prea bine să mintă.

— E producător executiv. El pune lucrurile în mişcare.

— Şi domnul George – se simte mai bine?

Florence simţi cum i se usucă gura.

— Da, mulţumesc. Eşti foarte bine informată.

— Sunt proprietara hotelului. E micul meu proiect Emirul s-a gândit să-mi dea ceva de făcut. Să-mi mai ocupe timpul. Şi iată că apare proiectul tău, cu televiziunea, să-mi ocupe şi mai mult din timp. O să fiu foarte ocupată, nu-i aşa? Sau poate... asta e ideea?

Florence avu impresia că era făcută din sticlă.

— Şi domnul Renard, continuă Laila. Renard. El e vulpoiul echipei?

— Programe, spuse Florence subţire şi răguşit.

— E aerul ăsta de deşert. Poate fi foarte tare. Bea puţină apă.

— Mă pui într-o situaţie de inferioritate.

— Da, cam aşa ceva, zâmbi şeica. Ia zi, pentru care ramură a guvernului american lucrezi? CIA? E cam... riscant pentru ei, nu-i aşa?

— Ca să fiu cinstită, spuse Florence, nici eu nu sunt sigură, oricât ar părea de curios.

— Am impresia că ţi-ar prinde bine încă un pahar. Nu trebuie să te temi. N-o să spun nimănui nimic. Atâta timp cât mă conving că nu e un plan urzit de soţul meu ca să mă împiedice să obiectez faţă de bordelul de la Um-beseir. Sinceră să fiu, m-ai făcut curioasă. Cred că putem să mai bem un pahar amândouă.

capitolul nouă

W

/ r c/aliq bin-Kash al-Haz era fratele mai tânăr al emirului Gazzir. Maliq şi Gazzy aveau mame diferite, aşa cum se întâmplă de obicei cu taţii care procreează mai bine de treizeci de odrasle.

Cei doi aveau firi diferite: Gazzir dolofan, hedonist şi calculat; Maliq zvelt, pătimaş şi încăpăţânat. Singura calitate comună era o venalitate profundă. Pentru Maliq, asta era mai uşor de înţeles, date fiind dezavantajele naşterii sale. Mama lui fusese slujnică la palat – o yemenită drăgălaşă, căreia emirul pur şi simplu nu-i putuse rezista (nu că emirul rezista vreodată cuiva). Imediat ce se născuse copilul, fusese făcută colet şi trimisă în Sanaa, cu un sac de bani de aur matarieni. Copilul ar fi fost izgonit odată cu ea, numai că emirului îi plăcuse, când îl văzuse prima dată, declarând:

— Ce drăcuşor frumuşel e ăsta!

Ii dăduse imediat numele de Maliq (care în limba ma- tară înseamnă „mic bastard arătos") şi îl adăugase creşei deja aglomerate, pentru a fi crescut în familia regală.

încă de mic, Maliq dovedi un talent precoce pentru a-şi mări şansele în orice situaţie. Când, de ziua lui, la opt ani, i se organiză o cursă de cămile, se strecură în grajd cu o seară înainte şi hrăni cămilele tuturor celorlalţi prinţişori cu ovăz amestecat cu cărbune, care, aşa cum ştie orice om care a călărit o cămilă îndopată

cu ovăz şi cărbune, îi dă acesteia o foarte proastă dispoziţie şi o înclinaţie spre nesupunere. Maliq câştigă cursa şi premiul. Astfel începu o viaţă de fascinaţie pentru curse.

Ca ministru al Matarului pentru sport, moralitate şi activităţi pentru tineret, Maliq înfiinţase raliul auto Matari 500, făcând din el momentul culminant al sezonului social. Nu era doar preşedintele şi principalul spectator al evenimentului, ci participa întotdeauna şi, fie numele Domnului lăudat, întotdeauna câştiga. Printre pasionaţii cursei din Matar, întrebarea nu era „Cine a câştigat?", ci „Cine a ieşit al doilea?"

Apăruseră şi răsturnări de situaţie spectaculoase. Lui Gentile Fabriani, italianul, i se rupsese un pivot în turul 389, azvârlindu-l într-un perete. Lui Udo Pantz, îndrăzneţul bavarez, atât de chinuitor de aproape de linia de sosire, îi explodaseră în mod misterios toate patru cauciucurile, lăsându-l fumegând în mijlocul drumului. Şi când, în '99, americanul Buddy Banfield dăduse peste o pată de ulei materializată în mod inexplicabil în faţa maşinii sale ce se îndrepta în goană spre o victorie sigură... oare nu jelise întreaga lume a curselor de maşini? Piloţii de vârf dispuşi să concureze în Matari 500 deveniseră tot mai greu de găsit şi Maliq se văzuse nevoit să crească de fiecare dată suma aferentă premiului al doilea, până la punctul în care aceasta atinse niveluri extravagante.

Dar cursa contribuise mult, peste ani, la faima Matarului în lume. Acesta era acum sinonim, la nivel mondial, cu uleiul de smochine, cumpărăturile fără taxe vamale, jocurile de noroc şi cursele auto aranjate. Decizia emirului de a accepta ideea lui Florence de a înfiinţa un post de televiziune era motivată nu numai de perspectiva unei alte surse de venit pentru trezoreria personală, ci şi de dorinţa de a arăta lumii că Matarul îşi putea ocupa locul la masa globală a industriei diversificate.

Dar acum, trecut de patruzeci de ani, Maliq începuse să se plictisească de curse. Poate că surpriza de a câştiga de fiecare dată în Matari 500 se mai tocise. Sala trofeelor

din palatul său era atât de plină cu cupe de aur, încât începuse să-i provoace nu mândrie, ci o uşoară plictiseală. Inspirat parţial de mama exilată, care îşi făcuse un obicei din a-i trimite e-mailuri din Sanaa, pusese ochii pe un trofeu mai important: tronul fratelui său.

Lui Gazzy, emirul, nu-i scăpase acest lucru. îşi urmărea îndeaproape fratele vitreg încă din ziua în care împlinise doisprezece ani, când cămila pe care o călărea îl azvârlise brusc într-o tufa de urzici.

Lui Maliq i se îngăduise să câştige toate cursele din Ma- tar 500 cu aprobarea lui Gazzy. Emirul ştia că, în felul acesta, tânărul prinţ rămânea mulţumit şi împlinit. Dar se spune că scorpionul sătul nu-şi pierde apetitul, ci doar îşi măreşte stomacul. Aceasta era starea de lucruri la momentul sosirii lui Florence în Amo-Amas.

Cei care complicau şi mai mult situaţia erau francezii, care au tendinţa de a complica orice situaţie. Ei cunoşteau starea de plictis a lui Maliq şi faptul că aspira la tron, lucru pe care-l exploatau prin manevre abile. Aveau o ambasadă în Amo-Amas al cărei personal nu îşi pierdea vremea în după-amiezile fierbinţi lenevind prin cafenelele de pe chei. Dimpotrivă, toţi erau conştienţi că, în terminologia comunităţii contrainformaţiilor, Maliq prezenta o ţintă cu posibilităţi dintre cele mai savuroase.

Franţa nu reuşise să uite umilinţa administrată de Churchill şi cartografii lui în 1922. „Răzbunarea e un fel care se mănâncă cel mai bine rece" este, poate, un proverb spaniol, dar, după cum scria La Rochefoucauld, „Cât de plăcut este să îndeşi melci morţi şi reci pe gâtul unui englez!" Franţa avea acum şansa de a-şi lua revanşa pentru o insultă străveche şi, cu puţin noroc, de a-i da o lovitură colaterală Americii.

Peste ani, Franţa nu ratase nici o ocazie de a exploata tensiunile în relaţiile americano-wasabiene. Ori de câte ori

Statele Unite refuzau să le vândă wasabienilor ultimul model de avion de luptă cu reacţie sau o altă tehnologie înfricoşătoare, pe motiv că s-ar putea să le folosească împotriva Israelului, Franţa intervenea ridicând din umeri pentru a arăta cât de rezonabilă era cererea şi declara: „Dar bineînţeles că vi le dăm pe ale noastre!" Congresmenii americani care reprezentau districtele unde se produceau avioanele de luptă cu reacţie puteau apoi să se plângă la Casa Albă că „împuţiţii de franţuji" făceau bani cu lopata, în timp ce ei „sugeau capu' la creion" (o castă plină de eleganţă, lobby-iştii). în mod invariabil, preşedintele, care avea nevoie de voturile congresmenilor pentru un proiect de lege sau altul, se înmuia. Wasabienii căpătau avioanele cele noi, minus câteva caracteristici tehnice de ultimă oră, pentru ca tranzacţia să fie mai uşor de înghiţit de către israelieni. Oricum nu conta. Un singur pilot de vânătoare israelian putea doborî întreaga Forţă Aeriană Wasabi- ană şi îi rămânea o mână liberă, cu care să-şi ţină covrigul.

Văzând că istoria le oferea o şansă unică, serviciile de contrainformaţii franceze puseră la cale aducerea prinţului Maliq la Paris.

Invitaţia venea din partea preşedintelui lui Auto-Vitesse SA, fabricantul unor maşini de curse de talie internaţională, ca şi al minicoupé-urilor Allez-Oop, atât de populare în America. înfiinţată în 1912 de Emil Lagasse-Ponti, firma produsese zeci de maşini câştigătoare ale unor etape de Grand Prix. Compania îşi exprimă dorinţa de a-l avea pe Maliq la comenzile unui bolid Vitesse la următoarea ediţie Matar 500. Maliq nu era imun la asemenea reverenţe.

Ce sărbătoare îi organizară gazdele franceze la sosire! Cina la Palatul Élysée cu preşedintele Villepin, o seară la Operă, la un spectacol într-un act,

comandat special şi intitulat *O mie şi una de ture,* cu excepţionalul tenor francez Otmar Blovard în rolul principal al lui Malpique, îndrăzneţul călăreţ de cămile maur din secolul al XlII-Iea, care salvează Islamul întrecându-l pe diabolicul cruciat englez Bertram cel Nespălat chiar pe linia de sosire. Aluzia la evenimentele curente nu-i scăpă celui aflat în loja prezidenţială, înconjurat de un adorator anturaj feminin francez. Călătoria lui Maliq continuă cu o vizită la atelierele Vitesse de la marginea oraşului Lyon şi cu două zile de serbări, prânzuri şi dineuri. Părăsind Franţa într-un avion Airbus guvernamental, cu şase automobile Vitesse Formule Un în cală, Maliq era francofil convins şi definitiv. Cine le poate rezista francezilor când se decid să joace rolul seducătorului? Intre timp, anunţul apărut în *Al Matar* — cel mai important (şi singurul) cotidian din ţară – cum că şeica Lai- la fusese numită director al noii reţele de televiziune prin satelit TVMatar nu trecuse neobservat la Paris.

Lui Florence şi echipei sale i se puse la dispoziţie un mare complex dintr-o suburbie vestică a capitalei Amo- A- mas. în timpul primului război din Golf, acesta adăpostise un detaşament de trupe de comando ale Forţelor Speciale americane. Florence găsi în birou rămăşiţele unui grafîi- to, mâzgălit de cine ştie ce soldat din Rangers sau SEALs: „Daţi o şansă războiului". Vizitatorul obişnuit întâlnea mai cu seamă angajaţi localnici. Dar inima operaţiunii bătea în obscuritatea liniştită a unei aripi izolate a complexu- L lui. Biroul în care lucra şeica era separat complet – se considerase a fi mai prudent aşa –, într-un zgârie-nori de sticlă neagră din centrul oraşului, proiectat

de arhitectul finlandez Po Skaâlmo, care concepuse şi salonul principal de la Infidel Land.

Activitatea se desfăşura într-un ritm febril, câte douăzeci de ore pe zi. Somnul, atâta cât era, se făcea pe paturi de campanie, în birou. Toţi erau marcaţi de entuziasm şi hotărâre. Până şi Bobby şi George se răţoiau mai puţin unul la celălalt. Unchiul Sam veni cu avionul în vizită şi se declară încântat de progresele făcute. Nu protestă când George îi prezentă facturile, dar observă că, la banii aceştia, puteau înfiinţa o reţea de televiziune şi în State. între timp, se ocupase de achiziţionarea sateliţilor necesari.

— Am primit o ofertă excelentă de la NAŞA pentru mai multe instalaţii la mâna a doua.

Zâmbi, cu ochelarii cu rame metalice şi părul încărunţit, pieptănat pe spate, imaginea perfectă a unui director de la General Motors din anii 1950. Mai aveau nevoie de ceva? Indiferent ce? Părea să aibă acces nelimitat pe uşa din spate a tuturor agenţiilor guvernamentale americane. Florence încetase să încerce să afle exact ce rol juca în schemă. Era prea ocupată şi, oricum, ce sens avea să iei la întrebări calul de dar? Presupunea că era de la CIA, deşi Bobby susţinea că nu-l mai văzuse până atunci. Poate că lucra în- tr-o direcţie din cadrul altei direcţii, una dintre camerele înstelate înfiinţate pentru cine ştie ce misiune specială cu mulţi ani în urmă şi pe care cineva uitase să o mai şi închidă, care funcţiona ca o sondă lansată cu decenii în urmă în direcţia unei planete îndepărtate, adâncindu-se tot mai mult în noaptea îngheţată a spaţiului cosmic, autonomă, calmă, fără griji.

Ca şef de programe la TVMatar, Renard era în al nouălea cer. Care om de PR nu a visat să aibă propriul post de televiziune, fără un client care să i se uite peste umăr? În dimineaţa aceasta, Rick era de două ori mai agitat decât de obicei, căci urma să le prezinte lui Florence şi Lailei emisiunea care avea să constituie piesa de rezistenţă din programul de dimineaţă al postului.

— O să vă placă la nebunie, spuse el.

Erau adunaţi în sala de vizionare. Laila purta ochelari şi fuma ţigară de la ţigară, director de televiziune până în vârful unghiilor.

— E nava amiral. Emisiunea care dă tonul. Ancora, dacă vreţi.

— Ridică ancora, Rick, spuse Florence. Peste o jumătate de oră am întâlnire cu tipii cu parfumurile.

în ultimele zile, se simţea mai mult director de marketing decât moaşa feminismului arab. Când nu se ocupa de detaliile tehnice ale postului, curta intens firmele care aveau nevoie de reclamă. În realitate, nu aveau nevoie de publicitate, dar, cu cât difuzau mai multă, cu atât mai mare legitimitate căpătau şi cu atât mai mulţi bani intrau în sipetele lui Gazzy. Laila se dovedise indispensabilă, atrăgându-i pe producătorii de mărfuri de lux care se vindeau în magazinele duty-free din Matar. Lăsa să se înţeleagă, pentru cei mai recalcitranţi, că dacă nu îşi făceau reclamă prin noua ei reţea, aveau să îşi piardă autorizaţiile pentru funcţionarea în aeroportul din Amo-Amas, cel mai lucrativ mediu duty-free din întreaga regiune a Golfului.

— Numele ei adevărat este Fatima, spuse Rick, în timp ce filmul se derula.

Gazda emisiunii apăru din culise, acoperită cu un văl din cap până în picioare, în aplauzele publicului de

studio.

— Pe toate le cheamă Fatima, comentă Laila, dând fumul afară. Iar pe restul le cheamă Laila.

— Grupul-focus a înghiţit emisiunea pe pâine. în viaţa mea n-am văzut atâta atenţie concentrată.

Silueta acoperită cu văl pătrunse în platoul amenajat în stilul caracteristic unei emisiuni de dimineaţă. Porni direct spre măsuţa joasă, dar se dădu de-a berbeleacul, dez- văluindu-şi picioarele frumoase, în ciorapi de mătase, plus o strălfulgerare de coapsă şi de portjartier. Acompaniamentul sonor explodă în hohote de râs feminine.

— Asta a trebuit să adăugăm ulterior, zise Rick. Publicul de la faţa locului n-a ştiut cum să reacţioneze. Dar odată ce s-a prins, mamă, ce le-a mai plăcut! A fost ca eliberarea după o mie de ani de abstinenţă şi...

— Ce zici, urmărim banda, Rick?

Numele emisiunii apăru în litere latine: *CherAzade.*

—Am făcut teste, spuse Rick. Cele mai multe s-au prins imediat că e-n franţuzeşte, că înseamnă „Dragă Azada", un joc de cuvinte pornind de la Şeherezada, gagica din povestea cu *O mie şi una de nopţi.*

— Gagică, Rick?

— Cum o fi.

Rândul de dedesubtul numelui era cu caractere arabe: *O mie şi una de dimineţi.*

Gazda se adună de pe jos, împiedicându-se de un scaun. Publicul hohoti. Pe pipăite, femeia găsi drumul spre locul ei şi se aşează.

— Vălul ăsta nou, spuse ea. Nu văd nimic.

Publicul se tăvălea de râs. Rick spuse:

— *I Iove Lucy* combinat cu *O mie şi una de nopţi.*

— Să nu mă pârâţi la poliţia religioasă, se rugă

Azade, gazda, că încasez treizeci de vergi. Şi asta pentru că mi-am arătat doi centimetri de gleznă.

Publicul râse.

— Mda, spuse Florence. Asta o să le atragă atenţia, nu-i aşa Laila?

— O, da.

— Dar partea frumoasă, continuă Rick, e că, teoretic, nu se pot atinge de ea. George a găsit o portiţă în *Cartea lui Hamooj,* de unde-şi iau toate regulile astea de rahat.

— Rick, te rog, nu folosi un asemenea limbaj de faţă cu şeica.

— Rezist, Florence, spuse Laila.

Rick merse mai departe.

— *Cartea lui Hamooj* e locul de unde provin toate reglementările astea religioase – ce pot şi ce nu pot să facă femeile. Adică practic totul, inclusiv să aibă orgasm, presupunând că nu li s-a tăiat... ăă...

— Se numeşte clitoridectomie, spuse Laila. Mutilarea organelor genitale ale femeilor tinere, pentru încurajarea castităţii prin privarea de plăcere sexuală. Una dintre marile realizări ale Islamului.

— Exact. *Mukfelleen-u,* poliţia religioasă wasabiană – ăia care umblă cu bice şi le bat pe femei pe loc, dacă îşi expun fie şi un centimetru de piele – sunt cei care le-au trimis cu forţa pe fete înapoi în şcoala aia care ardea, pentru că nu erau acoperite. Ce ţară de rahat. Dar, teoretic, nu pot să protesteze, pentru că, teoretic, faptul că s-a împiedicat a fost un accident. George – el ştie toate porcăriile astea – a găsit în carte clauza cu pricina, cum că, dacă îţi expui pielea accidental, capeţi scutire. Nu mai ştiu ce prinţesă harnooj a căzut de pe cămilă şi s-a dat cu roţile-n sus. Toată lumea i-a văzut picioarele. A fost un scandal uriaş. Toată caravana a trebuit să se oprească, în timp ce încercau să decidă dacă s-o omoare cu pietre sau să-i taie capul. Până la urmă, cineva a zis: „Staţi un pic, aici vorbim despre amanta preferată a califului. El o aşteaptă la Kaffa şi noi să-i ducem capul într-un coş? Mai daţi-o dracului de treabă.” Dar poliţiştii religiei trebuiau să-şi salveze onoarea. Aşa că au introdus un paragraf în lege care zicea că nu primeşti pedeapsă dacă pielea s-a văzut accidental. Din punctul de vedere al credinţei, nu ne pot atinge.

— Or să se suie pe pereţi, spuse Laila.

— Şi nu e ăsta tot chichirezul? zâmbi Rick.

Urmăriră restul primei emisiuni *CherAzade.* Laila îi spuse lui Florence:

— Am impresia că Matarul e acum în posesia bombei atomice. Abia aştept s-o detonăm.

— Să facem o vizionare şi cu emirul? întrebă Florence.

— Ce-ar fi să nu-l mai deranjăm? E foarte ocupat în ultima vreme cu problemele de stat.

capitolul zece

U/VMatar intră în emisie în ziua cu lună nouă de primăvară. Fuseseră cumpărate spaţii de reclamă în ziarele wasabiene, anunţându-li-se femeilor naşterea tânărului post: „Doar pentru voi!”, plin de „reţete delicioase”, şi „sfaturi pentru orice, de la creşterea copiilor până la ce înseamnă să fii o soţie bună în societatea de astăzi”. Reclamele scăpaseră atenţiei cenzorilor wasabieni, care presupuneau că era doar o altă emisiune din care învăţai să faci un hummus gustos sau să apretezi cum se cade *thoba* soţului. Cât de surprinşi trebuie să fi fost, în cazul acesta, conducătorii Wasabiei, auzind chiotele încântate de râs ale femeilor, în timp ce *Cher Azade* sosea pe lungimea undelor de la Wanbo până la Kaffa şi Akbukir.

— Următoarea mea invitată... din care nu văd nimic... eşti acolo, Farah?

— Aici, Azade!

— Binecuvântat fie Domnul. Ia spune, Farah, înţeleg că ai condus de-adevăratelea o maşină?

— Da! Un Mercedes.

— Ce incitant. Şi cum e să conduci un automobil?

— îţi dă fiori... fiori adevăraţi.

— Şi ai lovit ceva?

— Doar câţiva *mukfelleenA* ¿are se ţineau după mine. Şi am dat cu spatele şi am mai trecut o dată peste ei.

— Vai de mine, o mustră Azade. Ce bătaie o să iei pentru asta. Şi după aia ce-ai făcut?

— Am ţinut-o tot înainte, până am ajuns la graniţă. Maşina e în faţă. Am lăsat motorul să meargă. Cum ţi-ar plăcea o plimbare?

— Doar dacă putem să dăm peste nişte *mukfelleenA.* Acum, te rog să nu pleci, chiar dacă ai maşină, pentru că urmează reclama la un parfum minunat. Şi nici voi să nu plecaţi – avem pentru voi un program excepţional, inclusiv un instructor specializat în tehnici de autoapărare, care o să ne înveţe cum să facem faţă soţilor şi prietenilor nervoşi şi violenţi pe timpul Ramadanului.

Telefoanele sunau întruna la Ministerul pentru Impunerea Religiei din Kaffa, sediul poliţiei religioase. Pe moment, *mukfelleeTirii* nu puteau face altceva decât să umble prin oraş, spărgând şi confiscând televizoarele. Maşinile lor vineţii, cunoscute de toată lumea, se hurducau pe străzi, scrâşnind din frâne ori de câte ori vedeau un televizor în- tr-un bar sau magazin, revărsând *mukfelleen*-\ mânioşi, cu biciuşti în mâini, îmbrăcaţi în *thobeleXox* distinctive, negru cu albastru.

— Am revenit, binecuvântat fie Domnul. A fost foarte util ce ne-a arătat instructorul de autoapărare, nu-i aşa?

— Foarte util, spuse colega de prezentare a lui Azade. Acum s-ar putea ca gândul că se apropie Ramadanul să-mi facă chiar plăcere.

— Eu o să-mi fac rost de o tavă mare de alamă, cu mânere, pe care s-o folosesc ca scut. Aşa. Următoarea noastră invitată a scris o carte.

— Ce incitant.

— Inutil să mai spunem că n-o s-o găsiţi în librării. Dar o să afişăm un număr pe ecran şi, dacă sunaţi, o puteţi achiziţiona prin comandă telefonică, iar cartea o să vă fie expediată într-un ambalaj nedetectabil.

— Cum se numeşte cartea, Azade? Deja mi-ai făcut poftă s-o citesc.

christopher buckley

— Titlul e *Opreşte-te. Mă omori. Represiuni asupra femeilor din societatea arabă şi ce putem face pentru a le pune capăt.*

— Binecuvântat fie Domnul. Şi despre ce e vorba în ea? Publicul din studio izbucni în râs.

— Pot să vă spun că nu e o carte de bucate.

Ministrul de externe wasabian îi telefonă ambasadorului Matarului la Kaffa. Constată cu iritare că, în timp ce el îşi manifesta nemulţumirea, în fundal, în locuinţa ambasadorului, se auzea programul televizat.

— Este un act ostil, mârâi el.

— Am să-l informez pe emir, augustitatea voastră, spuse ambasadorul, nerăbdător să închidă şi să se întoarcă la emisiune.

— Ce te-a inspirat în scrierea acestei cărţi?

— Mi-e greu să pun degetul pe rană, Azade, dar probabil a fost momentul în care poliţia religioasă le-a îmbrâncit pe fetele acelea înapoi în şcoala incendiată pentru că nu aveau capetele acoperite. M-am întrebat: în ce societate barbară trăim, dacă asemenea gesturi abominabile se comit zilnic?

Publicul din studio aplaudă.

— îţi mulţumesc că ne-ai împărtăşit gândurile tale. Cartea este *Opreşte-te. Mă omori,* de Yasmeen Khamza. Vreau ca toate cele care ne ascultă să cumpere două exemplare. Plus câte un exemplar pentru fiecare din celelalte soţii ale soţilor voştri. O să le dăm ameţeli, surorile mele. îţi mulţumesc pentru prezenţa alături de noi în această dimineaţă, Yasmeen. Acum urmează o altă reclamă, după care o să avem o prezentare de modă. Doar pentru că suntem obligate să purtăm

cearşafurile astea îngrozitoare pe cap nu înseamnă că nu trebuie să arătăm bine.

Un telefon sună la Paris.

— Gata, spuse o voce. A sosit momentul.

— Aşa ziceam şi eu.

La Um-beseir, un Xanadu pe marginea golfului pentru emir, Fetish, şeful de cabinet, ezita să îşi deranjeze stăpânul, retras împreună cu trei doamne în alcovul satinat. Două dintre femei erau talente proaspete, spectaculoase, aduse de la Kiev şi St. Petersburg. A treia era pariziancă, de asemenea talentată. în mod surprinzător, fusese dăruită haremului lui Gazzy de Maliq, fratele său. Ce minte diabolică. O cunoscuse pe Annabelle într-una dintre călătoriile făcute în Franţa pentru achiziţionarea noilor maşini de curse. Emirul îi era extrem de recunoscător, meditând că, în chestiunile amoroase, ca şi în cele culinare, francezii erau cu adevărat neîntrecuţi.

Noul proiect privind televiziunea îi ocupa şeicei atât de mult timp, încât Gazzy era din nou liber – binecuvântat fie Domnul – să îşi reîmprospăteze forţele, netulburat, pe câmpurile unduioase ale lui Eros, să îşi vadă nestingherit de plăceri pe malurile de cleştar ale apelor turcoaz.

— Stăpâne?

— Zău aşa, Fetish, nu e momentul...

Fetish îi întinse telefonul, murmurând:

— E regele Tallulah însuşi.

Un telefon personal de la regele Wasabiei nu era o în- fr tâmplare obişnuită.

— Şi ce vrea?

— Stăpâne, nu mi-a comunicat. Şi nu pare

binedispus. Ba chiar mi s-a părut că fierbe.

— Atunci dă telefonul încoace. Zău aşa. Dragelor – continuă el către cele trei femei –, duceţi-vă şi înotaţi puţin, da?

Emirul se străduia să-şi limpezească mintea de şampanie.

— Maiestatea Voastră? îmi faceţi o mare onoare tele- fonându-mi. Vă doresc să vă bucuraţi de sănătate şi să aveţi forţa a zece bărbaţi pe jumătate cât domnia voastră de vârstnici. Ce poate fi atât de urgent de a trebuit să fiu întrerupt din rugăciune? Televiziunea? Nu, nu, nu, e afacerea Lailei... şeica. Chestii femeieşti: reţete, haine, crescutul copiilor, prăjituri şi altele asemenea... Ha? A? Oo. Îhî. Ce să spun, sunt convins că există o explicaţie. Bineînţeles că am să mă interesez. Da, da. Îhî. Şi fratele domniei voastre, prinţul, e bine, binecuvântat fie Domnul? Dar cei patruzeci de mii de prinţi moştenitori? Domnul e într-adevăr generos şi milostiv. Absolut. Aveţi cuvântul meu. înainte ca soarele să sărute graniţa de apus, o să primiţi veste de la mine. Contaţi pe cuvântul meu. Urări de bine soţiilor. Şi grinţişorilor. *Salaam.*

închise şi îi azvârli telefonul lui Fetish, care, prin exerciţiu, devenise foarte îndemânatic în prinsul telefoanelor azvârlite cu dezgust.

— Să-l anunţ pe pilotul regal că ne întoarcem la Amo-A- mas, stăpâne?

— Bineînţeles că nu. Hodorogul, pui de târfa egipteană, îşi dă aere de rege cu mine. Ultima oară când m-am uitat pe hartă, Matarul nu era provincie a Wasabiei. Am impresia că noul program de televiziune al şeicei nu se bucură de regeasca lui aprobare.

Gazzy medită. Pe chip i se lăţi o expresie mulţumită. Scoase un mormăit.

— Hm... bine. Spune-i lui Azim să facă cercetări şi să scrie un raport. Dar, Fetish...

— Da, stăpâne.

— Spune-i lui Azim să nu se grăbească, da?

Emirul chicoti singur. Se uită dincolo de faldurile de mătase ale cortului, spre laguna cu palmieri pe margine, unde femeile leneveau cu sânii goi în apa până la brâu, ca cele trei nobile din Bagdad, împletindu-şi părul una alteia.

— Stăpâne, vreţi să înotaţi înainte de prânz?

— Păi dacă ai de gând să mă fugăreşti cu telefoane, Fe- tish, nu mai are nici un rost. Nu-i aşa?

Fetish zâmbi şi făcu o plecăciune.

— Am credinţa că stăpânul meu nu va mai fi întrerupt.

— în cazul ăsta, pufni pe nas emirul, am să-mi beau paharul în lagună. Pe urmă prânzul. Vrem homari şi caviar cu *cremefraîche.* Pentru ca musafirele noastre din Rusia să se simtă ca acasă. Şi, la sfârşit, un şerbet de portocale şi mirt cu stafide.

— Prea bine, stăpâne.

Cât de pitoreşti erau fetele, cum se înşirau în apa lagunei precum băştinaşele dintr-un tablou de Gauguin, cu pielea lucindu-le de uleiuri în razele de soare ce străpungeau acoperişul frunzelor de palmier.

— Fetish, când vii cu şerbetul, pune câte o perlă mare deasupra fiecărei porţii.

— De cultură, stăpâne, sau naturale, din golf?

Emirul se gândi.

— Din golf. E o ocazie specială, Fetish. Zău aşa, mare zgârcit eşti uneori.

— Cum porunciţi, stăpâne.

Unchiul Sam o sună pe Florence; părea încântat.

— Mamă-mamă, ce tărăboi ai stârnit! La ONU s-au organizat întruniri pe tema asta. Delegatul wasabian i-a pretins scuze delegatului matarían.

— Stai să-i vezi pe invitaţii de săptămâna viitoare.

— O să mă uit. Acum, ai mare grijă de tine, domnişoară. Deşertul ăla e plin de şerpi. Nu te arăta prea mult în public. Şi vezi ce faci cu Thibodeaux.

Sondajele de opinie erau o chestiune delicată într-o ţară ca Wasabia. Ele cădeau în sarcina lui George, care avea un talent natural, încurajat de Departamentul de Stat, să abordeze orice problemă, studiind-o până la moartea ei organică. El angajă o firmă olandeză din Haga (sinonimul geografic al inofensivităţii) să facă un studiu telefonic de tip cal troian în gospodăriile wasabiene. Majoritatea întrebărilor erau legate de importurile de legume şi fructe.

George le prezentă rezultatele lui Florence, lui Rick şi Lailei. Bobby nu era de faţă, ocupat cum era în ultima vreme cu chestiunile de securitate sau, aşa cum le numea el, de „proacţiune preemptivă".

— Au mâncat emisiunea pe pâine, spuse George. Suntem practic numărul unu în Wasabia.

— Dacă există într-adevăr ideea că „dacă-i televizat, e neapărat", atunci de noi e vorba.

— Foarte bună grila de programe, Renard, spuse Florence.

Rick înclină din cap.

— Cum stăm cu bărbaţii? întrebă Florence.

— Nu prea bine în rândul conservatorilor. O mulţime de televizoare stinse sau aruncate în stradă. Bine pentru Sony. Cei mai tineri par fascinaţi, spuse George, ridicân- du-şi ochii din hârtii şi oftând. Dar nu e un studiu ştiinţific. Aş fi preferat o cercetare longitudinală, pe o...

— N-avem timp. Altceva?

— Patru cincimi dintre femei au spus că vor să-şi scoată *abaaya* în direct, pe ecran.

— Nu cred că am ajuns încă până acolo, zise Laila. Azade e un boboc pe care ar trebui să-l lăsăm să

înflorească treptat.

— Două treimi vor mai puţine reţete, continuă George, şi mai mult sex, iar o majoritate copleşitoare o vor pe Britney Spears să vorbească despre cerceii din buric. Nu ştiu cum a ajuns întrebarea asta aici. N-am băgat-o eu. Eu nu-nţeleg nici acum succesul lui Britney Spears.

— Cum stăm cu cartea lui Yasmeen?

— Am rupt gura târgului. Bineînţeles că o dăm pe gratis, dat fiind că femeile nu au dreptul de a deţine cărţi de credit O expediem din Olanda şi Franţa. Vameşii wasabieni au confiscat aproape jumătate. Trebuie să fim mai inventivi în ce priveşte ambalajul şi expeditorul. Până acum am scris pe pachete „Lalele" sau „Ciocolată" şi că e „Perisabil", dar cred că o să trebuiască să schimbăm strategia. FedEx a început să facă nazuri.

— Mulţumesc, George. Bravo.

— Mai facem un sondaj săptămâna viitoare, după emisiunea cea nouă.

Emisiunea cea nouă se numea *Chop-Chop Square>* o te- lenovelă despre o familie regală care locuia într-o ţară cu un nume neprecizat, care semăna izbitor cu Wasabia. Ea debută la 20:00, o oră de maximă audienţă, şi fu condamnată în cinci sute de moschei până a doua zi în zori. Ministerul Informaţiilor wasabian o catalogă drept „o ticăloşie în ochii lui Dumnezeu".

Bobby, mai nedormit ca oricând, raportă că marele *mullah* din Muk, autoritatea religioasă supremă a Wasabiei – şi câtuşi de puţin o *mimosa pudica*— se pregătea să emită „cea mai a naibii *fatwa* din toate timpurile".

— Ei bine, spuse Laila, trăgând dintr-o nouă ţigară, asta o să-i topească ceara din urechi lui Gazzy.

Florence observă că Laila părea să savureze totul din plin. Atribui aceasta nu atât furiei pe care o dezlănţuise

TVMatar în rândul populaţiei wasabiene, cât poziţiei înconfortabile în care îl punea pe soţul ei, emirul. Laila îi destăinui că, în seara precedentă, avusese parte de o scenă regală. Emirul spusese:

— Ce faceţi, tu şi americanca aia, pentru numele lui Dumnezeu cel mare şi milostiv? M-a sunat Tallulah însuşi... de trei ori.

— A sunat mai întâi aici, dragule. I-am spus că eşti la Um-beseir. Că te destinzi după rigorile muncii de-aici.

— N-am nevoie de aşa ceva, doamnă. Puteai să mă informezi în legătură cu... cu postul ăsta de televiziune al tău. Pe sfânta barbă a Profetului, Laila. Ce faceţi, tu şi americanca aia? Aud tot felul de lucruri despre ea.

— E un om de afaceri foarte abil. Vrei să vezi cât am câştigat săptămâna trecută? Am cifrele. Uite.

— Mm. Şi e... de-adevăratelea?

— Dragule, e doar începutul. Oare nu i-a scăpat stăpânului meu...

— Te rog să nu-mi mai spui aşa! Ce te-a apucat?

— Poate te-a apucat pe tine de undeva.

— Dacă mi-am mai luat vreo nevastă? Nu.

— Şi aşa defineşti tu fidelitatea?

— Laila, m-apucă durerile în piept din cauza ta. Vrei ca Hamdul să rămână fără tată?

Emirul avea obiceiul de a mima durerile în piept ori de câte ori se vedea încolţit.

— Să-l chem pe cardiologul regal? întrebă Laila.

— Mi-a trecut. Nu că ţi-ar păsa, mai spuse el, studiind foaia de hârtie cu cifrele. Trebuie să recunosc că sunt impresionante.

— La fel ca şi asta.

Laila îi întinse o pagină decupată din *Al-Ahram,* ziarul panarab. Titlul era: SĂ FIE OARE „BUDINCA DIN MATAR" NOUL SALADIN?

Articolul, scris de George, fusese trimis la ziar de Renard şi plătit de Bobby.

> TVMatar, noul post de televiziune prin satelit cu sediul în Amo-Amas, vine cu o agendă îndrăzneaţă, care provoacă în întreaga regiune zvonul că emirul Bin Haz, despre care s-a crezut până nu demult că se
>
> mulţumeşte să culeagă roadele bogate ale politicii churchilliene şi să se relaxeze în „palatul de iarnă”, are o inimă care, contrazicând credinţa răspândită că ar fi slabă, pare să bată chiar foarte puternic.

— Hmm, făcu Gazzy, încruntându-se.

— Stăpânul meu nu e mulţumit?

— „Budinca din Matar”?

— Dragule, te-au numit noul Saladin, pentru numele lui Dumnezeu. Acceptă complimentul.

— Mă rog, spuse Gazzy, azvârlind pe jos bucata de ziar. E treaba ta, nu a mea.

— Dar te rog, soţul meu drag, vino lângă mine, îl îndemnă ea, mângâindu-i obrazul cu tandreţe. A trecut atâta timp...

— Hmm...

— Dragule...

— Da, draga mea.

— Ai fost cam ocupat şi nu vreau să mă molipsesc de ceva.

— Zău aşa, Laila!

— Nu tu eşti cel căruia i se aduce jignirea, Gazzir. Nu-mi face mie scene demne de Potemkin. Subliniam doar un aspect de igienă.

— Şi te pricepi de minune să-i strici cheful omului.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu. Hamdul a cres- cut Are zece ani. Nu-ţi cer decât o analiză de sânge. Nu poţi să spui că nu sunt rezonabilă. Oricum îţi schimbi sângele o dată pe lună.

— Lasă. Ia zi, ce-i cu postul ăsta de televiziune?

— Ce-i cu el?

— Tallulah a înnebunit complet.

— Dragule, tu îi deteşti şi pe Tallulah, şi pe wasabieni. Iar postul o să facă din tine cel mai bogat om din golf, ca

I

să nu mai pomenesc de „noul Saladin”. Dacă e vreo problemă, nu înţeleg care anume.

— O să trebuiască să discut cu miniştrii mei.

— Sunt convinsă c-or să se arate plini de înţelepciune, iar tu o să ieşi mai înţelept ca niciodată.

— Domnul fie lăudat, spuse emirul, uneori mă întreb dacă nu m-am împreunat cu o diavoliţă!

— Aşa îmi spuneai pe vremuri şi în pat. în prima noapte, la Connaught. Ah, ce leu era stăpânul meu, îl tachină ea, mângâindu-l pe obraz.

O dorea cu ardoare, dar nu era dispus să se coboare până la a-şi face analizele. Ieşi tropăind, pentru a-şi continua murmurele în singurătate. Dar îi venea şi să zâmbească, fiindcă izvorul proiectatelor venituri din reclame era, într-adevăr, ca un şuvoi de apă dulce pe nisipul fierbinte al deşertului. Şi era plăcut să ţi se spună noul Saladin, chiar dacă nu reieşea prea clar cine erau necredincioşii.

capitolul unsprezece

C/deea principală, pe care Delame-Noir i-o explica lui Maliq în timp ce stăteau şi îşi beau cafeaua în salonul mare de la Palais Framboise, la marginea Parisului – sediul unui colţ al guvernului francez aparţinând lui Delame – era că *moolah-n* reprezentau cheia întregii afaceri. Maliq îşi pierduse răbdarea şi starea de confort. Nu-i plăcea să fíe privit de sus de către acest individ înalt, elegant şi desăvârşit îmbrăcat, care arunca în stânga şi-n dreapta cu referiri la istoria Wasabiei şi a Matarului.

Dominique Delame-Noir era şef la Onzième Bureau, care se ocupa de operaţiunile cele mai delicate din politica externă a Franţei. Era, de asemenea, autorul unei lucrări monumentale despre acordul de pace din Orientul Mijlociu din 1922, o lucrare scrisă din perspectivă franceză şi intitulată *Noi luăm Libanul şi Siria, iar voi puteţi să-i păstraţi pe evrei şi pe palestinieni.* Vorbea trei dialecte arabe, pe lângă paştună şi kurdă; şi se scuza – poate puţin exagerat – pentru felul în care vorbea farsi. Publica şi poezie în arabă. Cronicarul literar de la *Le Soir o* denumise „o încercare de a combina misticismul obtuz al lui Gibran cu nihilismul opac, hipercofeinizat al lui Sartre”. în fine.

— Desigur, îi spuse Delame-Noir lui Maliq, cu

aerul unui sufleu care se umflă, dialectica existentă la începutul secolului al XVIII-lea, între Rafiq şi imamul din Muk, nu este un lucru pe care am vrea să-l vedem în noul Matar?

Maliq contră cu o opacitate a expresiei menită să indice că creierul îi era atât de ocupat cu cântărirea nuanţelor şi permutărilor, încât nu mai avea neuroni de cheltuit cu banalii muşchi faciali. În realitate, habar nu avea despre ce naiba vorbea Delame-Noir. *Treci odată la partea unde ajung emir.*

— După cum, continuă monoton Delame-Noir, nu s-ar bucura nimeni să vadă o revenire la perioada dintre 1825 şi ’34! Domnia interimară şi discordantă a lui Aii bin Hawaiii, precum şi reapariţia pe scenă a mohabilor, urmată de acea *nouvelle hejira* a lui Bahim Habb?

Delame-Noir surâse senin, arcuindu-şi o sprânceană, pentru a pune în evidenţă strălucirea carteziană a acestei perspective istorice. Maliq tânjea să se afle într-o maşină de Formula Unu, vibrând în goană pe asfaltul fierbinte şi drept, la un sfert din viteza sunetului, pe lângă mulţimile adoratoare care strigau din răsputeri: „Maliq! Maliq magnificul!” Destul răbdase... *Destul!*

— Sunt conştient de toate astea, spuse el, aşezând ceaşca de ceai din porţelan de Sèvres pe o masă ce fusese construită pentru una dintre metresele lui Ludovic al XV-lea. Am venit aici să discutăm despre viitorul Matarului, nu despre trecut.

Delame-Noir îi atinse mâneca sacoului cu vârful degetelor.

— Exact!

Maliq făcu ochii mari.

— Cât de bine evaluaţi caracterul istoric al situaţiei, poate singurul din *umara* contemporană. Şi ce interesantă este contemplarea unei paralele între actualul emir – fratele dumneavoastră – şi stră-stră-străunchiul lui şi al dumneavoastră, Mustafa bin...

— Da, da, da, Mustafa, gemu Maliq. Paralela îţi sare drept în faţă, ca o viperă de Sirhan. Dar cum rămâne cu conturile bancare??

— Aaa, toarse Delame-Noir, îndreptându-şi arătătorul către tavanul înalt de şapte metri, unde zburătăceau amoraşi în frescă, implicarea dumneavoastră este totală. Pentru dumneavoastră, Maliq bin-Kash al-Haz, aceasta nu este pur şi simplu o chestiune de oportunitate politică, nici vorbă, ci de datorie. Consangvinitatea în perfectă armonie cu datoria, în cadrul girodinamic al istoricităţii.

Ce tot spunea ramolitul ăsta bătrân? Măcar acum părea să se apropie de finalul torentului de aiureli elegante.

— Nu, nu, aşa ceva nu vedem în fiecare zi. Bravo, *mon prince.* Mă înclin în faţa dumneavoastră.

— Conturile bancare, încercă Maliq încă o dată.

— în Yemen, spuse Delame-Noir. Totul e aranjat.

— Şi cum rămâne cu americanca, Farfaf... cum s-o fi pronunţând, Flor-ents.

Pe Delame-Noir îl interesa în cea mai mare măsură americanca, dar deocamdată era decis, ca un spion bătrân şi viclean ce era, să păstreze o parte din detalii pentru sine, ca de pildă faptul că îşi inserase un om, pe talentata Annabelle, în haremul de la Um-beseir.

— Desigur, o supraveghem îndeaproape, rosti el acum clar şi la obiect, fără cârlionţi rococo şi frunze de acantă. Are un succes enorm cu postul de televiziune. Fratele dumneavoastră scoate foarte mulţi bani. Şi trebuie să spun că pare foarte mulţumit.

— Frate-meu e un broscoi fleşcăit.

— întrebarea este cum îi redăm Matarului adevărata măreţie. Cred că ar fi o idee bună să începeţi să-i cultivaţi pe *mullahri.* Cred că ar fi bine să începeţi să petreceţi mai mult timp prin moschei.

— în moschei?! răbufni Maliq. Eu sunt pilot de curse.

— Şi încă unul strălucit. De douăzeci de ori campion!

— Douăzeci şi una.

— Exact. Dar de ce ar fi acesta un motiv să nu aveţi convingeri religioase? Sunt convins că ele – împreună cu conturile din băncile yemenite – or să-i ajute să vă vadă într-o altă lumină.

Maliq oftă.

— Nu am o reputaţie de om credincios.

Delame-Noir se prefăcu a medita, deşi în realitate anticipase fiecare cuvânt din această conversaţie, fiecare virgulă. Işi ridică ochii în tavan, parcă în căutarea unui răspuns.

— Cunoaşteţi zicala – franceză la origine, dar pe care englezii au furat-o, aşa cum au furat atâtea altele – care spune că „în bârlogul vulpii nu există atei”?

— Da, minţi Maliq.

— Nu este oare la fel de adevărat că nu există atei nici în cockpitul unei maşini de Formula Unu în flăcări, care merge cu patru sute de kilometri pe oră? întrebă Delame-Noir zâmbind.

— Şi ce-mi propuneţi? zise Maliq, cu iritarea celui care pricepea mai greu. Să iau foc şi să am un accident?

Pe chipul lui Delame-Noir se instală o expresie îndurerată.

— Câtuşi de puţin, *mon prince,* zise el şi zâmbetul reveni, cu colţurile gurii ridicate şiret. Mă gândeam că v-am putea ajuta cu o parte din detaliile tehnice. Sau poate că echipa dumneavoastră de tehnicieni este deja suficient de versată în materie de, să zicem,

efecte speciale?

Lui Maliq nu-i plăcea insinuarea, dar planul lui Delame-Noir era acum pe înţelesul său şi îi convenea.

— Prinţul Maliq este teafăr! le comunică prezentatoarea Fatima Sham, de la TVMatar, spectatorilor. Este în viaţă şi teafăr. Domnul fie lăudat!

Florence urmărea emisia din cabina de control, împreună cu George, Bobby şi Rick. încă nu se obişnuise să audă sintagma „Domnul fie lăudat" din gurile prezentatorilor de televiziune. Avea o sonoritate stranie pentru urechea ei americană. *Preşedintele Trezoreriei a anunţat astăzi că va reduce rata dobânzilor cu o jumătate de procent. Domnul fie lăudat!*

Renard se crispă şi el. În general, PR-iştii sunt oameni fără credinţa în Dumnezeu, cu excepţia situaţiilor în care din asta se pot scoate bani, caz în care pot deveni deosebit de evlavioşi. Dar George le ceruse categoric realizatorilor de emisiuni şi reporterilor să introducă din când în când câte un *Allahu akbar,* pe motiv că „dă credibilitate în rândul cetăţenilor arabi". Un pic de credibilitate în rândul cetăţenilor nu era, poate, o idee rea, dat fiind numărul mare de păpuşele printre prezentatoarele de la TVMatar. Erau toate femei, izbitor de frumoase şi complet occidentalizate.

în situaţia de faţă, Florence se gândi că „Domnul fie lăudat!" era, probabil, o formulă adecvată. Anul acesta, cursa Matar 500 avusese cel mai dramatic finiş dintre toate ediţiile. Maşina prinţului Maliq – aflată în frunte, ca de obicei – începuse brusc să scoată un fum negru. Dar, în loc să oprească, prinţul continuase să

parcurgă curajos cele două tururi rămase. După ce încheiase cursa pe primul loc, spatele maşinii izbucnise în flăcări. încetinise, apoi oprise şi sărise din cockpit, negru de funingine. Echipa de intervenţie îl acoperise cu spumă chimică ignifugă. Era o imagine stranie, dar triumfătoare – felul cum stătea acolo, negru şi înspumat. George declarase că arăta „ca un om de zăpadă scos din mină".

Fatima, prezentatoarea ştirilor, tocmai relata că prinţul Maliq mersese de pe circuit direct la moschee, „unde adusese mulţumire pentru salvarea ca prin minune".

— Presupun că şi eu aş face la fel, spuse George. Doar că pe mine n-o să mă prindeţi conducând una din chestiile alea.

Bobby urmărea concentrat pe monitor interviul cu Maliq. Fusese înregistrat înainte de cursă, iar Maliq îi spunea reporterului „cât de îndurător e bunul Dumnezeu".

— Dintr-odată e tare credincios, spuse Bobby.

— Poate că abia acum L-a găsit pe Dumnezeu, îi răspunse George. Se mai întâmplă. Oamenii îl găsesc mereu pe Domnul în deşert. Acolo n-are cine ştie ce concurenţă. Pe Madison Avenue nu-L găseşte nimeni.

— Eu Lam găsit pe K Street, spuse Rick.

— Cum adică?

— În ziua în care am obţinut contractul cu sultanul Bru- neiului. Am ieşit în stradă şi am auzit cântând un întreg cor de îngeri. îmi vibra tot corpul. A fost o experienţă religioasă totală. Onorariu fix de cincizeci de mii de dolari pe lună. Atunci am trăit extazul.

— Ştii, Rick, spuse George, de fiecare dată când

mă gândesc să trec în sectorul privat, deschizi tu gura şi existenţa mea monotonă şi incoloră, cu leafa mea de nimica, încep să pară pline de nobleţe.

— Maşina pe care o conduce, spuse Bobby, care continua să urmărească monitorul pe care se derula acum cu încetinitorul accidentul lui Maliq, e franţuzească.

— Prinţul e mare francofil, spuse George. Petrece o grămadă de timp la Paris. Abia s-a întors. Toţi se duc acolo la cumpărături. Toată lumea merge la Paris, în afară de bietul George, înţepenit în văgăuna asta şi muncind pentru regina Cruella pe o simbrie de sclav.

— De ce nu se duce bietul George să facă *shopping* în duty-free? zise Florence, scriind la computer. Au nişte oferte – chilipir, nu alta.

— Mi-am cheltuit toţi banii la maşinile de pocher din Infidel Land. Sunt măsluite, vă spun eu. Toată regiunea asta e coruptă.

— De ce nu-i scrii lui Charlie Duckett o telegramă lungă pe tema asta?

— N-ai decât să zici ce vrei despre el, dar măcar nu m-a legat cu lanţuri de birou, ca tine. Măcar la Washington aveam o viaţă a mea.

Bobby se ridică şi îşi puse sacoul.

— Unde te duci? îl întrebă Florence.

— Mă duc să văd dacă pot să-L găsesc pe Dumnezeu.

— Transmite-I salutările mele, completă Renard.

Florence îl urmări ieşind. George o urmări pe Florence urmărindu-l ieşind.

— Suntem pe cale să facem o pasiune? murmură el. Florence roşi.

— Are un ambalaj reuşit, recunosc, dar zău,

Firenze, nu e genul tău. Sunt sigur că sexul ar putea fi vulcanic şi cutremurător, dar despre ce aţi putea discuta după aia? Alabama şi Auburn? Tehnici de sufocare? Cum arunci în aer o maşină? Cum se înregistrează convorbirile telefonice?

— Dacă n-ai nimic de făcut, îţi găsesc eu ceva.

— De ce, ah, de ce te-am lăsat să mă târăşti până în locul ăsta macabru?

— Rick, spuse Florence, putem să vedem episodul de săptămâna viitoare din *Chop-Chop?*

Rick îl proiectă pe unul dintre monitoare. îl urmăriră toţi trei. În episodul anterior, prinţesa Mahnaz fusese acuzată pe nedrept de adulter de către soţul ei, răul prinţ Wakmal. Aflase că Wakmal sprijinea în secret o celulă teroristă care îşi propusese să-l omoare pe fratele ei, bunul rege Ambalah. Wakmal o aruncase în închisoare şi plănuia să-i taie capul. Vărul primar al lui Mahnaz, tânărul, dar îndrăzneţul Tafas, îi trimisese pe ascuns un mesaj de îmbărbătare, ascuns într-o ciocolată, anunţând-o că el şi trupele sale de comando intenţionau să o salveze. Dar Wakmal aflase despre planul de salvare şi, fără ştirea lui Tafas, îi întinsese o capcană. *Chap-Chop Square* era programul numărul unu de pe TVMatar, cu ratinguri uriaşe. Wasabienii nu erau deloc amuzaţi.

Florence privi pe vizorul ochi-de-peşte montat în uşa apartamentului. Văzând că era Bobby, puse la loc piedica pistolului şi deschise uşa. Era în pijamaua de mătase şi trecuse de două noaptea. Bobby avea o expresie supusă pe chipul congestionat.

— Mă scuzaţi că vă deranjez, doamnă.

— „Doamnă” la ora asta? Pot să-ţi... vrei ceva de băut? întrebă ea.

— Nu e o vizită de politeţe, zise el neliniştit.

— Te simţi bine, Bobby?

— Mă tem c-am feştelit-o.

— Chiar şi aşa, hai să bem un pahar.

Turnă bourbon în două pahare şi îi întinse unul.

— M-am dus pe circuit, spuse Bobby. Voiam să mă uit mai bine la maşina prinţului. Tot fumul ăla, nu ştiu dacă ai observat, dar mie mi s-a părut cam prea egal pe amândouă părţile. în fine, am găsit maşina şi într-adevăr, fusese dotată cu aruncătoare de fum.

— Dar ştiam că trişează, nu? A câştigat toate cursele până acum.

— Nu asta mi-a atras atenţia, ci toate aiurelile despre cât de minunat e Dumnezeu şi cum a întins-o Maliq direct la moschee. Şi faptul că maşina e franţuzească. Trebuie văzut tabloul întreg. Am făcut nişte săpături. Acu' două săptămâni Maliq s-a dus la Paris şi, în timp ce era acolo, a făcut o vizită la Onzième Bureau.

Florence ştia despre Onzième.

— Serios? Eşti sigur?

— Mda. De-aia m-am gândit că merită să verific puţin maşina, spuse Bobby, cu privirile în paharul de bourbon. N-a ieşit prea bine.

— Ce s-a întâmplat?

— Am avut un mic accident. Cineva a fost omorât. Pe cuvânt că n-am prea avut de ales. Ei au deschis focul.

Se uită la ea, cu inocenţă în priviri.

— Nu sunt... nu sunt..., se frământă el. Nu sunt unul din ăia care omoară civili, să ştii.

— Continuă.

— Mă uitam în maşină şi brusc m-am trezit că trage cineva după mine. Cum ziceam, n-am avut de ales. îmi pare rău, pe cuvânt. Recunosc că lucrurile se

complică. Pe de altă parte, ce am aflat probabil că merita aflat.

Rămaseră câteva clipe în tăcere.

— Poate că a fost o spargere, sugeră Florence.

— Nu chiar.

— Spionaj industrial.

— Nu prea cred.

— Putea fi o rudă... a vreunuia dintre piloţii care, în atâţia ani de zile, şi-au pierdut viaţa concurând împotriva lui Maliq. Poate că au intrat în garaj ca să-i saboteze maşina. Din răzbunare. Ce alt motiv mai bun, în partea asta de lume?

Bobby se uită la ea. Dădu din cap gânditor.

— E plauzibil, dar mai sunt două probleme. Unu, că n-o să ţină figura într-un tribunal din Matar; şi doi, că stăm şi mai prost dacă celălalt mă recunoaşte.

— Celălalt?

— Mai era unul. Care a scăpat. A doua greşeală pe care am făcut-o. Astă-seară nu prea-mi ies lucrurile. Chestia e că acum trebuie să plec.

— Să pleci?

— Păi, da. M-am transformat din atu în handicap. îmi pare foarte rău.

— N-ai avut ce face. Dar nu se poate să pleci aşa, spuse ea.

îşi dădu seama că se apleca din ce în ce mai aproape de el. Păru să constate şi el acelaşi lucru, stingherit.

— N-are să facă deloc bine operaţiunii dacă mă arestează. E o ţară liberală prin comparaţie cu standardele din Orientul Mijlociu, dar tipul e fratele emirului şi cineva tocmai i-a omorât un om, în timp ce-i scotocea prin garaj.

Florence se gândi rapid.

— Dar ce-o să zică lumea dacă dispari dintr-odată?

— Cred că asta pot să rezolv în aşa fel încât să nu dăm de bănuit.

— Cum?

— Vrei să ştii sau trebuie să ştii?

— Amândouă.

Bobby o privi.

— Am pe cineva la Imigrări. O să-mi antedateze ieşirea din ţară, pentru ca din acte să reiasă că am plecat de ieri.

— Aha. Bine. Dar de plecat cum pleci?

— M-am gândit să mă duc la pescuit Se pescuieşte mult în apele astea, să ştii, spuse el şi se ridică să iasă. Uite ce-i, mă întorc de îndată ce pot, da? Tu ai grijă ce faci, Fio, bine?

capitolul doisprezece

tirea despre omorul din garajul lui Maliq apăru pe pagina întâi a ziarului *Al Matar,* imediat sub titlu. Florence nu avea de ales. Matarul era cea mai liniştită dintre ţările din regiune şi dispariţia aceasta, a unuia dintre angaja- ţii prinţului moştenitor – în ziua în care acesta scăpase în mod miraculos de la moarte! – mirosea a făcătură. Se vorbea că poliţia avea deja indicii.

Florence află atâta cât putea afla fără să pară că acordă prea multă importanţă evenimentului. între timp, amână cât putu mai mult o întrevedere cu Laila, prefacându-se răcită. Decise ca, pentru moment, să nu le spună lui George şi lui Rick ce se petrecuse, pentru cazul în care ar fi fost reţinuţi şi interogaţi. Se simţea foarte singură.

Dar se mai întâmplă ceva: Maliq anunţă că renunţa la activitatea de pilot profesionist, pentru a-şi urma noua pasiune, religia. El declară că moartea slujitorului Abu Tash nu era altceva decât „un asasinat" pus la cale de „duşmanii Islamului". Ceea ce îi lăsă pe mulţi dintre locuitorii Mata- rului, chiar şi dintre elementele religioase cele mai conservatoare, cu gura căscată. Nu era clar ce fel de motivaţie religioasă putea avea un schimb de focuri dintr-un garaj, dar mă rog. Mai mult, Maliq declară că el fusese adevărata ţintă. în *Al Matarwpâru.* un anunţ prin care se ofereau 500 000 de baba (100 000 de dolari) pentru

orice informaţie care avea să ducă la arestarea şi condamnarea „asasinului”.

— Unde-i Attila? întrebă George, la câteva zile de la dispariţia lui Bobby. Nu l-am văzut. E pe-afară, aruncă poduri în aer?

— S-a întors la Washington, răspunse Florence, cât putu mai natural. Nu-ţi aduci aminte, a plecat în ziua dinaintea cursei.

— Nu-i adevărat.

— Ba da, George.

— Firenze, ce tot spui? A urmărit cursa împreună cu noi de-aici, din cabina de control.

— Ba nu, George, te înşeli. A plecat acasă cu o zi înainte.

Rick intră şi el în dispută.

— Nu, a fost aici, îmi amintesc şi eu.

Florence îi privi.

— George, Rick, ascultaţi-mă bine. Bobby a plecat acasă în ziua dinaintea cursei. Aţi înţeles?

Amândoi o priviră încremeniţi. în cele din urmă, George şopti.

— Mamă, Doamne!

— Zâmbiţi, zise Florence.

Erau şi câţiva tehnicieni de faţă.

— Am ştiut c-aşa o să se-ntâmple.

— Nu discutăm despre asta acum, George.

— Şi noi am rămas să facem curat în urma lui? Tipic pentru CIA.

— A fost un accident, George.

Florence depunea eforturi atât de mari să îşi păstreze o expresie a feţei normală, că parcă făcuse o operaţie estetică de proastă calitate.

— Accident pe dr...

— George, te rog, taci din gură. O să discutăm la vremea potrivită. între timp, dacă sunteţi întrebaţi, nu ştiţi decât că a trebuit să se întoarcă acasă din motive

familiale. Cu o zi înaintea cursei. Atât

— Or să se prindă.

— Ba nu. Totul e aranjat. Voi concentraţi-vă doar asupra treburilor voastre.

— Puteai să ne spui şi nouă, zise George bosumflat.

— Am încercat să vă protejez.

— Mulţumesc foarte mult. Mă simt mult mai în siguranţă.

Şi George ieşi ca o furtună.

— îmi pare rău, Rick.

— Suntem în Orientul Mijlociu, spuse el, ridicând din umeri. La ce altceva să te aştepţi? Dar uită-te la mine, dacă încep să-mi smulgă unghiile, e bine să ştii de pe-acum: eu le spun tot.

— O să ţin cont.

După câteva clipe, Rick întrebă:

— Se... face aşa ceva pe-aici?

— Nu. Asta e una dintre cele mai evoluate ţări din regiune. Tărâmul unde s-a născut duty-free-ul.

Uşile cabinei de control se deschiseră şi intră Laila, urmată de patru bărbaţi cu înfăţişări fioroase.

— Florence, unde te-ai ascuns până acum? Te simţi mai bine? Pari un pic obosită.

— A fost doar o răceală.

Florence măsură din ochi anturajul Lailei, care ocupase poziţii la o distanţă de trei metri. Laila îi urmări privirea şi explică.

— Din ordinul lui Gazzy. După crima din garaj. Toată lumea a luat-o razna.

— Au descoperit ceva?

— Trebuie să înţelegi că poliţia din Matar e cunoscută în toată lumea... pentru incompetenţă. Infracţiunile nu sunt prea multe. N-au exerciţiu. Au un fel de descriere, dar era întuneric.

— Se ştie ce căuta... – Florence trebui să facă un efort ca să pronunţe cuvântul – criminalul?

— Maliq insistă că a fost un asasinat care a dat greş. Mie nu-mi trece prin cap cine ar vrea să-l asasineze pe el, poate doar – şi Laila coborî glasul – dacă a fost vreo rudă a unuia dintre şoferii pe care i-a bătut.

— M-am gândit şi eu, spuse Florence, încercând să dea mai multă greutate teoriei.

— Dar nu putem spune asta la televizor.

— Nu, zise Florence. Bineînţeles că nu. Maliq pare... schimbat de când cu accidentul.

— Nici n-ai idee. A venit să-l vadă pe Gazzy ieri, la palat, şi a început să-i ţină predici din Coran în faţa tuturor, îţi vine să crezi? Maliq! Gazzy nu s-a distrat deloc. I-a zis: „Frate dragă, cred că te-ai lovit cu capul de volan.” Maliq a început să dea din mâini şi să-l acuze pe Gazzy că-şi vinde ţara păgânilor. Cum auzi. Gazzy era livid de furie. I-a poruncit lui Maliq să părăsească palatul. Iar acum unii dintre *moolahA* fac un tapaj nemaipomenit pe tema asta, îndemnând lumea să meargă în pelerinaj la garajul lui Maliq. Să pună mâna pe vehiculul miraculos. E ca dintr-o telenovelă de pe TVMatar. Un *moolah* a emis chiar şi o *fatwa* care zice că e o datorie de credinţă! îţi vine să crezi? A trecut o groază de timp de când nu s-a mai emis o *fatwa* în Matar. Gazzy l-a convocat pe *moolah-ul* care a scris-o şi i-a tras o săpuneală.

— Laila, spuse Florence, e posibil ca Maliq să pună ceva la cale?

— Mai degrabă să pună ceva pe butuci. Dar la ce te gândeai?

— E posibil ca Maliq să organizeze vreun fel de lovitură împotriva emirului?

— Ştii tu ceva?

— Nu. Dar evlavia asta bruscă mă face întotdeauna să ciulesc urechile. Şi ce i-a apucat aşa, dintr-odată, pe *iiwolahtâ* Până acum au fost cuminţi.

— Gazzy zice că vor Mercedesuri noi. I-a dat instrucţiuni imamului să le spună să se potolească, altfel or să meargă pe jos la Mecca, la următorul pelerinaj. Cât despre Maliq, cine ştie, poate Ua găsit pe Dumnezeu în ultimul tur. Cine poate şti ce-i în mintea lui Maliq? Şi cine *vrea* să ştie? Cum e episodul nou din *Chop-Chop Square?* Mor să-l văd.

— Ne întrebam dacă s-o omorâm pe prinţesa Mahnaz sau să-l lăsăm pe Tafas s-o salveze în ultima clipă. Tu ce zici?

— Mie, uneia, îmi plac finalurile fericite şi curate, cu multe panglici, dar recunosc că mama mi-a dat să citesc Dickens când eram mică. Bobby e aici?

— Bobby?

— Domnul Thibodeaux.

— A trebuit să se întoarcă în State.

— Da? Când?

— Pe la începutul săptămânii, spuse Florence, făcând eforturi să pară nonşalantă.

— Ce păcat.

— De ce?

— Voiam să-l întreb ceva.

— S-ar putea să vorbesc cu el. Să-i transmit ceva?

Laila o privi.

— Se mai întoarce?

— Sigur.

— Când?

— Cât poate de repede.

— Aha. Pot... să mai aştept, spuse Laila, dar cu o privire dintr-odată dură, facând-o pe Florence să

transpire.

Florence îl sună pe Unchiul Sam pe linia sigură, prin satelit, cea pe care Bobby îi spusese să o folosească „numai când încep focurile de mortiere”.

— Ce face fata mea? Hei, serialul ăla nou e formidabil. Eu zic că Tafas o să-şi facă apariţia în ultima clipă şi o s-o salveze pe Fatima.

— Mahnaz.

— Credeam că pe toate le cheamă Fatima. E greu să le deosebeşti cu vălurile alea.

— Tocmai asta încercăm să schimbăm. Dar s-ar putea ca nu Mahnaz să aibă nevoie să fie salvată. Ai vorbit cu prietenul nostru?

— A, da, a, da. A sunat azi-dimineaţă. E la – suntem pe telefonul sigur, văd – Paris.

— La Paris?

— A descoperit tot felul de lucruri interesante. Ţi-a bătut cineva la uşă în miez de noapte? Poliţiştii de pe-acolo sunt de o incompetenţă notorie.

— Nu. A trebuit să le spun lui George şi lui Rick. Şi Laila a trecut pe-aici şi a părut interesată de absenţa prietenului nostru.

— E isteaţă şeica. Educaţia aia britanică. Oricum, faci o treabă bună acolo, domnişoară, ţine-o tot aşa. Unchiul e mândru, foarte mândru. Nu intra în vorbă cu străinii. Şi stai cu telefonul la îndemână; nu uita, el e firul tău de siguranţă.

Florence închise. Simţea cum o cuprinde panica. Ar fi vrut ca Bobby să fie aici, dar dacă era pe urmele a ceva interesant la Paris, cu atât mai bine.

George se ascundea, botos, pe undeva, aşa că Florence îl căută pe Renard, care reuşea să o înveselească întotdeauna cu venalitatea lui

neruşinată şi cu cabalele lui scandaloase.

— Rick, spuse ea, tu ce voiai să te faci când erai mic?

Rick îşi ridică ochii din aparatul de montaj.

—Adică dacă am vrut întotdeauna să fiu un PR-ist jegos?

— N-am zis asta.

— Ah, Frenzy – Frenzy era numele lui de alint pentru Florence, derivat de la Firenze al lui George – nu mi-am dorit altceva decât să-i ajut pe oameni.

— Serios?

— îmi amintesc limpede când aveam şapte sau opt ani, cum visam să-i ajut pe cultivatorii bogaţi de citrice din Florida să obţină nişte aranjamente mai profitabile cu Comisia de Atribuiri, în dauna cultivatorilor de pepeni din California.

— Eşti foarte cinic.

— Nu spun că nu am standarde. Eram refuzat pe Michael Tackson de client.

— Zău?

— Nu eram sigur că are destui bani. Dar acum uită-te la mine, Renard al Arabiei, contribuind la emanciparea a aproape un miliard de femei cu voal şi la instituirea unei păci durabile în Orientul Mijlociu, o regiune care nu a cunoscut decât duşmăniile şi ura sectară timp de mii de ani. Uite (şi îi arătă antebraţul). Piele de găină.

— Alea sunt arsuri de la soare.

— Aici, dacă ieşi pe stradă treizeci de secunde, pac!, cancerul de piele. E ca şi cum ai umbla printr-un cuptor cu microunde. Nu mă mai mir că toţi se îmbracă precum Casper Stafia. Ce loc straniu.

— De ce-ai venit? Pentru bani?

— De ce nu?

— Nu sunt sigură că te cred.

— S-ar putea să existe un alt motiv.

— Da?

— Nu sunt sigur că vrei să-l auzi. Sau nu acum, cu câte se întâmplă înjur.

Florence rămase cu ochii aţintiţi asupra lui, mută, fără să poată articula. Era atrăgător, Rick, suplu ca un lup şi, dacă împrejurările ar fi fost altele, cine ştie...

— Nu, zâmbi el. Nu strica delicioasa stinghereală a momentului spunând ceva frumos. Oricum, la Renard Strategic Communications nu întreţinem niciodată legături sentimentale cu clientul. Pentru că aproape întotdeauna se sfârşeşte cu clientul cerând o reducere de tarif.

Rick reveni la aparatul de montaj.

— Am o idee ucigătoare pentru un serial nou. Mi-am tras palme că nu m-am gândit mai devreme.

Reacţia lui George:

— Baţi câmpii!

Ceea ce o convinse pe Florence că era exact direcţia pe care trebuiau să o urmeze. George era şi acum, din multe puncte de vedere, o fiinţă creată de Departamentul de Stat, iar dacă îl făcea să pălească, însemna că ideea era suficient de îndrăzneaţă.

Tustrei i-o prezentară Lailei, care, în vreme ce Rick detalia acţiunea din primele trei episoade, nu rosti, decât:

—Vai de mine! Vai de mine şi de mine! Doamne, Dumnezeule!

Când Rick sfârşi, ea zise:

— O să prindă ca un kilogram de şuncă în toiul Ramadanului.

— Vrei să cerem şi părerea emirului? o întrebă Florence.

— Doamne, nu, râse Laila. Nu, cred că emirului o să-i facem o surpriză. E foarte ocupat în ultima vreme. Ritmul nebunesc de la Um-beseir. Nici nu ştiu cum de mai rezistă.

Florence şi Rick se ridicară să plece. Laila întrebă:

— Şi ce mai face domnul Bobby?

— Bine. Ocupat.

— Revine în curând printre noi?

— Da, zise Florence. Sunt sigură.

— Ce bine, surâse Laila. E tare plictisitor pe-aici fără el.

capitolul treisprezece

C/ătaia la uşă veni nu chiar în miez de noapte, dar suficient de aproape pentru a crea un efect dramatic: 11:35, după ceasul digital de perete al lui Florence.

Privind pe vizor, Florence numără trei bărbaţi. Chiar şi în sterilitatea ambiguă a *thobelor* albe, păreau a fi de la poliţie – fie de la poliţie, fie membri ai unui pluton de execuţie. Se prezentară prin interfon drept:

— Inspectorii Muhammed, Rama şi Azbekir, de la Divizia de Servicii Interne, doamnă.

Florence apăsă pe butonul de *Redíala!* telefonului celular de securitate pe care i-l dăduse Bobby. Teoretic, acesta punea în alertă cavaleria.

— Domnilor, spuse ea în interfon, e târziu şi dormeam.

Vorbise englezeşte, nu în araba ei fluentă.

— E o chestiune de mare urgenţă, doamnă.

— în legătură cu ce?

— Cu colegul dumneavoastră, domnul Thee-thi-boo.

— Nu-i aici.

— Da, doamnă, tocmai asta e urgenţa.

— Dacă e urgent, ar trebui să vorbiţi direct cu el.

— Dar nu este aici.

— Atunci, cum poate fi urgent?

— Dar, doamnă... trebuie să ne lăsaţi să intrăm. Suntem de la poliţie.

Se întrebă cât mai putea susţine această conversaţie

ca o bandă a lui Móbius. Pe neaşteptate, telefonul ciripi. Răs-

punse şi un glas american răguşit, care suna ca personificarea Diviziei 101 Aeropurtate, spuse:

— S-a întâmplat ceva, doamnă?

— Cred că am nişte poliţişti la uşă.

— Au spus ce doresc?

— Au întrebări despre prietenul nostru.

— Suntem în apropiere.

— Ce fac dacă mă iau cu ei?

— Păstraţi-vă calmul. Ţineţi capul la cutie.

— Dar cine sunteţi?

— în momentul acesta nu sunt sigur, doamnă.

— Mă descurc singură cu ei. Nu mai vreau împuşcături.

— Doamnă! repeta între timp inspectorul Muhammed în interfon, pe un ton văicăreţ. Trebuie să ne deschideţi! Avem chestiuni oficiale! Rog îmbrăcaţi decent.

Florence deschise uşa şi-i înfruntă pe cei trei cu aerul adecvat şi furios al unei femei arabe caste şi nevinovate, întrerupte din rugăciune la o oră nepotrivită.

— Ce înseamnă toate astea?

— Trebuie să vorbim despre colegul dumneavoastră, domnul Tee-boo... Tee-boo...

— Domnul Bobby. Ce-i cu el?

—A părăsit regatul, spuse inspectorul Muhammed alarmat.

— La fel ca sute sau mii de oameni în fiecare zi.

— Dar este o neregulă.

— Ce neregulă?

— A fost văzut, de mai mulţi ori aici, în Amo-Amas, în oraş, de multe oameni, pe cincisprezece ai acestei luni.

— Şi?

— Dar biroul lui de-aici ne spune că a plecat pe paisprezece. Nu se poate.

— Nu-mi amintesc când a plecat Cred... da, a fost cu o zi înainte de cursa de maşini.

— Nu, doamnă, nu se poate.

— Dar ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat că avem nevoie de el, să-i punem nişte întrebări.

— De ce?

— Noi suntem cei care pun întrebările aici, doamnă. Am vorbit cu el la telefonul mobil şi ne-a informat că a părăsit Amo-Amas cu un avion Air France pe data de paisprezece, dar n-am găsit nici o dovadă a biletului la Air France.

— Şi Departamentul de Imigrări ce spune? Trebuie să fi fost verificat de autorităţile competente la ieşirea din ţară, pe aeroport.

Inspectorul Muhammed se încruntă.

— Foarte corect. Ceea ce spuneţi este exact, da.

-Şi?

— Apare o neregulă. Informaţiile de la Departamentul de Imigrări şi de la Air France nu corespund.

— Şi dumneavoastră pe cine credeţi? întrebă Florence cu dispreţ. Pe reprezentanţii propriului guvern sau o... linie aeriană franţuzească?

— Problema rămâne, doamnă, spuse inspectorul Muhammed.

— Dar nu aici şi nu la ora asta. Uite ce vă propun, însă: o să discut eu însămi chestiunea cu emirul, fie ca Allah să-l ţină sănătos o mie de ani.

— Cu emirul?

— Da. Am audienţă la Maiestatea Sa mâine, la ora

nouă. Presupunând că sunt lăsată să şi dorm puţin până atunci.

—Vă mulţumesc, doamnă, spuse inspectorul Muhammed nefericit.

A doua zi de dimineaţă, la nouă fix, Florence şi Laila se înfăţişară dinaintea emirului. Pe agenda de lucru erau cifrele (extaziante) cele mai recente reprezentând veniturile aduse de TVMatar.

Florence izbuti să strecoare o referire piezişă la faptul că poliţia secretă din Matar îi bătuse la uşă la o oră târzie, urmărind cu atenţie chipul emirului şi pe al şeicei. 1 aila păru neplăcut surprinsă.

— Leii din Matar, pufni ea. Asta e sloganul lor. Lei! Până şi un struţ îi bate în luptă.

— Laila, interveni emirul, nu trebuie să vorbeşti aşa despre ei. Sunt nişte profesionişti desăvârşiţi şi vigilenţi.

— Atunci cum rămâne cu comandoul trimis de Irak să te asasineze acum trei ani? Cine te-a avertizat? CIA-ul! Unde-a fost atunci vigilenţa „Leilor din Matar”?

— Oamenii noştri ştiau totul despre asasinii irakieni. Au lucrat în colaborare cu CIA-ul.

— Dragule, sunt nişte imbecili. începând cu şeful lor, Fahim, vărul tău, spuse Laila şi se întoarse spre Florence. Emirul are, după cum ştii, şaptesprezece fraţi vitregi, toţi vitregiţi de inteligenţă, care reuşesc să adune laolaltă opt creiere şi jumătate.

— Laila!

— Mulţumesc lui Dumnezeu că soţul meu e atât de dăruit. Din toate punctele de vedere.

— De ce vorbeşti atât de nepoliticos, ba şi în faţa lui Florence? O faci să se simtă prost.

— Ba nu, dragule, pe tine te fac să te simţi prost.

Faţa emirului era toată smochinită de nemulţumire.

— Zău aşa, să ştii că-mi pierd răbdarea. Arătaţi-mi cifrele pentru reclame.

în timp ce le studia, smochina se preschimbă într-o caisă netedă şi pufoasă.

— Mm... mhm... Domnul fie lăudat... Măi, măi, trebuie să recunosc că arată foarte bine.

— Sunt încântată că stăpânul găseşte munca noastră umilă pe placul său, spuse Laila.

— Soţia mea, îi explică emirul languros lui Florence, a căpătat ceea ce voi, în Occident, numiţi „o atitudine” uriaşă

de când a început să lucreze cu tine. Ar fi unii care ar numi-o boală infecţioasă occidentală.

— Singura boală infecţioasă care se găseşte pe-aici, zise Laila, n-a fost adusă în Matar de Florence.

— Nu permit să mi se vorbească în felul ăsta! explodă Gazzy. Emirul Matarului nu poate avea linişte nici în propriul lui cort?

— II cam tragi de mustăţi, observă Florence după ce rămaseră singure.

— Măcar să mă distrez puţin. Te asigur că joacă teatru. Şi asta ca să-şi poată lua zborul, într-un vârtej de justificări, către Um-beseir, cu patul lui uriaş şi cu piţipoancele rusoaice. Dacă ajunge vreodată să-şi scrie autobiografia, ar trebui să o intituleze *Cele şapte perne ale înţelepciunii.*

— Poate-ar trebui să facem o emisiune cu titlul ăsta, zâmbi Florence.

— Eu am văzut-o deja, zise Laila.

Mukfeciorii, noul sitcom realizat de TVMatar despre o echipă de poliţişti inepţi, dar cruzi, foarte asemănători cu poliţia religioasă wasabiană, stârni imediat senzaţie în regiune. Un cunoscut cronicar de televiziune îl supranumi *Friends from Hell*.*

Episodul din deschidere prezenta cele şase

personaje principale relaxându-se la birou, după o zi în care biciui- seră femei pentru diverse infracţiuni, văitându-se că îi dureau braţele şi trecându-şi unul altuia tablete de ibuprofen.

— Última s-a opus. Da' cred că s-a-nvăţat minte să mai calce pe trotuar fără un însoţitor bărbat.

— În ce lume neruşinată trăim, fraţilor. Dacă n-am fi noi, iadul ar sta să plesnească de plin.

— Vai, ce mă doare mâna! Cinci sute de vergi am administrat azi. Iar mâine avem trei bătăi cu pietre.

♦Prieteni din iad (n.Zr).

— Ascultaţi-l pe Mansour! Scheaună ca femeia aia de la mall, astăzi!

— Domnul să se îndure de noi! invocă un altul, citind eticheta de pe cutia de ibuprofen. Tabletele astea sunt fabricate de o companie care se numeşte Phitzer!

— Şi?

— E evreiască, prostule!

— Nemţească. Sigur.

— Şi eşti dispus să rişti?

Individul îşi vârî un deget pe gât şi ieşi din bătaia camerei, scoţând nişte sunete oribile. Ceilalţi schimbară priviri, apoi îşi vârâră degetele pe gât şi ieşiră în fugă din bătaia camerei.

— Deştept, spuse Florence, felul subtil în care abordează antisemitismul.

— Da, spuse Rick, şi eu am fost mulţumit de găselniţă.

Marele imam din Muk, cea mai înaltă autoritate religioasă din toată Wasabia, emise o *fatwa* care cerea asasinarea – „cu cât mai sângeroasă, cu atât mai plăcută în ochii Domnului" – întregului personal

angajat la TVMa- tar. *Fatwa,* publicată în *Al Kuk,* cel mai important ziar wa- sabian, mai spunea că acela care avea să îndeplinească această faptă sfântă nu numai că urma să aibă garantată eternitatea în grădinile cu nectar ale paradisului, ci şi de două ori mai multe fecioare cu ochii înnegriţi cu *kohl* decât era numărul obişnuit, însumând – aici, opiniile învă- ţaţilor religiei difereau – peste 140, destul pentru veşnicia oricărui bărbat, chiar şi a celor mai în putere.

Reacţia Ministerului Regal pentru Afaceri Externe al Wasabiei se dovedi la fel de violentă. Acesta declară că serialul era „un act grosolan de amestec în afacerile interne ale Wasabiei" şi „o gravă provocare".

Ministerul wasabian pentru Aplicarea Tehnologiei Caste primi însărcinarea de a bruia transmisiile prin satelit ale

postului TVMatar în Wasabia. Sarcina fu îndeplinită cu succes timp de câteva ore. Aproape concomitent, bruiajul fu contrabruiat, aparent cu ajutorul unei aparaturi superioare amplasate, după cum avea să se dovedească, la Tel Aviv, unde episoadele din *Mukfeciorii* îşi atrăseseră deja spectatori credincioşi şi entuziaşti, chiar şi printre ultraortodoc- şii care nici măcar nu aprobau ideea de televiziune. Ministerul wasabian al Dezaprobării Generale şi Permanente a Israelului aduse prompt cazul dinaintea Consiliului de Securitate al Organizaţiei Naţiunilor Unite. Timp de câteva zile, plescăituri moi din limbă se auziră în jurul mesei, pe când indignarea wasabiană era tradusă simultan în 196 de limbi, moment în care delegatul Statelor Unite făcu observaţia că în întreaga lume nu existau atâtea ţări. Reprezentantul permanent al Statelor Unite în Consiliul de Securitate, un petic de chelie într-un ocean de încruntă- turi, ridică pixul foarte sus, şi îşi exprimă „veto”-ul faţă de indiferent ce se vota şi avea nevoie de „veto”-ul său, după care toată lumea se îndreptă spre restaurantul Hotelului Four Seasons, unde avea loc cocteilul aferent lansării unei cărţi de Henry Kissinger. Pe de altă parte, situaţia din Amo-Amas devenea, din ce în ce mai mult, din ce în ce mai puţin placidă.

capitolul paisprezece

C/xploziile nu sunt, din păcate, evenimente neobişnuite în Orientul Mijlociu, dar până acum Matarul (Elveţia Golfului) fusese scutit de impactul modificator al gelignitului asupra mediului înconjurător.

Ultima dată când avusese loc o explozie care să merite a fi pomenită fusese în 1936, în timpul vizitei oficiale făcute de nava britanică *Indubitable,* care îl avea la bord pe ducele de York, care îi ţinea locul fratelui său, Edward al VlII-lea, care dezertase la Cap d'Antibes, când aflase că doamna Simpson se afla acolo pentru a participa la balul mascat dat de Verbena Goughsborough-Pong. El îşi anunţase pur şi simplu aghiotantul că nu avea nici o intenţie să îşi continue drumul spre Matar, ca „să dea din mâini după muşte şi să fie înconjurat de o mulţime de coloraţi urâţi şi mirositori", lăsându-i pe cei de la Foreign Office să explice unui emirat evident dezamăgit că Maiestatea Sa avea un atac de zona zoster.

Bietul duce de York, care, peste câţiva ani, avea să fie suit fără voie pe tronul Angliei după ce fratele său sucombase în faţa misterioaselor farmece ale divorţatei din Baltimore – unii susţineau că fusese ceva cu nişte cuburi de gheaţă – fusese împins bâlbâindu-se spasmodic pe pasarela lui *Indubitable,* pentru a comunica „prof-f-f-fundele sent-t-timente de pri-prietenie ale Coroanei f-f-f-faţă de po-po-porul ma-ma-ma-t..."

Din dorinţa de a scurta chinurile ducelui, comandantul navei, amiralul Sir Knatchbull Cavendish-Hump, ordonase

începerea celor nouăsprezece salve de tun. Din greşeală, tunarul încărcase un proiectil adevărat, care aterizase în cartierul Disparya, poreclit de atunci încoace „cartierul disperării”. Episodul îi provocase o cădere nervoasă în toată legea ducelui, care fusese dus în cabină şi nu îşi mai făcuse apariţia pe punte până când nava nu andocase la Aden. Se înfiinţase un fond de ajutorare pentru familiile celor dispăruţi şi pentru construirea unei şcoli de meserii, pe care stă şi astăzi placa instalată „pentru comemorarea legăturii şi amiciţiei istorice dintre Marea Britanie şi Emiratul Regal al Matarului”.

Bătrânii de pe Randolph Churchill Street, care se întindea pe toată deschiderea portului Amo, observau, sorbin- du-şi ceaiul de mentă şi fumându-şi narghilelele din miezul zilei, umplute cu *qoosh,* o iarbă cu un efect vag narcotic, amestecată cu tutun, că explozia de acum le amintea de ziua aceea din 1936, când îi vizitase viitorul rege.

De data aceasta, slavă cerului, nu fusese omorât nimeni. Un miracol, se spunea. Explozibilul fusese ascuns într-un SUV parcat la intersecţia străzilor Chartwell şi Marlborough. El se dezintegra în zece mii de bucăţele, dar suflul acţio- nă propulsând o maşină din apropiere. Martorii urmăriseră vehiculul ridicându-se câteva sute de metri în aer şi apoi căzând pe o traiectorie parabolică prin acoperişul bisericii anglicane St. Margaret-în-the-Marsh. Dacă părintele Whitcomb ar fi fost mai puţin sprinten de picior, întâmplarea s-ar fi putut încheia cu o tragedie.

Bineînţeles că incidentul stârni speculaţii intense prin cafenelele din Amo-Amas, aceste veritabile incubatoare de zvonuri. Oare lovitura fusese destinată bisericii St. Mărgărea Şi dacă da, însemna că era salva

de deschidere a unui jihad? Şi dacă da, de ce împotriva anglicanilor? Să fi fost cumva o reacţie faţă de recenta numire a episcopului de Leeds, cel care îşi schimbase sexul? Ce-i drept, evenimentul nu fusese bine primit printre elementele mai conservatoare din ungherele îndepărtate ale comunităţii anglicane. Nevrând să rişte, Whitehall-ul anunţă că trimitea o echipă de experţi criminalişti pentru a „da ajutor" autorităţilor din Matar în investigaţie. *Al Matar* botează episodul „un semnal de trezire", recunoscând în acelaşi timp că nu era clar pe cine ar fi trebuit să trezească.

Intre timp, Maliq, care acum predica zilnic din amvonul noii sale *madrassa,* unde învăţăceii memorau Sfântul Coran în timp ce se obişnuiau să depaneze maşini de curse, condamnă atentatul ca fiind opera „blasfemiatorilor străini, cărora li s-a îngăduit să pângărească pământul sfânt al Ma- tarului". Era o săgeată clară la adresa palatului. Emirul nu se arătă prea încântat.

— Pământul Matarului n-a avut niciodată ceva sfânt, îi spuse Laila lui Florence. Dar lucrurile se complică. Presupun că nu ştii nimic despre ce se petrece?

— Bineînţeles că nu.

Afirmaţia avea avantajul de a fi adevărată.

— întrebam doar. Pari ofensată.

— De ce-ar trebui să ştiu ceva despre un atentat cu bombă din Amo?

— Draga mea, nu spun decât că lucrurile erau mult mai liniştite în Matar până să veniţi tu şi anturajul tău. Eram Elveţia Golfului. Şi acum începe să semene cu Bagdadul. Gazzy e foc şi pară. E pe drum de la Um-beseir încoace, ceea ce îl enervează întotdeauna. L-am auzit pe Fetish, omul lui, vorbind despre o

întrevedere pe care Gazzy urmează s-o aibă azi la patru cu Valmar, ambasadorul francez.

— Da? spuse Florence, străduindu-se să nu pară prea interesată.

— Mă rog, poate că are vreo întrebare legată de ce vin trebuie să ofere vreunei metrese. Hai să schimbăm subiectul. Draga mea, au început să-mi pună întrebări cam incomode despre domnul Thibodeaux al tău. Cred că ar trebui să se întoarcă de la problema asta urgentă de familie, care pare să-i ocupe timpul. Vor să-l întrebe câte ceva.

— Despre împuşcături? Ce poate să ştie el despre aşa ceva?

— Tu doar pomeneşte-i, dacă vorbeşti cu el.

Florence ridică din umeri.

— Sigur.

Cu puţin înainte de ora şase a acelei după-amiezi, uşa lui Florence se deschise dând la iveală un Fetish cu aspect nefericit, însoţit de doi membri ai personalului casei regale, pe care Florence îi recunoscu a fi soldaţi din gardă.

Fetish se dispensă de obişnuitele plecăciuni şi temenele. Avea două motive să fie în toane proaste: bosumflarea emirului şi faptul că fusese forţat să plece de la Um-beseir. Lui Fetish îi plăcea la Um-beseir aproape la fel de mult ca emirului, pentru că avea şi el o mică aventură cu proaspăta sosită de la Paris, Annabelle. Un lucru periculos, fără îndoială, dar care merita.

Florence se văzu chemată la emir.

— Imediat.

În timp ce stătea pe bancheta din spate a limuzinei,

cu Fetish pe locul de lângă şofer, lui Florence începu să-i sune telefonul de urgenţă. Răspunse şi, de la celălalt capăt al firului, auzi glasul bine-venit, dar problematic al lui Bobby.

— Hei, tati, spuse ea, ce mai faci? Sunt aici cu Sharif Fetish. Suntem în maşină, ne ducem la emir. La palat. Nu-i aşa că e distractiv? Mami ce face? E mai bine?

— Bomba din maşină, spuse Bobby. Francezii au pus-o.

— Serios? Ce grozav. Se poartă frumos cu asistentele?

— Sunt pe drum, mă întorc.

— Nu, nu. Nu cred că e bine pentru ea în clipa asta.

— Te mai sun.

— Bo..., începu ea, dar se controlă. *Bye.*

Se întoarse către Fetish.

— Mama. E în spital. Dar se simte mai bine.

Fetish acceptă explicaţia fără să clintească. Florence adăugă în şoaptă:

— M-am gândit că vrei să ştii.

La sosirea lui Florence, Laila se afla în biroul emirului. Atmosfera din încăpere purta aroma distinctă a unei recente discuţii în contradictoriu.

— Lăsaţi-ne, le spuse emirul lui Fetish şi diferiţilor slujitori.

— Florence, începu Laila, emirul tocmai...

— Eu sunt cel care conduce audienţa asta, dacă nu te superi. Simplul fapt că emiteţi pe lungimile mele de undă nu înseamnă că mă las dat la o parte în propriul meu cort.

— Dragule, nu încearcă nimeni să te dea la o parte.

— Nu mă mai „drăgăli” atâta. Florence, s-au adus câteva acuzaţii. Din politeţe, n-am să ţi le repet.

— Da, stăpâne.

— Şi nu mă mai „stăpâni” atâta. Să nu credeţi că mă aiuriţi cu linguşelile. N-aveţi decât să vă ţeseţi pânza de păianjen, dar nu sunt insecta voastră. Acum, o să te întreb pe de-a dreptul. Te culci cu nevasta mea?

— Gaz, zise Laila, zău aşa, e prea de tot

— Las-o să răspundă.

în maşină, pe drum, Florence repetase doar răspunsurile la „Eşti agent CIA?” Aceasta era o întrebare pe care nu o anticipase.

— Păi, nu. Dacă tot mă întrebaţi.

— Se vorbeşte. Se vorbeşte despre voi două.

— Cine vorbeşte? Cine ţi-a spus asemenea prostii?

întrebă Laila.

— Destul că se vorbeşte.

— Frumoasă unitate de măsură, zise Laila.

— Nu mă mai măsura atâta. Circulă zvonul că soţia mea – şeica—are o aventură cu o altă femeie! E înjositor. Un afront adus bărbăţiei.

— Dragule, nu cred că bărbăţia ta poate fi pusă la îndoială, dat fiind efortul susţinut pe care-l face.

— Femeie, mă superi.

Florence interveni:

— îmi permiteţi să-i arăt înălţimii voastre un articol apărut ieri în *Al Matará* Se leagă de chestia... de chestiunea asta a demnităţii voastre.

Scoase din servietă un dosar pe care i-l întinse. El îl apucă posomorât şi-l citi. Titlul era următorul:

EMIRUL, FORŢA CONDUCĂTOARE
DIN SPATELE LUI TVMATAR

Din câte afirmă persoane bine informate din Amo- A- mas, emirul Gazzir Bin Haz însuşi, şi nu şeica Lai- la, este cel care a dat de la bun început direcţia postului TVMatar.

„Din viziunea sa s-au născut programele, spune o astfel de persoană. Gazzir are capacitatea strălucită de a înţelege forţa acestui mediu de comunicare, pe care îl foloseşte pentru a transforma lumea arabă şi a o pune în armonie cu modernitatea, păstrând în acelaşi timp ceea ce este fundamental în bogata noastră religie şi cultură. Desigur, lucrul acesta îi va aduce şi inamici, dar unii de marcă, şi nici un conducător nu poate fi considerat măreţ dacă nu are inamici măreţi. Astfel, Gazzir poate fi supranumit «Noul Nasser» sau, după toate cruciadele organizate în ultima

vreme de Statele Unite şi Anglia, «Noul Saladin».”

Articolul fusese scris de Rick, tradus în arabă de George şi trimis la *Al Matar* de Bobby.

— Hmm, făcu emirul.

— Citiţi în continuare, spuse Florence. E şi un paragraf despre Laila.

> Deşi este, cu numele, directorul postului TVMatar, şeica Laila recunoaşte fără rezerve meritele soţului ei în conceperea şi implementarea acestor programe revoluţionare.
>
> „Emirul – ne-a declarat ea într-un interviu telefonic – este un vizionar. Pentru el nu există prezent, ci doar viitor. Ca şef de stat, este profund preocupat de miile de detalii legate de guvernarea ţării sale. Este adevărat că am ceva experienţă în televiziune, de aceea era normal să îmi ceară să-l ajut Dar, de la un capăt la altul, TVMatar este realizarea emirului.”

— Ai spus tu aşa ceva? întrebă el.

— E acolo, negru pe alb.

— Ce puneţi la cale, împieliţatelor? Trebuie să-mi spuneţi.

— Te ajutăm să devii Noul Saladin, îi răspunse Laila. Dar dacă vrei să intri în istorie doar ca unul dintre mulţii emiri bogaţi din Golf, nu trebuie decât să spui. Tu hotărăşti.

Emirul se uită la Florence.

— E adevărat?

— Dacă măreţia vă bate la uşă, sire, ce rost are să vă împotriviţi?

Emirul îşi mângâie bărbuţa.

— Azi-dimineaţă m-a sunat Kamar ak-Zaman, secretarul Ligii Arabe.

— Da? zise Laila.

— Vor să vorbesc la conferinţă. în Bahrain.

Săptămâna viitoare.

— Dar e minunat, dragule! Până acum nu te-au invitat niciodată să vorbeşti.

— Sire, spuse Florence, e o veste cu adevărat excelentă. Dar mă tem că absenţa voastră din ţară intr-un asemenea moment s-ar putea dovedi... irezistibilă pentru anume elemente.

— Cum adică?

—Adică, sire, fratele vostru, Maliq, ar putea profita de ocazia oferită de absenţă ca să acţioneze împotriva voastră.

Emirul o fixă o secundă cu privirea, apoi râse.

— Maliq? Să mă înlăture *pe mine* de la putere? Zău aşa!

— Gândiţi-vă. Fratele vostru se transformă din pilot de curse în ayatolah înflăcărat în mai puţin timp decât îţi trebuie ca să ajungi de la zero la o sută de kilometri la oră. Brusc, toţi *moolahrii* vă declară corupt în predicile lor – bineînţeles, nu susţin că au dreptate. Apoi ambasadorul Franţei vă spune că eu şi soţia voastră avem o legătură lesbiană.

Emirul se trase înapoi.

— De unde ştii?

— O simplă deducţie, Maiestate. V-aţi întâlnit cu el şi m-aţi convocat pentru a ne pune faţă în faţă cu acest cancan. Căci asta este. Intre timp, wasabienii au instituit starea de alertă în armată şi patrulează de-a lungul frontierelor cu avioanele de luptă. O maşină-capcană explodează în centrul oraşului. Iar acum sunteţi ademenit... mă rog invitat. .. să părăsiţi ţara. Poate că văd eu pericole acolo unde nu există, dar avem aici toate elementele unei lovituri de stat în pregătire.

Apropo, aţi putea să-l întrebaţi pe domnul Valmar, data viitoare când vine să vă aducă bârfe despre soţia voastră şi despre mine, dacă vreunul dintre angajaţii de la ambasadă se pricepe la explozibili.

— Ce tot spui? Francezii au pus bomba?

— Fratele vostru şi francezii se înţeleg foarte bine.

Emirul se întoarse către soţia sa.

— E mai interesant decât să prezidezi peste Elveţia Golfului, dacă vrei să ştii părerea mea, spuse Laila. S-ar putea

ca Florence să aibă dreptate. Nu eşti obligat să te duci să vorbeşti la conferinţă. Poţi fi Noul Saladin aici, acasă, îm- bogăţindu-te din onorariile pentru reclame. Saladin n-a avut în viaţa lui cifre ca astea. Şi mai e ceva: îţi dai seama cât timp a trecut de când o ţară arabă a avut de oferit altceva decât autocompătimire, refuz, acuzaţii şi sinucigaşi cu bombă? Pentru prima dată după secole întregi, o ţară arabă obţine venituri nu din petrol, ci dintr-o idee. Caz în care s-ar putea ca femeile să aibă şi altă contribuţie la progresul civilizaţiei decât propriul vagin. Nu înţelegi ce se întâmplă? Ai putea fi liderul arab care să scoată Orientul Mijlociu din Evul Mediu Şi tu priveşti şansa asta, care ţi-a căzut în poală ca o smochină coaptă, frângându-ţi mâinile şi acuzându-ne pe noi că suntem o pereche de Sapho?

— Bravo, bravo! Ce discurs frumos, spuse emirul, care apoi se întoarse iar către Florence. Crezi că regele Tallulah e implicat în acest aşa-zis complot împotriva mea? Işi trimite avioanele de luptă să survoleze zona de graniţă. Când încolo, când încoace. Zi şi noapte. Deşertul se zgâlţâie de zgomotul motoarelor lui. Şi toate din cauza postului de televiziune.

— Nu ştiu, sire. Dar, istoric vorbind, Wasabia a tânjit întotdeauna după o bucată de coastă.

— Şi americanii or să îngăduie aşa ceva?

— Nu pot să vorbesc în numele guvernului Statelor Unite. E adevărat că, în largul coastelor voastre, sunt mai multe vase de război americane şi britanice decât peşti. Dar, după felul în care au mers lucrurile în ultima vreme, e posibil să nu fie prea nerăbdători să intervină militar.

Emirul inedită.

— Atunci ce motiv a avut ambasadorul Franţei să vină la mine şi să-mi spună că americanii vor să mă răstoarne?

— Trebuie să recunosc, spuse Laila, că domnul Valmar a venit cu tot felul de idei astăzi. Aşa ţi-a spus?

— Mi-a spus că Florence e un spion trimis de CIA să-mi submineze regimul.

— îmbogăţindu-te şi făcând din tine un Nou Saladin, liderul moral al lumii arabe? Asta zic şi eu subminare.

— Eşti intr-adevăr spion, Florence? întrebă emirul.

— Nu crezi că ai acuzat-o de destule pe Florence pentru o singură zi? interveni Laila.

— Nu, răspunse Florence. Nu sunt spion.

Emirul nu păru definitiv convins, dar capul începuse deja să i se învârtească.

— Atunci ce motiv avea Valmar să-mi spună că se teme de posibilitatea unui conflict între Wasabia şi Matar? întrebă el.

— Cine ştie, dragule? Poate că vrea să cumperi nişte avioane de luptă franţuzeşti. Aţi abordat subiectul?

— A menţionat... ceva.

— Poftim.

— Oricum ar fi, de-acum înainte, nu vreau ca voi două să mai ieşiţi în public împreună. Nu faceţi decât să daţi apă la moară bârfelor.

— Ridicol, spuse Laila.

— Sunt emir. Trebuie să mă gândesc la demnitatea Ma- tarului. Acum puteţi să ne lăsaţi. Ne doare capul.

— „Demnitatea Matarului", îi spuse Laila lui Florence după ce ieşiră din birou. Cea mai aberantă expresie inventată vreodată. îmi pare rău, draga mea. Se pare că s-a sfârşit cu sexul dezlănţuit şi pasional. Dar, dacă e în joc demnitatea Matarului, ce putem face? Zău aşa.

Florence se gândea la conceptul de abstinenţă sexuală.

— Vreau să mă ajuţi cu o idee, spuse ea. Asta pentru cazul în care vrem să ducem totul pe un plan mai înalt.

capitolul cincisprezece

de pe telefonul BlackBerry, de urgenţă, al lui Florence era: „Plaja Blenheim, ora 22,50.”

Plaja Blenheim se afla la o oră de mers cu maşina spre sud faţă de Amo-Amas. O revistă pentru turişti o numise o dată una dintre cele mai frumoase zece plaje din lume. Nu devenise şi una dintre cele mai frecventate plaje din lume, pentru că era terenul de reproducere al şarpelui de mare vărgat, unul dintre cei mai frumoşi şi mai veninoşi şerpi din lume. înainte de a primi numele ilustrului strămoş al lui Winston Churchill, zona era cunoscută drept Noosh al Zhikh-ir sau Laguna Evei. Poveştile locului spuneau că aici se aflase Grădina Paradisului.

Florence stătea în maşina parcată, privind plaja pustie în noaptea fără lună. Se simţea expusă. Făcuse eforturi ca să se asigure că nu era urmărită. Era obosită, iar cofeina şi adrenalina îi provocau puseuri nervoase. Parcă avea în cap un ghem din folie de aluminiu mototolită. S-ar fi vrut acasă, în Foggy Bottom, într-o cadă cu apă fierbinte şi spumă, nu pe o fâşie de nisip pe care se unduiau şerpi veninoşi.

La unsprezece fără un sfert, coborî din maşină şi se îndreptă spre malul apei, atentă la orice obiect care se zvârcolea. Imediat auzi zgomotul unui motor de barcă. Făcu semn cu lanterna. I se răspunse. N-o zări decât când era aproape pe mal: o barcă pneumatică rapidă,

cu trei bărbaţi cu chipurile înnegrite, ţinând în mâini arme automate.

De la prova, o siluetă cu faţa neînnegrită sări când barca ajunse destul de aproape.

— Un pic cam dramatic, nu crezi? spuse ea.

— N-am găsit loc la avion, zise Bobby, întorcându-se către cei din barcă. Vă mulţumesc, domnilor. Complimentele mele căpitanului.

Barca dădu înapoi în valuri, se roti şi dispăru bâzâind în întuneric.

— Mamă, cât sunt de mari submarinele de azi. Am avut o cabină întreagă doar pentru mine. Pe vremuri, dormeam în locaşurile pentru torpile. Ce-ai mai făcut, Fio? Mi-a fost dor de tine.

Avea ceva parcă diferit. Abia când urcară în maşină, cu plafoniera aprinsă, văzu cât de mare era diferenţa. Părul blond şi scurt îi era acum negru, lung şi legat într-o coadă la spate. Avea şi mustaţă. îi zâmbi larg.

— Fă cunoştinţă cu Willie G. Underwood – şi accentul din sud dispăruse, înlocuit de cel spart, vestic. Din Reno, Nevada. Mă bucur grozav de cunoştinţă. Cartea mea de vizită.

JACKPOTS INTERNAŢIONAL,
CONSULTANŢI DE JOCURI
Zarurile noastre sunt mereu mari

— Ce mama naibii mai e şi asta? întrebă Florence.

— Depanator de jocuri mecanice! Dar nu ne recomandăm aşa. Preferăm termenul de „specialişti în ajustarea recompenselor”. Depanăm aparatele mari, Trump 7600 sau Bugsy 1200 – monştrii unde se câştigă până la o jumătate de milion de dolari. Ţii minte, cele cu fluiere şi sirene – *Heeeeeiiii! Avem un câştigătorrrr?* Ce rost are să rişti să îmbogăţeşti cine ştie ce vânzător

olandez de ţigări de foi, nu? Mă urmăreşti?

— Intr-adevăr, ce rost are?

— Eşti supărată pe mine? întrebă el, revenind la accentul de Alabama.

— Mi se pun o mulţime de întrebări în legătură cu tine. Până şi de către Laila. Cineva te-a recunoscut.

— M-am gândit eu. De-aia am venit cu jocurile mecanice. În lumea asta, trebuie să te confunzi cu peisajul. Ăsta e lucrul cel mai important.

— Unde stai?

— Am o cameră rezervată la Aladdin, în Infidel Land.

— Acolo chiar că o să te confunzi cu peisajul.

— Să ştii că *vreau* să mă pierd în peisaj, poate că ar trebui să-mi comand şi două prostituate rusoaice. Misiunea asta începe să-mi placă. Pari epuizată, Fio.

— Motivul pentru care par epuizată e că am tot primit vizite în miez de noapte, din partea poliţiei, care te căuta pe tine.

— îmi pare rău. Dar în curând or să aibă probleme mai mari decât un schimb de focuri într-un garaj.

— Ce pregăteşti?

— O să ne reconcentrăm energiile aici. Văd că amicul Maliq s-a transformat în mare lider religios.

— Da, iar în ultima vreme a ţinut o mulţime de predici, îi trezeşte din amorţeală pe *moolahri.*

— Aşa se întâmplă când devine omul credincios şi lasă în urmă un trecut de păcat, murmură Bobby gânditor. Majoritatea fondatorilor marilor religii ale lumii au fost *play- boy* de un fel sau altul înainte de a-l găsi pe Dumnezeu. Pe urmă, într-o bună zi, i-au auzit vocea, au zărit o lumină orbitoare şi ce să vezi? Corul cântă imnuri, iar ei au un miliard de adepţi.

Dacă stai să te gândeşti, Isus a fost singurul care a înfiinţat o religie fără să treacă mai întâi prin faza tinereţii zbuciumate. Nu cred că era cine ştie ce distracţie să fii dulgher. Am un mesaj de la Unchiul Sam. E îngrijorat de soarta ta. Vrea să pleci de-aici. Cred că are dreptate. Se întâmplă tot felul de lucruri şi or să se întâmple şi mai multe.

— N-am de gând să plec. E operaţiunea mea.

— Eu nu sunt decât solul, doamna mea.

— Ce se petrece? Ce-ai descoperit la Paris?

— Cam de când Maliq a scăpat miraculos din accidentul de maşină, la Banque de Cannes au fost deschise şaptezeci şi opt de conturi bancare. Numele pe care au fost deschise coincid cu numele a şaptezeci şi opt de *moolah-i* şi suma iniţială a fost de o sută de mii de dolari pentru fiecare. Adunând ce primesc indivizii ăştia de la francezi, peste bacşişul pe care li-l dă propriul lor guvern, mă gândesc să mă apuc şi eu de religie.

— Deci e adevărat: se pregăteşte o lovitură împotriva lui Gazzy.

— Eu aşa cred, spuse Bobby. îl cultivă de ceva timp pe Maliq, făcându-i cadou maşini de curse şi turnând în el destul Château Lafite cât să înece o balenă. Cu Maliq de partea lor, obţin ce şi-au dorit dintotdeauna, ieşirea la mare. Baze navale, terminaluri pentru petroliere. Când or să sfârşească ei cu Amo, o să arate ca Riviera. S-ar putea să înfiinţeze şi festivaluri de film. Or să-i spună regelui Tallulah şi wasabienilor: „Bun, v-am scăpat de emirul Gazzir şi l-am instalat pe idiotul de frate-său. *Naturellement,* dorim o reducere la ţiţei. Dar nu vă alarmaţi, puteţi recupera cerân- du-le americanilor de două ori mai mult decât au plătit până acum”, spuse Bobby, clătinând din cap. Ar fi

trebuit să mă prind mult mai repede. Dacă m-aş fi prins, bineînţeles că n-aş fi folosit Air France pentru plecarea falsă de-aici. A fost o mare tâmpenie. Aşa şi-au dat seama că eu l-am omorât pe tipul de la garaj. Franţujii m-au turnat la matarieni. Pe de altă parte, aşa am ajuns şi eu la ei. Aşa că, într-un fel, suntem chit. Dar nu pentru mult timp, fiindcă le pregătesc franţujilor o figură de dimensiuni industriale.

— Ce vrei să faci?

— Fio… Florence, zău că e mai bine să nu ştii.

— Lucrezi în continuare pentru mine, spuse Florence. Nu-i aşa?

— Nu sunt deloc sigur că toată situaţia mai are vreun pic de coerenţă în momentul ăsta. Dar ascultă-mă, cred că Unchiul Sam are dreptate să te scoată de-aici. TVMatar a fost o idee foarte bună, dar, în loc să ducă la emanciparea femeilor, pare să provoace tulburări masive în zonă.

— O să fie un coşmar aici, mai ales pentru femei, dacă Maliq preia puterea şi de dictat or să dicteze wasabienii. Ştii bine ce-or să facă.

Bobby se uită pe geam.

— Mda, spuse el, dacă aş fi localnic, aş fi foarte tentat să investesc în companii care produc *abaayaşi* văluri. S-ar putea ca lucrurile să ia o întorsătură urâtă pe-aici.

— Ambasadorul Franţei i-a spus lui Gazzy că se zvoneşte că Laila şi cu mine suntem lesbiene.

Bobby oftă.

— Băi, sunt tari! Trebuie să recunoşti. Dacă s-a dus vorba că tu şi nevasta emirului vă ţineţi de tumbe împreună, cred că ar trebui să chem înapoi taxiul care m-a adus şi să le spun să te ia pe tine.

— Nu plec de-aici şi cu asta, basta.

— Tu eşti şefa.

Merseră o vreme în tăcere.

— Ăă... spuse Bobby.

— Ce e?

— Zvonul ăsta... e doar atât, un zvon, nu?

— Sunt... Ce ţi-a... Cum poţi să-mi pui o asemenea întrebare?

— întrebam şi eu. Ca persoană care se ocupă de securitate, trebuie să am toate informaţiile.

— Bine, acum le ai.

— Foarte bine.

— Doar pentru că nu m-am dat la tine...

— Fio, ofta Bobby, n-are nici o legătură.

— Eşti amabil să nu-mi mai spui aşa?

— Foarte bine. Doamnă.

— Nici aşa. De ce trebuie să sune fie ca femeia de serviciu, fie ca o babă?

— Bine. Florence a Arabiei. Aşa vrei să-ţi spun?

— Nu-mi spune în nici un fel, zise Florence şi se uită la Bobby, care zâmbea. Ce-i atât de amuzant? Eu nu văd nimic amuzant.

— Mă gândeam doar, zise el, cu ce paşi mari ne îndreptăm spre pace şi stabilitate în Orientul Mijlociu.

capitolul şaisprezece

'J/ lorence decise ca deocamdată să nu le comunice lui George şi lui Rick că se întorsese Bobby. în cazul unui interogatoriu, cu cât ştiau mai puţin, cu atât mai bine.

— Pot să-ţi spun ceva, Firenze?

— Da, George.

— Arăţi îngrozitor.

— Mulţumesc.

— Poate nici eu nu arăt prea grozav. Pot să-ţi mai spun ceva?

— Da, George.

—Am sentimentul limpede că îmi ascunzi ceva. Şi Renard are acelaşi sentiment.

— Ştiţi şi voi, se petrec multe.

— Te superi dacă te întreb ceva?

— *Ce,* George?

— De fapt, nu e treaba mea. Nu-ntreba şi n-o să ţi se spună, ăsta e principiul meu, dar tu şi şeica... Umblă un zvon.

— Nu, George, nu am o aventură cu şeica.

— Nu că m-ar deranja...

— Nu asta-i problema. Zău aşa, nu mă aşteptam ca oamenii mei să bârfească pe tema asta. Face parte din activitatea de dezinformare a francezilor, între altele.

— Aha. Foarte inteligent din partea lor. Prin

părţile astea, lumea nu are prea multă simpatie pentru persoanele cu înclinaţii sapphice.

Chiar atunci intră Renard.

— Hei, Florence, ai auzit de zvonul ăsta care circulă pe seama ta şi a soţiei şeicului?

— Chiar despre asta discutam.

— Aha, zise Rick şi dădu din cap nesigur.

— Nu-i adevărat, spuse Florence.

— Hei, mie nu-mi pasă, să ştii.

Florence suspină în sinea ei. Acum trebuia să-i explice şi lui Rick că, numai pentru că nu se dăduse la el, asta nu însemna că ea şi soţia emirului nu făcuseră... cum se exprimase Bobby... tumbe împreună?

— Las-o moartă, spuse ea. Nu vrei să anunţăm la ştirile de la ora şase că nu am o aventură cu soţia conducătorului ţării?

— Ar trebui să ne gândim un pic, spuse George. Nu e bine să circule aşa ceva. Or fi ei mai deschişi la minte în Matar, dar tot arabi sunt.

— Abia aştept să aud ce idei aveţi.

— Am eu o idee, spuse Rick. Cred că ar trebui ca tu şi cu mine să fim văzuţi în public, pipăindu-ne.

Florence îl aţinti cu privirea.

— Mulţumesc pentru contribuţie.

— Vorbesc serios. Dacă vrei să le demonstrezi că eşti hetero, ştii altă metodă mai bună? zise Rick şi zâmbi. Am putea să stăm la Café Clementine şi să ne mozolim.

George spuse:

— Ăştia nu se dau în vânt după manifestările publice de afecţiune, fie ele hetero sau homo.

— Dacă trebuie să alegem între bănuiala că o face cu nevasta emirului şi că o face cu mine..., ridică Rick din umeri.

Telefonul de urgenţă al lui Florence sună. Era

Bobby sau Willie G. Underwood sau cum şi-o mai fi spunând. Pe fundal, auzi zgomotul jocurilor mecanice.

— Eşti singură? spuse el.

— Stau aici cu George şi Rick. Ce se întâmplă?

— Lucrurile se mişcă la Kaffa. Nu ştie nimeni, aşa că nu povesti nimănui. Tocmai ni s-a comunicat că prinţesa Hamzin, a doua soţie a regelui Tallulah, a dat buzna ieri în şedinţa de consiliu. Suficient de rău. Ultima dată când s-a întâmplat aşa ceva în ţara aia, pe Pământ încă umblau dinozaurii. Dar, ca şi cum n-ar fi fost destul, era fără văl şi îmbrăcată în pantaloni. În pantaloni! Şi dacă nici asta nu era destul, a început să-i predice regelui şi membrilor consiliului despre îmbunătăţirea situaţiei femeilor din regat. S-ar părea că prinţesa e fan al postului TVMatar. Cică pe rege l-au dus la spital, cu dureri de inimă.

— înseamnă că a început, spuse Florence. Revolta femeilor arabe. E o veste extraordinară, Bobby.

— Aş zice că depinde de cum defineşti termenul de „extraordinară". Wasabienii sunt turbaţi de furie. Sateliţii noştri interceptează tot felul de conversaţii. Şi e foarte limpede pe cine dau vina pentru toate astea. E revoluţia ta, Fio. Dar bănuiala mea e că oricând poate să intre cineva peste tine în birou şi să te ducă la emir. De-aia te-am sunat, ca să te avertizez.

— Trebuie să difuzăm informaţia asta, să o dăm la ştiri.

— Uşurel, stai aşa. Cine te crezi, Bob Woodward? Tot ce-ţi spun e neoficial. Nu ştie nimeni din afara palatului. Şi nu se vrea să se afle, din motive evidente. Dacă dai ştirea la televizor, o să se dezlănţuie iadul peste noi.

— Atunci de ce mi-ai spus?

— Ca să ţii capul la cutie. în orice caz, nu ţi-arn spus ca să te duci să le fluturi steaguri roşii pe sub nas.

— Bobby, ăsta e principalul motiv pentru care am venit aici.

— Hei, Fio a Arabiei, ascultă-mă o clipă. Nu am venit aici, repet, NU am venit aici ca să declanşăm un război între Wasabia şi Matar. Suntem de acord până aici? Pun pariu pe un milion de dolari – la care acum, că ştiu să repar nişte nenorocite de jocuri mecanice, am acces – că Unchiul Sam al nostru îmi dă dreptate.

— îmi dai voie să-ţi amintesc că asta nu e operaţiunea ta? Ai fost adus ca să te ocupi de securitate şi de informaţii. Şi tot ce-ai reuşit să faci până acum a fost să împuşti un om într-un garaj şi să dai de veste serviciilor secrete franceze despre prezenţa noastră aici. Până aici suntem de acord?

— Dacă pe mine nu vrei să mă asculţi, sună-l pe Unchiul Sam şi cere-i părerea despre situaţie. Dat fiind că el e cel care ne plăteşte lefurile.

— Asta o să şi fac. Dar cum rămâne cu prinţesa?

— Pentru prinţesă, lucrurile nu sunt tocmai roz.

— Ce ştim?

— Neoficial?

— Cine te crezi, Deep Throat? Ce ştim?

— Arată rău. Din ce-au prins sateliţii, se vorbeşte despre o lapidare.

— Lapidare? Bătaie cu pietre?

— Ce-a făcut nu a fost tocmai lucrul cel mai deştept din lume. Şi-a pus bărbatul, pe rege, într-o lumină proastă de faţă cu toţi miniştrii. Ce dracu', aşa ceva nu se face nici în Alabama.

— Ce tot spui?

— Spun că pe prinţesa Harnzin o aşteaptă zile grele.

— Dar n-o putem abandona aşa, Bobby.

— Cum adică? Nu lucrează pentru noi.

— Dar e cauza noastră. E revoluţia noastră. Noi am ini- ţiat-o.

— Stai puţin. Nu noi i-am spus să dea buzna peste şedinţa bărbatului ei şi să ia pe toată lumea la trei păzeşte.

— Tu ai văzut vreodată o lapidare?

— Nu, dar ce legătură are?

— Eu am văzut. Mă rog, un clip video. Fata nu avea mai mult de nouăsprezece ani. Adulter. Folosesc pietre mici, ca să dureze mai mult. A fost oribil, Bobby.

— Nu mă-ndoiesc nici o clipă, dar uite ce e, Fio, nu trebuie să pierdem din vedere imaginea generală. Faci publică o asemenea informaţie şi or să ştie exact de unde provine, iar totul o să ţi se prăbuşească în cap. Şi n-o să fie cu pietre mici. Or să fie nişte pietroaie cât...

— Bobby, ăsta e momentul. E Aqaba. Nu mai putem da înapoi. N-o putem lăsa să moară.

— Dă-o dracului de treabă, fato, tu ce-ai crezut că o să se-ntâmple? Că toate emisiunile alea feministe difuzate în- tr-un regat care e încă în secolul al XlV-lea or să aibă ca rezultat o conferinţă? Că or să se organizeze discuţii pe grupuri, în care toţi participanţii poartă ecusoane în piept? Şi că or să zică: „Ah, vai, câtă dreptate aveţi, preaînţeleap- tă doamnă din America, aveţi absolută dreptate, nu ar trebui să ne persecutăm în felul ăsta femeile. Ce medieval din partea noastră! Gata, doamnelor,

azvârliţi vălurile, pe-aici către ghişeul de eliberare a permiselor de conducere. Şi, ca să vă demonstrăm ce liberali o să fim de-acum înainte, nici capetele alea frumuşele n-o să vi le mai retezăm!" Asta ai crezut că o să se întâmple? Suntem în Orientul Mijlociu! Leagăn de destabilizare, mama băilor cu catran, cel mai îndelungat conflict de pe planetă! Nu pricepi că, de la Grădina Raiului încoace, aici n-a mai mers nimic cum trebuie? Şi n-o să meargă nimic, niciodată.

— Atunci ce căutăm aici?

— După cum se arată, înrăutăţim şi mai mult situaţia. Dar măcar suntem consecvenţi. Asta ar trebui să fie mottoul nostru: „Politica externă a Statelor Unite în Orientul Mijlociu: înrăutăţirea situaţiei." Fio? Eşti acolo? Zi ceva, Florence! Fio! Dă-o-ncolo de treabă, fato...

Florence o sună pe Laila.

— Trebuie să te văd. E urgent.

— Nu e momentul cel mai potrivit, spuse Laila. Gazzy scoate flăcări pe nări. A primit tot felul de telefoane. Se întâmplă ceva şi nu vrea să-mi spună ce.

— Cred că ştiu eu, dar nu vreau să-ţi explic la telefon.

— Nu cred că e bine să-l enervăm acum lăsându-ne văzute împreună. Ştiu că e absurd, dar n-ar trebui să dăm apă la moară zvonului ăstuia ridicol.

— E important, spuse Florence. Dacă n-ar fi, n-aş face-o. Chartwell Mall, lângă Starbucks. O să fiu afară, lângă ficus.

—E oare înţelept, draga mea, să mergem la mall într-un moment ca ăsta?

Florence se uită prin deschizătura cu plasă a vălului. Femeia care se apropie de ea era acoperită din

cap până în picioare cu o *abaaya* albă. Ajunse lângă ea şi rămase locului, privind nesigură înjur.

— Eu sunt, spuse Florence.

— Slavă Domnului, zise Laila. Uită-te la noi. Mă simt ca o invitată la *Cher Azade.*

Se aşezară lângă ficus, în timp ce burghezia din Matar, mare, mică sau mijlocie, defila în confortul cu fundal muzical al mall-ului.

—Am reuşit să scap de bodyguarzi strecurându-mă pe uşa din dos a cabinei de probă de la Ralph Lauren. Sunt proşti ca noaptea. Ferească Dumnezeu să încerce cineva cu adevărat să mă asasineze. Ei, ce-i urgenţa asta enormă?

Florence îi povesti Lailei despre prinţesa Hamzin. Laila absorbi veştile în tăcere.

— Am cunoscut-o. E cea mai drăguţă dintre soţiile lui Tallulah, nu că asta o să-i ajute la ceva. Doamne, ce-o fi fost în capul ei? oftă Laila, întorcând capul spre Starbucks. Acum sute de ani, poate o mie, aici a fost un *souk.* Un furnicar
de neguţători, vase şi caravane. Unii dintre primii europeni care au băut cafea au luat-o de aici. Acum avem Star- bucks. Aşa progresăm. Ce să spun, Firenze, am impresia că eşti foarte la curent cu tot felul de lucruri. Ce altceva mai ai să-mi relatezi în faţă la Starbucks? Până la urmă, tot m-ai amestecat în cine ştie ce operaţiune desfăşurată de CIA?

— Sincer, nu ştiu pentru cine lucrez, spuse Florence.

— Un răspuns evaziv, care miroase de la o poştă.

— Ştiu cum trebuie să sune. Dar adevărul este că nu ştiu. Un tip care îşi spune Unchiul Sam...

— Nici nu vreau să aud, spuse Laila furioasă. O să sfârşesc într-o celulă de închisoare. Mai bine să nu

ştiu nimic din ce ar putea dori să afle ei. Dar ai fi putut să-mi spui, Florence.

— E lucrul pe care-l aud de la toată lumea în ultima vreme, zise Florence bucuroasă, pentru prima dată, că purta văl, căci simţea lacrimile adunându-i-se în ochi. îmi pare rău. Am aşteptat momentul potrivit ca să-ţi spun.

— Nu că nu mi-aş fi pus întrebări, continuă Laila, pe un ton ceva mai blând. Mi-a trecut prin cap. Nu simt nici eu proastă. Dar totul mergea atât de bine, că am conchis că nu poate fi o operaţiune a CIA-ului. Ei calcă mereu în străchini. Şi acum... Deci domnul Bobby al tău... el a fost la garaj.

— Da. A fost legitimă apărare.

— întotdeauna e. Dar ce căuta acolo?

— îi verifica maşina lui Maliq. A constatat că fusese aranjată. Fumul negru, minunea, au fost o făcătură care să-i ofere o scuză pentru transformarea religioasă.

— Deci... avem de-a face cu o lovitură de stat?

— Pot aranja să vă scot pe tine şi pe fiul tău din ţară, spuse Florence.

Laila se ridică în picioare.

— Mulţumesc, dar cred că ne-ai ajutat destul.

capitolul şaptesprezece

J lorence se întoarse complet deprimată la birou, unde secretara o anunţa că o căutase „unchiul”.

— N-a spus care unchi. A dat de înţeles că ştii.

Florence ştia, într-adevăr; şi mai ştia că nu avea să fie o convorbire plăcută. Formă numărul. Unchiul Sam răspunse la mijlocul primului ţârâit, ceea ce nu anunţa niciodată ceva bun. Auzea şuieratul aburului care parcă îi ţâşnea pe urechi.

— Ce, în numele a tot ce e mai sfanţ, ai impresia că faci acolo? se precipită el.

— Văd că Bobby te-a pus la curent.

— La curent? Aşa-i spui tu? Pe toţi sfinţii mai sfinţi, nu poţi să dai ştirea asta la televiziune! Ai idee ce consecinţe poate să aibă?

Florence începea să obosească. Avea impresia că, de când lucra pentru guvern, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului contrazicându-se.

— I-am spus Lailei că lucrez pentru guvern.

— Poftim? Ce-ai făcut?

— Dacă tot eşti supărat pe mine, măcar să ştii de ce.

— Ce ţi-a venit să faci una ca asta?

— Am obosit să o tot mint. Şi oricum cred că ştia.

— Florence, spuse el pe cu totul alt ton, te retrag, cu începere din momentul ăsta. Ai făcut o treabă foarte bună. Dar eşti obosită. Ai nevoie să petreci un timp în State. Sau, şi mai bine, câteva zile la Paris sau la Londra, la cumpărături – pe banii Iu’ Unchiu’. Cum îţi sună?

— M-ai trimis aici să provoc o revoluţie. Acum vrei să mă duc la cumpărături?

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, las-o mai moale, domnişoară. Nu încerc să dau cine ştie ce mare declaraţie şovină. Dacă vrei să te duci la muzeu, n-ai decât să te duci la muzeu. Eu sunt adeptul culturii.

— Ce spirit progresist.

— Florence, dacă difuzezi ştirea asta despre prinţesă, o să... Ah, cum să-ţi explic?

— în englezeşte?

— în englezeşte. Foarte bine. O să-ţi fac o paralelă englezească. în al Doilea Război Mondial, Churchill a aflat că nemţii urmau să bombardeze Coventry-ul. Dacă i-ar fi avertizat pe locuitorii din Coventry, nemţii s-ar fi prins că englezii le-au descifrat codul. Aşa că i-a lăsat să lanseze bombele în Coventry. Şi au murit oameni. Dar a câştigat războiul.

— Cu alte cuvinte, trebuie să fii nemilos.

— Exact. Exact.

— Mulţumesc, Unchiule Sam. Mi-ai clarificat perfect situaţia.

— Ştiam că o să înţelegi. Trimit avionul să te ia. Of, cred că eşti zdrobită de oboseală. Dar ce treabă bună ai făcut. Ce treabă bună. Gândeşte-te la o săptămână într-un apartament la Le Bristol, pe Rue du Faubourg St. Honoré. Hotelul meu preferat. Somn până târziu, masaj, muzee...

— Sună grozav.

— O să fiu acolo când aterizează avionul. Cu o pancartă, la caruselul de bagaje.

— Pa, Unchiule Sam.

Florence o chemă pe Fatima Sham şi îi înmână scrip- tul pentru emisiune. Fatima îl citi. îşi ridică brusc ochii din hârtii.

— N-am văzut încă nimic pe tema asta. E în exclusivitate?

— Da.

— Şi sursa?

— Sigură.

— Aha, spuse Fatima. Pricep.

— Ar putea fi şansa vieţii tale, Fatima.

— Da. S-ar putea chiar să-mi aducă o slujbă de ziarist adevărat. Florence, ăsta pare a fi momentul potrivit să te întreb.

— Dă-i drumul.

— Suntem într-adevăr un fel de operaţiune CIA?

—Nici eu nu ştiu sigur, oftă Florence. Probabil ţi se pare că mă ascund după deget.

— Mda, spuse Fatima, cam aşa pare.

— Probabil că asta suntem, într-un fel sau altul. E la fel de adevărat însă că fata asta de la Kaffa urmează să fie omorâtă dacă nu facem nimic. Iar acum ştii tot atât cât ştiu şi eu.

— O, Doamne, spuse Fatima. Şi eu, care ziceam că facem aşa o treabă bună.

— Şi eu ziceam la fel. Dar trebuie să-ţi mai spun ceva. Difuzarea ştirii ăsteia n-o să te ajute să-ţi faci prieteni în Wasabia. Iar situaţia de-aici s-ar putea să se schimbe. Am stârnit un cuib de vipere. Dacă preferi să nu intri pe post cu aşa ceva, te înţeleg. Aş putea să o fac eu, dar ar însemna să le dau adversarilor muniţie de folosit împotriva noastră.

Fatima se uită la script.

— Nu-i putem lăsa s-o omoare cu pietre. Hai că mă aşez pe telefoane, să văd ce pot să aflu.

La uşă se opri şi completă:

— Indiferent ce se întâmplă, bravo ţie, Florence.

Florence îi chemă pe George şi pe Rick la ea în birou şi închise uşa, apoi îl prinse pe Bobby la telefon şi-l puse pe speaker.

— Bobby, vreau să-i scoţi pe George şi pe Rick din ţară imediat.

— De ce? întrebă el şi adăugă, după o pauză: Am avut impresia că ai stabilit cu Unchiul Sam... Ce se întâmplă, Florence?

— Bobby, te rog, timp de numai zece minute, prefă-te că eşti în subordinea mea. Vreau ca amândoi să fie plecaţi de-aici până diseară. Poţi să aranjezi cu taxiul ăla plutitor al tău?

— Dă-o-ncolo, fato, nu pot să comand un submarin nuclear ca pe o mâncare chinezească.

— Submarin? spuse George pălind. Staţi aşa. Eu nu mă urc în nici un submarin. Sunt claustrofob.

— E un submarin mare, George, spuse Florence.

— Ar trebui să fie mare cât *Queen Mary II* şi să rămână la suprafaţă.

— George, zise Florence aspru, s-ar putea ca peste douăsprezece ore turela unui submarin american să fie pentru tine cea mai frumoasă privelişte de pe pământ. Bobby.

— Ce-i?

— Scoate-i de-aici. Cu submarinul, cu cămila, cu balonul cu nacelă, nu mă interesează. E o operaţiune de exfiltrare de mare prioritate. Ne-am înţeles? Pot să contez pe tine? Alo, Bobby!

— Aici sunt, ce naiba!

Câteva clipe mai târziu, vocea i se auzi din nou în speaker.

— Băieţi, sunteţi acolo?

— Suntem aici, răspunse Rick în numele şocatului George, care începuse, în mod evident, să îşi deruleze

în minte filmul de groază în care juca rolul principal, coborând mai adânc, tot mai adânc...

— Bine, ascultaţi-mă. Cunoaşteţi Café Winston, pe Esplanade, lângă restaurantul pescăresc în aer liber? Acum e trei şi-un sfert. Să fiţi acolo într-o oră. Nu mai târziu, aţi
înţeles? Nu vă duceţi acasă. Nu luaţi cu voi nimic de la birou. leşiţi pur şi simplu pe uşa principală. Plecaţi separat, la zece minute distanţă. Fiecare să aveţi sub braţ câte un ziar sau o revistă. Aşa o să arătaţi mai relaxaţi. Mergeţi, nu fugiţi. Nu vă uitaţi în spate. Dacă vedeţi că vă urmăreşte cineva, e probabil unul dintre oamenii mei. Totul o să fie bine. Când ajungeţi, comandaţi o cafea şi staţi liniştiţi. Plătiţi cafeaua când vi se aduce. Lăsaţi bacşişul obişnuit. O să vedeţi două taxiuri Mercedes Amo trăgând în faţă, la câteva minute diferenţă. Fiecare o să aibă câte o fâşie de bandă adezivă galbenă pe antenă. George, tu iei prima maşină. Renard, pe a doua. Luaţi-vă ziarele cu voi. Aţi reţinut? Să vă repet?

— Nu, am reţinut, spuse Rick.

— George, eşti acolo? întrebă Bobby.

— Ce e?

— Totul o să iasă bine. O să supravieţuieşti cu bine. Ai nişte Valium sau ceva asemănător la tine? Lasă, îţi trimit eu cu taxiul. O să fie bine. Să ştii că pe submarine sunt... ăă... o mulţime cum eşti tu.

— Claustrofobi?

— Nu, ştii tu... ăă... Lasă. O să iasă bine.

— Bobby, spuse Florence.

— Ce e? se răsti el.

— îţi mulţumesc.

Bobby închise.

— în clipa asta, cred că nu-i sunt prea simpatică.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce se petrece?

spu- * se George.

— Plecaţi amândoi în concediu. Aţi făcut o treabă extraordinară. Sunt mândră de voi.

: Simţi că se îneacă, dar reuşi să înghită.

— Firenze, repetă George, ce se petrece?

— Situaţia e pe cale să se deterioreze. Prefer să nu trebuiască să vă port şi vouă de grijă.

I

— Hei, stai aşa, eu pot să-i fac faţă, spuse Rick. Vorbeşti cu un tip care tocmai a organizat un turneu de golf în Coreea de Nord cu O J. Simpson.

— Rick, am trecut de faza abilităţilor organizatorice. Uitaţi ce e, suntem foarte aproape să pierdem sprijinul celor care ne-au trimis aici, indiferent cine-or fi. Ceea ce face ca situaţia aici să fie, cum se spune în Departamentul de Stat, neviabilă. Ăsta e momentul în care se evacuează personalul neesenţial.

— Neesenţial? făcu Rick. Asta sunt eu?

— Eşti cel mai sclipitor – şi mai sucit – creier din domeniu. Ne vedem pe plajă, dar mai am câteva lucruri de făcut până atunci.

Plecară. În drum spre ieşire, Florence îl auzi pe George spunându-i lui Rick:

— Eu în submarin nu mă urc nici cu tot Valiumul din lume.

După plecarea lor, Florence izbucni în plâns, dar, ca o fată eficientă ce era, se potoli rapid şi se apucă iar de treabă.

capitolul optsprezece

— LZună seara. Sunt Fatima Sham de la TVMatar şi vă prezint ştirile de la ora şase. Prinţesa Hamzin, a doua soţie a regelui Tallulah al Wasabiei, a fost condamnată la moarte prin bătaie cu pietre. Crima prinţesei: a militat pe lângă soţul său şi pe lângă miniştrii acestuia în favoarea drepturilor femeilor. Astăzi după-amiază l-am contactat telefonic pe prinţul Jerbil al Jakar, ministrul wasabian al Afacerilor Externe.

O fotografie a ministrului apăru pe ecran, însoţită de înregistrarea convorbirii telefonice.

„— Este o minciună monstruoasă! Nu există pic de adevăr în toate astea. Minciuni. Numai minciuni! Cine v-a spus o minciună atât de gogonată? Vreun delincvent.

— Ii putem lua un interviu prinţesei?

— Membrii casei regale nu acordă interviuri. Nu, e o provocare grosolană. E o tentativă de amestec în treburile interne. N-o să vă meargă. Nu, nu.

— Puteţi dovedi că prinţesa este încă în viaţă?

— Bineînţeles că e în viaţă! Toată lumea e fericită. La revedere, doamnă.”

Urmă sunetul receptorului trântit în furcă.

— A fost prinţul Jerbil al Jakar, ministrul wasabian al Afacerilor Externe, continuă Fatima. Practica wasabiană a bătăii cu pietre presupune ca mărimea

pietrelor să fie aleasă în conformitate cu gravitatea faptei. În cazurile de adulter, se folosesc pietre mici, pentru prelungirea execuţiei.

Nu se ştie care va fi mărimea lor pentru o soţie de rege, pentru crima de a fi militat în favoarea îmbunătăţirii situaţiei femeilor. Am vorbit cu marele muftiu Adman Ifkir, o autoritate de frunte în lumea religioasă wasabiană.

Banda porni.

„ – Mare muftiu Ifkir, vă mulţumim că aţi acceptat să acordaţi un interviu pentru TVMatar.

— Da, sunt aici. Numele Domnului fie binecuvântat.

— Delictul comis de prinţesa Hamzin pare să fie foarte grav.

— Aa, foarte grav, foarte grav. Nu există pedeapsă suficient de severă.

— Dar bătaia cu pietre? Pare destul de severă.

— Doar dacă foloseşti pietre foarte mici.

— Dar de ce nu este pur şi simplu decapitată?

— Nu, nu, nu. E prea rapid. Prea rapid.

— Atunci, ce dimensiune de pietre recomandaţi?

— Cele mai mici. Ca astea. Astea sunt cele mai bune. Ca acelea cu care azvârlim în Satana la Mecca, de hagialâc.

— Acelea chiar sunt *foarte* mici. Dar nu durează foarte mult să ucizi o femeie cu pietre atât de mici?

— Ba da. Asta e şi rostul. E un gest de îndurare. Ii dă timp să se căiască.

— Vă mulţumim pentru timpul acordat.

— Cu plăcere.”

Florence îi spuse în cască Fatimei:

—Asta o să le atragă sigur atenţia. Interviurile sunt bune.

— Florence, spuse un asistent din cabina de control. Şeica Laila. Pe linia doi.

— Fir-ar să fie, Florence, ce faci?

— Ce-am venit să fac.

— Asta include şi destabilizarea întregii regiuni? Şi un pretext oferit Wasabiei să ne invadeze? Iar tu, tu o să fii demult plecată, nu-i aşa? Văzută ultima dată suind la bordul unui elicopter american.

închise telefonul înainte ca Florence să apuce să-i răspundă.

Florence rămase la postul ei din cabina de control pe tot parcursul nopţii, până a doua zi de dimineaţă, urmărind evenimentele. Nu exista un loc mai bun pentru urmărirea evenimentelor. Toată lumea venea la ea prin intermediul monitoarelor. Pe cel din faţa ei era un bărbat cu o expresie dură, identificat pe burtieră drept PRINŢUL BAWAD, MINISTRUL WASABIAN DE EXTERNE. Florence îl urmări pe soţul răposatei prinţese Nazrah, a cărei evadare din miez de noapte pusese în mişcare tot acest lanţ de întâmplări. Părea total neamuzat în timp ce îşi croia drum pe lângă o grămadă ordonată de reporteri guralivi, în faţa sediului Naţiunilor Unite.

— Nu există nici un strop de adevăr în toate aceste calomnii, declară el încruntat, înainte de a dispărea în limuzină, înconjurat de agenţii de pază încordaţi.

Pe alt monitor, Florence văzu un grup de femei adunate în faţa ambasadei Wasabiei de la Washington, cu pancarte pe care scria PORCII DE WASABIENI şi ELIBERAŢI-O PE PRINŢESA HAMZIN.

Ei, Nazrah, îi spuse ea în gând, *uite ce tevatură ai stârnit.*

Un alt monitor înfăţişa o conferinţă de presă aflată în curs de desfăşurare la Departamentul de Stat din Washington.

— Nu am nimic pentru dumneavoastră acum, spuse purtătorul de cuvânt, mai lugubru decât de obicei, unei păduri de mâini ridicate în faţa sa.

— Secretarul a discutat cu wasabienii pe tema aceasta?

— Nu, din câte... Cum spuneam, nu am nici o informaţie pentru dumneavoastră.

— Care e situaţia prinţesei?

— Sunteţi liberi să puneţi întrebarea ministrului lor de Externe.

Un reporter francez întrebă:

— Ce informaţii ne puteţi oferi despre relaţia dintre guvernul american şi TVMatar, care a difuzat acest material provocator?

— Nu ştiu să existe vreo legătură.

— Dar finanţarea vine din partea CIA-ului, nu?

— Nu am nici un comentariu de făcut pe această temă. Florence se surprinse gândindu-se la Rick şi la George. Şi-i imagină pe toţi în barca de cauciuc, îndreptându-se spre submarinul care îi aştepta, sub paza trupelor SEAL cu feţele înnegrite. George se văicărea. Zâmbi cu gândul la Bobby, care îi povestea despre marinarii voinici pe care urma să-i cunoască.

Hotărî să vadă care era situaţia. Formă numărul Unchiului Sam pe telefonul de urgenţă. Telefonul sună de câteva ori, apoi un glas înregistrat îi spuse că numărul format nu era alocat. începuseră să distrugă ţesuturile de legătură. De-acum încolo, era singură.

Spre ora patru dimineaţă, o ajunse oboseala şi simţi nevoia să se odihnească măcar o oră. În tavanul toaletei de lângă cabina de control exista o trapă de siguranţă. Oamenii lui Bobby o instalaseră. O deschise şi urcă pe acoperişul clădirii în care se afla TVMatar, de unde se vedeau întregul oraş şi golful. Se întinse, privind cerul de deasupra Matarului. Ştia că, în fiecare noapte, multă lume din Orientul Mijlociu dormea pe acoperişuri – pentru a fugi de caniculă, sau poate de poliţia secretă. Intr-un colţ de lume unde aceasta vine după tine în mijlocul nopţii, un asemenea aranjament este înţelept. Singura problemă este că, uneori, alături de stelele căzătoare, apar şi ploile de gloanţe. Arabii adoră să tragă salve de bucurie în aer, pentru a sărbători victoriile existenţei: o nuntă, naşterea unui fiu, vestea că încă un martir a urcat la cer.

Florence moţăi fără linişte până în zori, apoi coborî în cabina de control, unde află că wasabienii aduseseră dovezi că prinţesa Hamzin era bine, sănătoasă.

Dovezi triumfătoare. Prinţesa nu era doar bine, sănătoasă, ci şi la cumpărături, după bijuterii, nici mai mult, nici mai puţin decât la Paris. Televiziunea franceză difuzase imagini suiprinse prin vitrina principală a magazinului Hermès. Ele o înfăţişau întinzând cârdul American Express pentru o brăţară cu diamante de 150 000 de dolari. Reporterul de la ştiri apăru cu un zâmbet ironic şi spuse:

— Evident, prinţesa preferă să *poarte* pietrele.

Florence îşi aruncă privirea asupra celorlalte monitoare. Pe toate se vedea acelaşi material filmat îi urmă prinţul Bawad, întruchiparea siguranţei de sine.

— Lumea poate vedea limpede, spuse el, mângâinduşi bărbuţa, ce viaţă oropsită duc prinţesele noastre.

în ora următoare, Florence văzu o succesiune de vorbitori în zeci de emisiuni televizate. Unul, un profesor de antropologie de la Universitatea din Chicago, spuse că Statele Unite nu aveau căderea să impună altor ţări valorile feminismului pentru simplul motiv că multe dintre femeile arabe, indiene sau africane, poate chiar majoritatea, „nu doresc să fie emancipate”.

— Cum ne-ar plăcea, întrebă el gânditor, dacă una dintre aceste ţări ar încerca să ne impună valorile sale?

Florence tocmai încerca să decidă dacă majoritatea femeilor arabe, de pildă, erau mulţumite de statutul lor când îi sună telefonul mobil. Era Laila.

— N-ar fi trebuit să spun ce-am spus.

— Nu ai nici un motiv să-ţi ceri scuze faţă de mine, spuse Florence.

— Deduc că ai văzut imaginile de la Paris?

— Da.

-Şi?

— Există două explicaţii posibile. Prima este că informaţia e eronată. A doua că i-am salvat viaţa.

— Trebuie să recunosc că nu e tocmai ideea mea despre sufragiul femeilor arabe, să întinzi gheara după o brăţară de o sută cincizeci de mii de dolari de la Hermès, achitată cu un cârd American Express.

— Ai văzut expresia de pe chipul ei. Era ca drogată.

— Asta intenţionezi să declari la televiziune?

— Nu ştiu, spuse Florence, regretând absenţa lui Renard, maestrul formulărilor şi reformulărilor. Cineva a fost mai şiret decât mine.

— Nu vrei să ştii care e poziţia Noului Saladin? Cred că se pregăteşte să instituie lapidarea în Matar – pentru conducerea de la TVMatar. Ne cerem scuze public?

— Ticăloşilor ălora? Peste cadavrul meu.

— în locul tău, n-aş folosi expresia asta în Orientul Mijlociu. Mai bine transmite ceva. Eu o să încerc să-l ocolesc pe Noul Saladin, dar tu fă bine şi apucă-te de treabă.

Cu ochii la peretele de monitoare luminoase, Florence o chemă pe Fatima.

— Fatima, îi spuse ea, o să vină şi ziua în care ai să faci jurnalism adevărat. Dar n-o să fie astăzi.

— Bună ziua vă spun din studioul de ştiri TVMatar din Amo-Amas. Sunt Fatima Sharn. O sursă apropiată familiei regale din Wasabia a confirmat pentru postul nostru că prinţesa Hamzin a fost condamnată la moarte prin lapidare, pentru delictul de lipsă de respect. Sursa confirmă, în acelaşi timp, că, în urma reacţiei internaţionale negative faţă de această ştire, combinată cu indignarea crescândă la nivel mondial, casa regală

încearcă acum să muşamalizeze povestea. În seara trecută, după afirmaţiile sursei noastre, prinţesa a fost luată pe sus, urcată într-un avion al Forţelor Aeriene Regale Wasabiene şi transportată la Paris, unde s-a regizat o expediţie prin magazine, din care să reiasă că prinţesa se află la mii de kilometri depărtare, unde cumpără bijuterii scumpe, şi nu este ameninţată cu o moarte oribilă. Vă prezentăm interviul în exclusivitate cu sursa noastră dinăuntrul palatului de la Kaffa. Dat fiind că se teme pentru viaţa sa, am convenit să nu-i arătăm chipul şi să folosim doar numele de „Abdul".

„— Poţi să ne spui ce s-a întâmplat?

— Urmau s-o omoare cu pietre pe stăpâna mea. Cu pietre foarte mici. Ah, îngrozitor. Apoi s-a dat ştirea la televizor— slavă cerului! Ministrul regelui Tallulah a început să se teamă şi a spus: «Vai, asta o să aibă un efect îngrozitor, îngrozitor asupra imaginii regale! Trebuie să aşteptăm şi să o ucidem când nu-i acordă nimeni atenţie.» Aşa că au venit cu seringi mari, pline cu droguri, şi au înţepat-o, ui- te-aşa (Abdul se împunse în braţ). Şi au dus-o la avionul de Paris.

— De unde ştii toate acestea?

— Eram acolo! Am văzut. Cu cei doi ochi ai mei, mulţumesc lui Dumnezeu că mi-a îngăduit să-i păstrez pe amândoi. Era şi o persoană franceză.

— Ce persoană franceză?

— A, foarte franceză. O persoană franceză cu părul cărunt. A fost de multe ori aici, în palat. Cei din familia regală îl ascultă mereu. Cred că tot ce e francez e bun. El le spune ce să facă şi ei fac. Le spune: «Aduceţi-o la Paris, o să montăm o expediţie la cumpărături.»

— Spui deci că imaginile de la televiziune, cu prinţesa la cumpărături, au fost special aranjate ca să pară că nu este în pericol?

— Da, dar e în mare pericol! în continuare! Când n-o să mai fie nimeni atent, atunci or s-o ucidă. Biata mea

stăpână!

— Abdul, îţi mulţumim pentru tot ce ne-ai relatat. Ai dat dovadă de mult curaj acceptând să vorbeşti. O ultimă întrebare: spui că francezii au multă influenţă pe lângă casa regală wasabiană?

— Da. De multe ori i-am ascultat pe prinţi şi pe rege vorbind la telefon, de multe ori, şi francezii ziceau: «Trebuie să ne ajutaţi să luăm înapoi ieşirea la mare pe care ne-a furat-o ticălosul englez Churchill. Iar noi o să vă dăm petrol şi baze navale.» De multe ori am auzit asemenea conversaţii. De multe, multe ori.

— îţi mulţumim. Domnul să te aibă în pază. După pauză, o relatare a corespondentului nostru de la Paris."

Florence se lăsă pe spate în fotoliul din cabina de control. Păcat că nu fusese şi Renard aici, să urmărească împreună interviul. Era convinsă că ar fi fost mândru de ea. Cel mai mult o mulţumea detaliul despre francezi. Chiar atunci sună Laila.

— Formidabil. Unde naiba l-aţi găsit pe Abdul? Ce lovitură!

— Lucrează aici, la cantină, spuse Florence.

— Aha.

Urmă o pauză.

— Da, cu asta sigur luăm un Emmy pentru reportaj de investigaţie majoră. Cred că n-am să-i împărtăşesc partea asta Noului Saladin. A, începe iar. Nu vreau să pierd nici un cuvânt. Te sun la reclame.

— Bun venit din nou la ştirile de la TVMatar. Sunt Fa- tima Sham. Vă prezentăm o relatare în exclusivitate de la Rita Ferreira, corespondentul nostru de la Paris.

— Da, Fatima, bună ziua. Mă aflu în faţa porţii de la Onzième Bureau, o ramură mai puţin cunoscută a serviciilor franceze de contrainformaţii. Am încercat să

vorbim cu oficialii de aici în legătură cu informaţia conform căreia fonduri secrete s-ar îndrepta către *mullahrii* din Matar, într-o încercare de a provoca o lovitură de stat în acest liniştit stat din Golf şi de a înlocui un conducător binevoitor

şi popular, emirul Gazzir Bin Haz, cu o dictatură islamică fundamentalistă.

Pe ecran apăru reportera încercând să împingă un microfon pe geamul unei maşini care ieşea pe poartă.

— TVMatar, alo! *BonjouA.* Este adevărat că încercaţi să provocaţi o revoluţie în Matar?

Maşina îşi continuă drumul. Ecranul arătă doi jandarmi apropiindu-se şi făcând semn camerei să nu mai filmeze. – *Allez! Allez!*

— Suntem de la TVMatar, vrem să vă punem câteva întrebări.

— Nu. Trebuie să plecaţi. Plecaţi. Plecaţi imediat.

— Dar vrem să vorbim cu cineva de la Onzième Bureau, să întrebăm despre planurile de destabilizare a ţării.

— Trebuie să întrebaţi la Ministerul de Externe. *Allez!*

capitolul nouăsprezece

— ’Lyred, spuse Laila la telefon, că ar fi bine să vii în-
coace, la palat. Ambasadorul Franţei a cerut audienţă. Noul Saladin are nevoie de o mână de ajutor să ţină spinarea dreaptă. E singura lui parte care nu e dreaptă mai tot timpul. Iţi trimit maşina.

Florence străbătu, în maşina cu şofer, străzile de cuptor ale oraşului, până la palat. Păşi pe pardoseala stropită cu lapislázuli, trecând pe lângă fântânile răcoroase de alabastru, pe terase umbrite şi coridoare cu mozaicuri, pe lângă soldaţi din gardă îmbrăcaţi în uniforme de ceremonie şi până în sala de audienţe a emirului, unde o aştepta Leul din Matar. Leul stătea încruntat.

— Ei bine, domnişoară intrigantă, spuse el, mi-ai adus popularitate. Brusc, toată lumea vrea să mă vadă. Ambasadorul Franţei, ambasadorul Wasabiei. Ambasadorul vostru, al Americii. Până şi ambasadorul Rusiei. Mă-ntreb, ăsta ce mai vrea? Ar trebui să-i chem pe toţi odată. E mult de când n-am mai organizat o mare audienţă diplomatică. Nu ştiu dacă să-ţi mulţumesc sau să te deportez. Aş putea pur şi simplu să pun să te escorteze până la graniţa wasabiană şi să te azvârle dincolo. Sunt convins că regele Tallulah ar fi încântat să-i fii şi lui oaspete.

— Regret că i-am provocat atâta bătaie de cap

Maiestăţii Voastre.

— Nu, zău. Acum, ce-i cu zvonul că francezii îi cumpără pe *mullah-i?* E adevărat?

— Da.

— Şi cum de-ai aflat tu acest detaliu atât de interesant?

— Meseria mea e să adun informaţii.

— Lucrezi pentru CIA? De data asta vreau un răspuns cinstit.

— Eu nu ştiu să fie aşa, stăpâne.

Emirul o ţintui cu privirea.

— Cum adică, nu ştii să fie aşa? Ce fel de răspuns e ăsta?

— Unul vag, dar cinstit. A fost cineva, care însă a dispărut. Aşa că acum s-ar părea că sunt angajată la TVMa- tar. Adică lucrez pentru Maiestatea Voastră.

— Nu-mi mai arunca praf în ochi. Acest cineva, cine e?

— N-am ştiut niciodată exact. Mi s-a prezentat ca venind din partea guvernului Statelor Unite. Cert este că dispunea de resurse mari. Destul ca să facă totul posibil. Finanţarea iniţială, elicopterul dăruit Maiestăţii Voastre...

— Vreau un răspuns!

— Dragule, interveni Laila, calmează-te. O să-ţi iasă o erupţie. Florence încearcă să-ţi explice. Deşi recunosc că, în momentul ăsta, nici eu nu înţeleg prea bine. Dar TVMa- tar e total independent. Tu eşti proprietarul, dragule. Mai mult, îţi aduce venituri foarte, foarte frumoase. Ai cel mai mare post de televiziune din lumea arabă.

— Da, da, da, dar a fost finanţat cu bani de la contra- informaţiile americane?

— Dragule, spuse Laila, crezi că, dacă ar fi fost, ar fi funcţionat atât de bine?

— Asta aşa e, murmură Florence.

— Nu ştiu dacă totul a ieşit chiar atât de „bine”, spuse emirul. Şi nu încercaţi să mă duceţi cu vorbele voastre mieroase. Vreau să ştiu – acum, în clipa asta – dacă a fost o operaţiune a americanilor.

— Da, recunoscu Florence. Regret că v-am minţit. Dar nu regret ce am făcut.

Emirul îşi mută privirile de la Florence la soţia lui.

— Tu ai ştiut?

— Nu, se băgă Florence. Am minţit-o şi pe Laila. V-am minţit pe amândoi.

Emirul se aşează pe divan, bătându-se cu vârfurile degetelor peste buzele vineţii.

— Atunci nu am de ales. O să trebuiască să urmeze o arestare. Şi un proces şi pe urmă... Uite în ce situaţie m-aţi pus. Nu-mi lăsaţi de ales.

— Dragule, zise Laila, hai să ne gândim bine înainte de a face vreun pas pripit. Florence a recunoscut că a lucrat pentru o ramură ezoterică a guvernului american. Dar TVMatar este în întregime sub controlul nostru. Şi a dat Matarului un glas pe scena internaţională. Am lăsat mult în urmă uleiul de smochine şi taxele lui Churchill. Iar acum Florence şi şoriceii ei curioşi par să fi dat peste un complot menit să te înlocuiască pe tron cu odiosul tău frăţior. Una peste alta, a făcut din tine un om independent, bogat şi important, şi se străduieşte să te ţină pe tron. Iar tu vrei s-o arestezi. Faci cum vrei, dar, dacă insişti să mergi pe drumul ăsta fără sens, singurul mesaj pe care o să-l transmiţi lumii are să fie: „Uitaţi-vă ce găgăuţă am fost! Americanca a reuşit să mă îmbrobodească perfect!” Şi s-a terminat cu Noul Saladin. Dar Cu decizi, dragule.

Emirul îşi frecă fruntea. Laila îi aruncă o privire lui Florence.

— Mai eşti şi acum agent american? o întrebă ea.

Florence se închipui ţinând o conferinţă de presă la Departamentul de Stat. *Nu am nimic pentru dumneavoastră acum.*

— Florence?

— Nu, nu. Cred că, în momentul ăsta, nu mai sunt.

Laila se întoarse spre emir.

— Poftim. Ce atâta tevatură?

Emirul le privi ostenit pe cele două femei care stăteau în picioare dinaintea lui.

— Dacă aflu, spuse el, că sunteţi mână în mână, o să aveţi de suportat consecinţele. Consecinţe drastice.

— N-ar trebui să ne gândim ce-o să-i spui lui Monsieur Valmar?

La momentul cuvenit, fu anunţat ambasadorul francez. Laila şi Florence se retraseră pe o uşă separată, înainte ca el să fie poftit înăuntru.

— Ai fi putut să mă avertizezi că ai de gând să recunoşti că eşti spion american, spuse Laila nervoasă.

— Nu sunt spion. Şi n-am fost niciodată.

— Mă rog. Pentru moment, situaţia pare să se fi stabilizat. Dar *au revoir,* Elveţia Golfului.

— Da, o aprobă Florence. începe să aibă tot mai mult aer de Orientul Mijlociu.

Florence se întoase la TVMatar. îi sună mobilul. Răspunse şi se încruntă, recunoscând vocea.

— Ce vrei? întrebă ea.

— Un salut nu tocmai prietenos, spuse Unchiul Sam. Am încercat cu disperare să dau de tine.

— Serios? Ce straniu! Şi eu te-am sunat de câteva ori şi mi s-a spus că numărul e nealocat. Am avut sentimentul pregnant că m-aţi azvârlit peste bord.

— Telefoanele astea. Mă scot din minţi.

— Las-o moartă. Ce vrei? Sunt foarte ocupată.

— Trebuie să stăm de vorbă, Florence.

— Vorbeşte.

— între patru ochi. Trimit avionul. Iar. Poate ajunge în două ore. Şi de data asta nu mai e o invitaţie, domnişoară.

— Nu mai lucrez pentru tine (îl auzi suspinând). Dacă vrei, îţi trimit o scrisoare oficială de demisie. Le-am povestit despre tine.

— Cui i-ai povestit despre mine?

— Emirului. Lailei. Şi m-am simţit foarte bine.

—Fîr-ar să fie, Florence. Ce te-a apucat să fad una ca asta?

— M-am plictisit să mint. Scuză-mă.

— Ai făcut o clientită. Uite ce e, se mai întâmplă. Practic, toţi ambasadorii pe care îi trimitem în străinătate sfârşesc prin a face lobby pentru ţările respective, nu pentru Statele Unite. Din fericire, boala are leac.

— Da? Care?

— Te urci în avion şi vii acasă. Şi a doua zi, când te trezeşti, ţi se pare totul un vis.

— O să vin acasă după ce termin aici.

— Ai terminat acolo. Ce trebuie să fac, să trimit Delta Force după tine? Să nu crezi că nu sunt în stare. Florence, nu mă face să vin personal până acolo.

— La revedere, Sam. Mulţumesc pentru tot.

— Şeica?

— Ce-i cu ea?

— Zvonurile alea... sunt adevărate? Ai... cum să spun... o legătură cu şeica?

— E absurd.

— Se vorbeşte mult pe tema asta, Florence. Pentru tine e foarte periculos. Ştii de ce sunt în stare arabii. Cum e cu bărbăţia lor.

— Spre deosebire de noi, să zicem?

— Înţelegi foarte bine ce vreau să spun. Trebuie să te scoatem de-acolo. *Imediat.*

— *Nu-ţi pune nădejdea în femei*
Şi nu te încrede în inima lor,
Căci bucuria şi tristeţea
Le vin din părţile trupului.

— Ce tot spui acolo?

— Un fragment din *O mie şi una de nopţi.* Uite, am promis să rămân, să termin ce-am început

— Ai promis? Cui i-ai promis?

— Prietenei mele lesbiene, Laila.

— Florence...

— La revedere, Sam.

După încheierea convorbirii, Florence simţi că i se ia o povară de pe umeri. Se uită la telefonul mobil, cel pe care i-l dăduse Bobby, veriga ei de legătură cu cei care acum îi erau foşti angajatori, cald încă după frazele precipitate ale Unchiului Sam. Sună din nou. Se pregătea să apese pe buton ca să preia apelul, dar se opri. $tia că telefoanele mobile erau un mijloc de asasinare des folosit în Orientul Mijlociu. Israelienii îl introduseseră. Câteva grame de explozibil C4 în microfon.

Erau în stare să-i facă una ca asta... şi ei? Florence aşeză telefonul jos şi se trase înapoi din faţa lui, în timp ce el continua să ţârâie.

— Ah!

Tresări.

— Scuze, Florence.

Dăduse peste asistentă.

— Ai păţit ceva?

— Nu, n-am nimic.

— N-o găsim pe Fatima.

Fatima Sham, prezentatoarea, nu venise la serviciu. O cântaseră acasă, pe mobil, la prietenul ei, la mama ei. Dispăruse.

Florence o sună pe Laila.

— O să vorbesc cu colonelul Boutros, spuse aceasta. Când a fost văzută ultima dată?

— Aseară, când a plecat de la studio.

— Bine, mă ocup. Până atunci, Gazzy s-a umflat

în pene de zici că-i mascota de la Michelin. I-a frecat ridichea ambasadorului francez pentru chestia cu *muUah-ii.* Monsieur.

Valmar era cam palid când a plecat. Gazzy n-a mai simţit că are atâta putere de când a exilat-o pe maică-sa. Sper că n-am creat un Frankenstein.

În timp ce autorităţile o căutau pe Fatima, Florence încerca să se concentreze asupra emisiunilor de la TVMatar care se ocupau de evenimente. Şi nu erau puţine.

Maliq reintrase în joc. îşi chemă adepţii să se adune pe circuit, pentru „rugăciune". Emirul îi refuză autorizaţia pentru miting. *Mullah-n* îl acuzau acum că „vinde Islamul necredincioşilor". Gazzy replică azvârlindu-i pe câţiva în închisoare şi confiscându-le Mercedesurile. Dădu o declaraţie în care sublinia că, în conformitate cu legea, în Matar, adunările publice trebuiau aprobate de emir. Aceasta încă de la cel de-al treilea emir (1627-1641), despre care savanţii afirmau acum că suferise de agorafobie, o boală rară în deşert, dar orişicât.

Francezii negau suav, cu fluturări aferate de mână, că le-ar fi trimis în secret bani *mullah-Wor* din Matar. Negau, de asemenea, până şi existenţa unui Onzième Bureau. Intre timp, agenţii biroului îşi ocupau timpul dând spre publicare tuturor ziarelor arabe articole în care se sugera că familia Bin Haz era acum o filială aflată în proprietatea exclusivă a guvernului american.

Prinţesa Hamzin, cu ochii duşi în fundul capului, se mutase, împreună cu anturajul de masculi

musculoşi, de la Paris la Londra, unde era fotografiată intens la Harrods şi în alte magazine de lux. American Express aduna bani cu lopata de pe urma acestei excursii. Wasabienii continuau să pretindă insistent scuze din partea postului TVMatar pentru „glumele sale odioase”.

în restul ştirilor venite din Orientul Mijlociu: şcolile palestiniene ofereau acum cursuri prin corespondenţă pentru sinucigaşii cu bombă; în Israel, arheologii americani

descoperiseră, sub structurile Oraşului Vechi, un manuscris datând din secolul unu, care se voia a fi un certificat de căsătorie între un dulgher nazaritean pe nume Iosif şi o fostă prostituată, Maria, din oraşul Magdala. Aceasta provocă senzaţie timp de mai multe luni, până când datarea cu ajutorul carbonului şi investigaţiile confirmară că documentul plecase din departamentul de publicitate al unei edituri din New York.

La trei zile după dispariţia Fatimei, la recepţia postului TVMatar sosi un pachet. După ce se stabili că nu avea o bombă, pachetul se dovedi a conţine o casetă video. Caseta o prezenta pe Fatima, îngropată în nisip până la gât şi omorâtă cu pietre de dimensiuni mici. înregistrarea dură douăzeci de minute. Toţi cei care o vizionară aveau ochii plini de lacrimi.

Florence se duse cu caseta la Laila. Nu se simţea în stare să o mai vadă o dată, de aceea părăsi încăperea, în timp ce laila se uita.

Aşteptă afară, pe terasă, privind la golful luminat de lună, simţind cum stropii săraţi ce ţâşneau din fântâna aşezată în mijlocul stemei regale îi acopereau pielea. Laila ieşi din cameră, palidă, zguduită. Nici una din ele nu rosti un cuvânt Rămaseră lângă balustradă, de unde se vedeau grădinile, ascultând valurile care lingeau malul şi briza care făcea să foşnească frunzele curmalilor.

capitolul douăzeci

— VZ o mizerie, spuse emirul, nu zic că nu e, dar nu avem nici o dovadă.

— Dovadă? repetă Florence mânioasă. Cine altcineva ar fi putut fi?

— Ce ai de gând, să stârneşti un război? E un lucru oribil şi regretabil şi am să-i dau de capăt. Dar caseta n-o s-o difuzezi sub nici un motiv. N-ar însemna decât să le faci jocul celor care au comis aşa ceva.

— înălţimea Voastră, spuse Florence, femeia asta a fost un cetăţean al ţării voastre. S-a bucurat de protecţia voastră. Oare poporul vostru nu mai e decât un vânat care cade precum gazelele sub loviturile braconierilor wasabieni?

— Bineînţeles că nu. Şi nu sunt sigur că-mi place tonul dumitale, doamnă.

— Iertaţi-mă. Am uitat că mă adresez Noului Saladin.

— Situaţia dumitale aici e suficient de complicată şi fără să mai adaugi insolenţa. Laila, poate ar fi mai bine s-o conduci pe musafira noastră.

— Gazzir, spuse Laila, nu poţi lăsa aşa ceva nepedepsit. Poate c-a fost un act de răzbunare, dar a fost şi un mod de a-ţi pune la încercare hotărârea.

— Şi ce-ai vrea să fac?

— Măcar să arăţi lumii ce i-au făcut fetei ăsteia.

— Dar nu ştim cine-i autorul.

— Atunci doar o dăm pe post, propuse Florence, şi lăsăm lumea să tragă singură concluziile.

— Văd că vrei război, doamnă de la CIA, spuse emirul. Dar n-am de gând să ţi-l ofer. Ai venit aici ca să stârneşti zarvă şi ai reuşit. Acum nu te mai ţin curelele? Ar fi trebuit să rămâi acasă. Ai noroc că nu eşti tu pe casetă.

— Cum poţi să spui aşa ceva, Gazzy? zise Laila.

— Nu, spuse Florence. Are dreptate. Eu ar fi trebuit să fiu.

— N-am de gând să provoc un jihad numai ca să-ţi satisfac pofta de martiriu. Aşa. Am o agendă foarte încărcată. Vă puteţi retrage.

Laila o conduse pe Florence până la maşină. îi şopti la ureche, să n-o audă bodyguardul:

— Cafea, mâine, la zece.

Noul „bodyguard" oficial nu o urmă pe Florence şi în baia de dincolo de cabina de control. A doua zi, la ora nouă, Florence luă *abaaya* pe care o ţinea într-un sertar al biroului. Intră în baie şi ieşi prin trapa pe acoperiş, coborî pe o scară de incendiu şi parcurse pe jos cele trei cvartale până la garajul unde stătea ceea ce Bobby numise „maşina de siguranţă". Teoretic, cel puţin.

Ţinându-şi respiraţia, răsuci cheia în contact Maşina nu sări în aer. Douăzeci de minute mai târziu era la mall, în faţa cafenelei Starbucks, unde, sub ficus, o aştepta o siluetă cunoscută, în alb, ţinând două cafele mari, cu lapte de- gresat.

— Cu neputinţă să bei ceva prin plasa asta de la gură, se plânse Laila.

— Foloseşte paiul.

— Ieri, după ce am plecat noi, a primit un telefon de la... O, Doamne, acum eu sunt spionul. Nu mai lucrezi pentru ei, nu-i aşa, Florence? Trebuie să-mi spui.

— Nu. Acum suntem pe cont propriu.

— Bine. A primit un telefon de la regele Tallulah. Am ascultat întreaga conversaţie.

— Cum?

— Am adaptat sistemul. Nu trag cu urechea de amorul artei, dar, când ai un copil de care trebuie să te îngrijeşti, cum se spune, informaţia înseamnă putere.

— Despre ce-au discutat emirul şi regele?

— Despre summitul panarab din Bahrain. Tallulah i-a spus că abia aşteaptă să-l vadă acolo. Cu multă nerăbdare. Ce cinste pentru Matar. Şi aşa mai departe. îmi venea să urlu.

— Au vorbit despre Fatima?

— Da, în felul care le e specific. „Ce poveste neplăcută.” „într-adevăr, foarte neplăcută.” Acum erau chit, aşa că nu mai avea nici un rost să insiste. Nu mai e o chestiune de onoare. Să înceapă festivităţile. Parcă-i vedeam împreună într-un cort, cu bărbile lucind de seu de oaie şi de orez cu unt. A fost oribil, Firenze. L-am iubit odată. Cu tot cu haremul lui. Dar după ce am auzit ieri... nu. Nu mai pot să-mi dăruiesc dragostea unui asemenea om.

Tăcură câteva clipe. Florence spuse:

— Vor să-l scoată din ţară. întrunirea panarabă. Atunci o să se întâmple. Atunci or să acţioneze.

— Da.

— E dispus să te asculte?

— în momentul ăsta? S-ar putea să creadă că e o cabală organizată de amândouă, ca să-l împiedicăm să îmbrace mantia Noului Saladin.

— Atunci cum procedăm, Laila?

— înainte de orice altceva, trebuie să-mi scot fiul de aici.

— Vrei să te ajut?

— Mai bine nu. Dar am nevoie de o zi sau două. Sora mea locuieşte în Anglia. Mi-am păstrat conturile bancare. Pentru zile ploioase. în deşert nu plouă prea des, dar când se întâmplă, potopul poate să fie ucigaş.

— Patruzeci şi opt de ore, deci.

— Firenze, ştiu că ai spus că o să mă ajuţi până la capăt. E foarte frumos din partea ta, dar... Ce încerc să spun, draga mea, deşi nu prea coerent, e că s-ar putea să fie mai bine să pleci din Matar chiar acum.

— Nu încă. Mai am asta de făcut. Pe urmă plec, împreună cu tine. În plus, zâmbi Florence, nu pot să urmăresc totul pe ecranul unui televizor din aeroportul de la Frankfurt. Prea m-am obişnuit să stau în cabina de control.

— Of, Doamne, spuse Laila. Ce-o să se aleagă de noi?

— Asta m-a întrebat şi Nazrah în noaptea aia, la Spitalul Fairfax.

Se ridicară, îndreptându-se spre ascensoare.

— Te-aş săruta de la revedere, spuse Laila, dar nu trebuie să-i scandalizăm pe bunii căutători de chilipiruri de la mall.

Trei zile mai târziu, telespectatorii care urmăreau TVMatar văzură cu surprindere chipul nou care îi întâmpină din redacţia ştirilor de la ora şase. Era cel al unei femei atrăgătoare de vreo treizeci de ani, cu părul negru. Ar fi putut trece drept localnică, dar avea un nume cu rezonanţă italiană.

— Cea care prezintă de regulă ştirile în această

emisiune, începu Florence, este Fatima Sham. Fatima a dispărut în urma unui reportaj în care relata că familia regală wa- sabiană şi-a condamnat o prinţesă la moarte prin lapidare, pentru crima de a fi militat pe lângă rege pentru a pune capăt persecuţiilor împotriva femeilor. Autorităţile au iniţiat investigaţii pentru a o găsi pe domnişoara Sham. Cercetările au rămas fără rezultat. Apoi, cu patru zile în urmă, TVMatar a primit o casetă video expediată anonim. Caseta vă va fi prezentată în scurt timp. Dar vă avertizăm: ea prezintă uciderea domnişoarei Sham. Dacă nu aveţi puterea sau dorinţa de a vedea cum este omorâtă cu pietre

o tânără, atunci este mai bine să nu urmăriţi materialul care urmează. Dacă sunt copii de faţă, este recomandabil să fie scoşi din încăpere. Difuzarea se face la iniţiativa mea, exclusiv a mea, cu un singur scop: de a cinsti memoria unei femei curajoase, care a îndrăznit să ridice glasul împotriva unei nedreptăţi teribile şi care, pentru aceasta, a fost ea însăşi ucisă în mod sălbatic. Termenul de „martir” este astăzi compromis şi mânjit. Veţi vedea acum un martiriu adevărat.

Florence dăduse instrucţiuni personalului să întrerupă liniile telefonice şi să baricadeze toate uşile către cabina de control. Ceruse, de asemenea, ca, pentru alimentarea cu energie, să se facă trecerea pe generatoarele de urgenţă, pentru ca emisia să poată continua şi în cazul în care sursele exterioare aveau să fie tăiate.

Banda se derulă până la capătul celor douăzeci de minute. Toată lumea din studio plânse, deşi toţi văzuseră caseta. Florence trebui să facă eforturi ca să îşi păstreze cumpătul. Se lipsise de fard, pentru ca ochii să nu i se transforme în- tr-o caricatură noroioasă în rimei.

îi trebuiră câteva minute după finalul înregistrării pentru a continua.

— Nu se ştie exact cine a comis acest act. Dar metoda de execuţie este des folosită în Wasabia. Fatima Sham avea douăzeci şi şase de ani. Lasă în urmă o familie, prieteni, colegi şi milioane de surori din întreaga lume arabă. *Ete- men aan mouwt ’ha yekoon aindee manaa.*

în câteva clipe, se auziră bubuituri în uşa de oţel a cabinei de control. Toată lumea era pregătită de luptă. Se înarmară cu extinctoare, securi, ţevi de

oţel, cabluri electrice. Urmărindu-i, Florence încercă o mândrie amestecată cu sentimentul inutilităţii.

— Nu, ordonă ea. Puneţi-le jos.

îşi desprinse microfonul, se privi în oglindă şi merse la uşă. îi făcu semn unui tehnician care se aşezase în aşa fel încât să-i atace pe invadatori cu un coş de hârtii. Acesta deschise uşa. Cinci sau şase bărbaţi dădură năvală înăuntru, cu armele scoase. Florence li se adresă aspru.

— Lăsaţi armele. Noi suntem neînarmaţi.

Agenţii de securitate îngheţară, luaţi prin surprindere de neaşteptata temeritate. Apoi unul dintre ei, aparent şeful, se apropie şi o plesni pe Florence puternic peste faţă. Lovitura o prinse pe picior greşit. Florence căzu. Tehnicianul cu coşul de hârtii se îndreptă spre atacator, dar primi un pat de pistol peste faţă, care îi rupse nasul şi împrăştie stropi de sânge prin aer. Ameţită, Florence simţi metalul rece cuprinzându-i cu o pocnitură încheieturile. Fu ridicată cu forţa în picioare şi scoasă târâş din cabina de control.

O îngrămădiră pe bancheta din spate a unui automobil şi-i aruncară o pătură peste cap. Nu-i rămase decât să ghicească dacă aceasta era pentru a o umili sau pentru a o împiedica să vadă unde o duceau.

Ştia unde se afla secţia de poliţie şi, după mişcările maşinii, încercă să calculeze dacă aceasta era destinaţia. După un sfert de ceas de curbe cărora le pierdu şirul, nu avea nici cea mai vagă idee încotro o duceau. Aşezat pe scaunul din faţă, şeful nu-i răspunse la întrebări.

Până la graniţa cu Wasabia nu erau decât cincisprezece kilometri, iar scenariul acesta

direcţional îi era cel mai puţin agreabil dintre toate. Dar mai exista o posibilitate: se îndrepta către aceeaşi soartă ca a Fatimei. Florence îşi imagină maşina oprind, pătura fiindu-i smulsă din cap, groapa săpată în nisip, coşul plin cu pietre mici, camera video montată pe trepied. Sigur voiau să înregistreze şi de data aceasta.

îşi simţi obrajii înfierbântându-i-se şi stomacul urcân- du-i în gât. Apoi însă, imaginea sa, acoperită în propriile resturi odată cu execuţia, fu mai puternică decât greaţa. Dacă asta trebuia să-i fie soarta, Florence era hotărâtă să o întâmpine cu toată demnitatea de care era în stare, cu capul

sus, cu privirea senină şi poate chiar cu un „Mai duceţi-vă dracului!” aruncat ucigaşilor. în fine, poate ceva mai elegant decât „Duceţi-vă dracului!” Medită asupra ultimelor sale cuvinte.

Trecu o jumătate de oră. în cele din urmă, automobilul încetini, coti de câteva ori şi opri. Auzi glasuri. Fu extrasă de pe bancheta din spate şi, cu fiecare braţ prins strâns, fu escortată pe o suprafaţă de marmură. îşi aminti, din cursul despre luări de ostatici pe care-l făcuse la Departamentul de Stat, că trebuia să observe toate detaliile, dar, cu pătura în cap, nu-i era uşor. Işi spuse: *asta e podeaua, e un amănunt pe care pot să-l reţin.* Dar, la urma urmelor, nu era decât o podea şi atât.

capitolul douăzeci şi unu

Ju dusă într-o cameră fără ferestre, cu un scop arhitectural ambiguu. Ar fi putut sluji drept cămară pentru alimentele proaspete, lămâile verzi de Kaffir şi pepenii de Damasc. Asemenea spaţii aveau şi alte utilizări, mai puţin plăcute. Grosimea uşii care se închise în urma ei şi puţinătatea mobilierului – un scaun şi o masă de lemn, un bec atârnat de tavan, un pat de campanie, cu arcuri, şi o găleată de plastic – trădau austeritatea. Singurul obiect nelalocul lui era camera video, montată pe un trepied.

După ceasul de mână, cu cadranul zgâriat de cătuşe, se apropia de trei noaptea când se deschise uşa. Bărbatul din faţa ei purta haine occidentale, care ar fi putut fi o uniformă militară, minus însemnele.

— O să fii deportată, spuse el, aşezând câteva foi de hârtie pe masă, în faţa ei. Unde, asta depinde.

Citi hârtiile. Era o mărturisire, sub forma unui script. Pesemne că urma să o citească pentru a fi înregistrată.

în ea, Florence recunoştea „o relaţie nenaturală şi imorală”... nu cu şeica, ci cu colega ei de la TVMatar, Fatima Sham. Florence învăţase destule despre jurnalism pentru a recunoaşte un paragraf introductiv bun. Continuă să citească. Mai departe, recunoştea că încercase să şantajeze casa regală wasabiană de Hamooj. „Ruşinosul complot” era

pentru a le pretinde suma de 20 de milioane de dolari. Când ei refuzaseră – „aşa cum, slavă cerului, era de aşteptat” – iubita lui Florence, Fatima Sham, transmisese la televiziune

„diabolicul şi neadevăratul" reportaj despre prinţesa Ham- zin. *Cineva a cumpănit bine toate astea,* îşi spuse Florence, în timp ce citea. Confesiunea continua prin a afirma că Florence şi „complicii" ei se răzbunaseră pe „wasbienii de onoare", ucigând-o pe Fatima în maniera sângeroasă descrisă şi trimiţând o copie a casetei la Kaffa, cu ameninţarea că avea să fie difuzată pe TVMatar, iar vina avea să fie atribuită wasabienilor, dacă nu se plătea o răscumpărare de 40 de milioane de dolari. Din nou, „cinstiţii" wasabieni refuzaseră să cedeze. Apoi însă, „poliţia" – scriptul nu preciza *care* poliţie – o prinsese. Nu mai putea trăi cu gândul la lucrurile ruşinoase pe care le comisese, de aceea înregistra această „mărturisire adevărată". Care se încheia cu scuze faţă de emirul Matarului şi de regele Wasabiei pentru înfăptuirea unor acte atât de diabolice, în timp ce era oaspete pe pământul „sfânt".

— Ca să vezi, spuse ea la final, ridicându-şi ochii către temnicerul cel acru. S-ar zice că n-am stat cu mâinile în sân.

Omul apăsă pe butonul de înregistrare al camerei video.

— începe, spuse el.

Florence privi drept în obiectiv.

— Mă numesc Florence Farfaletti, spuse ea. Sunt cetăţean american. Cred că sunt ţinută undeva, într-un subsol. E puţin umed, dar altfel tolerabil. Vă urez o zi bună.

Bărbatul apăsă pe butonul de oprire.

— N-o să-ţi placă la Kaffa.

Se apropie de ea. Florence se chirci, crezând că voia s-o lovească, dar el îi desfăcu cătuşele.

— Conduci un post de televiziune, continuă el,

indi- cându-i camera video. Poftim, aparatură de televiziune. Mă întorc peste două ore. Fă filmul.

Se folosi de ora următoare pentru a cerceta fiecare centimetru pătrat al încăperii. încercă să smulgă o sârmă din pat, cu gândul de a-şi face o unealtă pentru a forţa uşa, dar renunţă după câteva minute. Abordarea prezenta lacune, între care prima era că nu se pricepea să forţeze încuietori. Li se predaseră câteva noţiuni de bază în cursul de un weekend pe care-l făcuse în Virginia, despre luarea de ostatici, dar mare lucru nu se lipise de ea. Se gândi să câştige timp sabotând camera video, dar i se păru un câştig neînsemnat. Poate că dacă vorbea, fără a mărturisi nimic, până se termina caseta – o Şeherezadă video, cu contorul oprit la 1001.

Se întrebă ce se mai întâmpla la Washington. Ce făcea Unchiul Sam? Trăgea sfori sau ştergea fişiere din computer? Sau stătea la un martini şi o friptură nu prea pătrunsă, cu garnitură de ceapă, la Palm?

îi era dor de Bobby. îi era dor de George. îi era dor de Rick. George şi Rick nu i-ar fi fost de prea mare ajutor, dar ar fi putut-o încuraja. închise ochii – o durea capul de frică şi oboseală – şi visă la turela unui submarin nuclear american spărgând suprafaţa netedă ca sticla de dincolo de plaja cu şerpi. Unde era Laila? Orele treceau.

Cu câteva minute înainte de şapte dimineaţa, după ceasul scrijelit, auzi sunetul uşii descuiate. Inima îi bătea tare. Uşa se deschise şi intrară temnicerul şi încă un bărbat – un torţionar, după înfăţişare. Temnicerul se duse drept la camera video şi examină contorul. Arăta tot 003. Faţa i se crâmpoţi de nemulţumire. îi făcu semn cu capul torţionarului,

care scoase un pistol de nouă milimetri şi-i lipi ţeava de fruntea lui Florence. Era rece ca stetoscopul unui doctor. Florence înghiţi în sec şi închise ochii.

— Faci mărturisire?

— Nu.

— Omoar-o.

Florence închise strâns ochii. Simţi mirosul uleiului de pe armă. Se întrebă ce aveau să facă apoi cu cadavrul ei. Să-l dea rechinilor de dincolo de recif? Crabii aveau să termine ce era de terminat. Işi văzu propriile oase, de un alb strălucitor, sclipind fosforescent pe fondul albastru al apei, odihnindu-se placid pe fund. *Haideţi odată!*

Pistonul ţăcăni în gol. Cu un ţipăt scurt, Florence deschise ochii. Cei doi zâmbeau cu cruzime, dar în ochii lor se citea limpede înfrângerea. Plecară. Ea se ridică şi trase un şut găleţii de plastic, până în celălalt capăt al încăperii. Aceasta ricoşă din perete. Apoi, de spaimă şi epuizare, Florence leşină.

în vis îi era sete, foarte sete. îşi muşca buzele ca să-şi bea sângele. Era în deşert. Era ca un cuptor. în timpul atacului de la Aqaba, era atât de cald, încât mâinile lui Lawrence se băşicau pe metalul armei. Şi mai era şi un submarin. *Un submarin în mijlocul deşertului? Nu pune întrebări. Urcă la bord... ascultă... te cheamă.*

— Ce zi e? o întrebă ea pe Laila.

—Joi.

Florence stătuse cinci zile în celula subterană, înainte ca uşa să se trântească de perete şi în încăpere să pătrundă colonelul Boutros, şeful Poliţiei Regale Matariene, împreună cu doi dintre oamenii săi.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că sunteţi teafară, doamnă. Aveţi vreo rană gravă? Ce v-au făcut? Le-aţi văzut feţele? Puteţi să ne faceţi o descriere?

O scoaseră afară şi văzu că stătuse în subsolul unei clădiri abandonate, ca o fabrică, de la marginea oraşului Amo-A- mas. Pe drumul înapoi către sediul poliţiei, îi puse colonelului o mie de întrebări. Răspunsurile lui i se părură prudente. Când ajunseră la poliţie, îi aştepta acolo o armată de ziarişti, cu camere video. Colonelul Boutros se înfoie, pozând studiat alături de Florence.

— Domnul fie lăudat, am găsit-o!

Un reporter de televiziune îi întinse un microfon:

— Flor-ents, o să anunţi acum sfârşitul jihadului sexual organizat de femeile din Matar?

— Poftim?

— N-ai ştiut?

— Am stat cinci zile închisă într-o celulă.

— Femeile din Matar au făcut jihad pentru tine. împotriva bărbaţilor din Matar.

— Cum au făcut asta?

— După ce ai fost răpită, şeica Laila a ieşit pe post şi le-a cerut femeilor din Matar să nu mai aibă relaţii cu soţii lor până când te întorci. Sunt numeroşi bărbaţi în Matar care se bucură de revenirea ta.

Florence tocmai digera vestea, când auzi sunetul unor sirene. îşi făcu apariţia o limuzină albă, lungă de doisprezece metri, purtând emblema casei regale şi escortată de motociclişti. în ea era Fetish, omul de încredere al emirului, tot numai zâmbete unsuroase.

— Slavă marelui Allah, care ni te-a adus înapoi nevătămată!

Apoi maşina pomi în grabă către palat.

După ce i se dădu o cameră în care să se spele şi îmbrăcăminte curată, Florence fu introdusă în sala de ceremonii a emirului. La intrare, o orbi un fulger de lumină. Fotograful oficial. Emirul se ridică în picioare – un lucru într-adevăr neobişnuit – şi-i ieşi în întâmpinare. O îmbrăţişă şi o sărută blând pe frunte, în timp ce bliţurile continuau, scăldându-i în lumini intermitente, ca de stro- boscop. Laila privea.

— Soră dragă! spuse el. Prin ce-ai trecut şi cât de îngrijoraţi am fost!

Continuă să pozeze pentru încă vreo câteva fotografii. Apoi Fetish făcu un semn cu mâna şi fotograful dispăru; rămaseră doar emirul, Florence şi

şeica. între soţ şi soţie se simţea tensiunea, constată Florence.

— Cum te simţi, dragă Florence? spuse el. Sunt oripilat, pur şi simplu oripilat că ţi s-a putut întâmpla aşa ceva. Dar – şi coborî tonul până la unul de predică blândă – nici tu nu ai fost deloc cuminte în ce-ai făcut. Aici nu suntem la Super Bowl-ul american, să dai tot ce-ţi trece prin cap la televizor. N-ai idee, nici nu-ţi poţi imagina ce probleme mi-ai cauzat cu vecinii. Au adus tancuri – tancuri! – la graniţă. Şi propriul tău guvern s-a alarmat. S-a alarmat foarte tare. Precis şi-au spus: dă, Doamne, să nu fie al doilea Kuweit! S-au purtat numeroase convorbiri între Washington, Kaffa şi Amo-Amas. Nici nu vreau să mă uit pe factura pentru telefon. în fine, totul s-a aranjat. Deocamdată. Stai jos, stai jos, pentru Dumnezeu. Vrei un ceai? Ceva mai mult decât un ceai? Whisky? Şi mie mi-ar prinde bine. Mulţumim Domnului pentru perseverenţa colonelului Boutros.

Florence se uită la Laila, care îi aruncă o privire care parcă spunea: *cânlă-i în strună.*

— Da, spuse emirul, îndreptându-se uşor de spate (întotdeauna stai drept când minţi de îngheaţă apele). Oamenii lui te-au găsit. La timp. Bunul Dumnezeu ştie ce ţi se pregătise.

Florence răspunse:

— Mulţumesc lui Dumnezeu că l-a trimis pe colonelul Boutros.

— Ai reuşit să le vezi feţele? întrebă amabil emirul. O să-i dăm în urmărire. N-or să mai aibă linişte. Sau poate c-au fugit deja dincolo de graniţă.

— Cei care m-au răpit erau… wasabieni?

— Desigur. Nici un matarian n-ar fi în stare de un

act atât de barbar.

Observaţia îi smulse Lailei un mormăit. Emirul înţepeni. Apoi spuse:

— Laila a fost foarte îngrijorată din cauza ta. Ca noi toţi, de altfel. A apărut la televiziune şi le-a cerut femeilor din
Matar să întrerupă... relaţiile conjugale normale până o să fii găsită.

— În cazul lui Aristofan a mers, i-o întoarse scurt Laila. Emirul zâmbi.

— într-adevăr, ne-a dat un imbold în plus să te găsim, întregul Matar – dar mai ales bărbaţii – se bucură de revenirea ta. Care, vai, trebuie să fie scurtă. în condiţiile date, cred că este mai bine să părăseşti ţara. O să regret plecarea ta, Florence. Ce mult ai înveselit micul şi monotonul nostru regat de la marginea mării. Dar, înainte să pleci, una sau două chestiuni.

— Aş fi zis că sunt cel puţin trei sau patru, sire.

— Poftim? A, suferinţa prin care ai trecut nu ţi-a tocit spiritul. Excelent, excelent. Acum, o să te rog să dai o mică declaraţie.

— Asta voiau şi cei care m-au răpit.

— A, nu-i acelaşi lucru, zise emirul cam pripit. Doar ceva care să aducă pacea între mine şi femei. Vezi tu – continuă el, aruncându-i o privire rapidă Lailei, care îl urmărea cu o răceală evidentă –, s-a lăsat impresia că guvernul nostru nu a fost suficient de preocupat de această oribilă răpire. Desigur, realitatea este cu totul alta. O să corectezi această impresie înainte de a pleca?

Florence îl măsură rece, din cap până în picioare.

— Cum porunceşte înălţimea Voastră.

— Eşti foarte *simpatica,* Florence. Asta e italianca din tine. întotdeauna i-am adorat pur şi simplu pe

italieni, chiar dacă n-au fost deloc cuminţi sub Mussolini. Carevasăzică, faci pace între mine şi femei. Bun, bun. Atunci, eu îmi iau rămas-bun. Cum te pot răsplăti pentru tot ce ai făcut aici? Trebuie să mai vii să ne vizitezi. A, era să uit, un dar.

Emirul bătu din palme. Apăru Fetish, purtând o cutie neagră. Emirul o deschise. Era o medalie, meşteşugit lucrată în email şi aur, de forma unui cap de leu pe două iatagane fără teacă, emblema Matarului.

— Ordinul Leului Regal al Matarului, clasa întâi, spuse emirul cu mândrie, trecându-i panglica peste cap. Este prima dată când i se acordă unei femei.

Florence se uită la Laila, care îşi dădea ochii peste cap. Făcu o plecăciune uşoară.

— Este o mare cinste, sire.

— Să vii repede înapoi, draga mea. Să vii repede înapoi. Iubito, o conduci tu pe Florence?

Florence şi Laila vorbiră încet pe drumul spre maşină.

—Jihad sexual? întrebă Florence.

— Nu râde. A funcţionat. Nici un bărbat matarian nu s-a mai culcat cu o femeie de cinci zile. Un stimulent foarte puternic. Dar, dacă nu era domnul Thibodeaux al tău, puteai să fii şi acum în celulă. A intrat în priză după ce ai dispărut.

— Bobby? E...

— Afară. Şi-a tras altă identitate. Foarte îndrăzneaţă. Nu uita să-l feliciţi pentru ea.

capitolul douăzeci şi doi

florence auzi mulţimea înainte ca ea şi Laila să iasă pe uşa principală a palatului.

— Ce-i asta? o întrebă ea pe Laila.

— Suporterii tăi, scumpo.

Erau cu miile, în special femei. La vederea lui Florence, începură strigătele ondulate ale femeilor arabe, deşi trecuse destul de multă vreme de când tradiţia aceasta se mai manifestase în Matarul deschis către progres. începură să scandeze:

— Flor-ens! Flor-ens!

Obiectului acestui omagiu, care stătea pe treptele de marmură, îi suna ca numele unui deodorant de cameră. Se repeziră înainte, îmbulzindu-se în jurul ei, pipăind-o, agăţându-se de ea. I se înmânară flori. Garda de la palat încercă fără succes să le respingă pe femei.

Laila avusese grijă să fie de faţă camere video care să înregistreze totul, precum şi un car de reportaj de la TVMa- ţar, care să transmită materialul către un satelit aflat la 400 km înălţime şi, de acolo, către milioane de televizoare. în ultima vreme, începuse să gândească asemenea unui realizator de *reality shoukuri,* fapt care aproape o îngrozea.

— Flor-ens! Flor-ens!

Laila ţipă în urechea lui Florence:

— Cred că e bine să le spui câteva cuvinte, draga mea, altfel n-or să te mai lase să pleci de-aici.

— Dar...

1
9
3

— Şi nu uita să-i mulţumeşti lui Gazzy, altfel chiar că nu mai pleci.

Florence roşi înghiţind în sec, cu gura uscată ca iasca. Simţea mai degrabă epuizarea decât triumful, dar ridică mâinile pentru a calma mulţimea şi prin minte îi străfulgera inevitabil imaginea lui Peter O'Toole sărind cu mantia lui albă pe acoperişul trenului turcesc dinamitat. Oricât ar fi încercat să şi-o alunge din cap, nu reuşi. Filmul nu voia să se întrerupă. Următoarea imagine era aceea a turcului rănit trăgându-i un glonţ în umăr lui O'Toole. Acum se uită în jos cu teamă la mulţimea care o înconjura. Deşi cele mai multe femei erau îmbrăcate în haine occidentale, erau şi câteva zeci care purtau *abaaya.* Poate că antropologul de la Universitatea din Chicago avusese dreptate: poate că unele dintre femeile arabe nu voiau să fie salvate de oprimare. Florence inedită la această posibilitate înfricoşătoare şi la ce uşor i-ar fi fost cuiva s-o omoare aici, pe loc. Cât de uşor era de ascuns un pistol sub văl.

Frica îi dădu puteri. Gesticulă energic către mulţime, să tacă. Gloata se potoli. Florence deschise gura să vorbească şi... se trezi fără cuvinte. Abia acum îşi dădu seama că pe obraji îi curgeau lacrimi.

— Draga mea, îi spuse Laila, adună-te, zău aşa.

Apoi Florence auzi un glas, unul bărbătesc, cu accent din sudul Statelor Unite. Glasul zise:

— Ce naiba, fato, ai de gând să le zici ceva oamenilor sau vrei să stai acolo şi să te smiorcăi, de parc ai fi câştigat concursul pentru Miss America?

Glasul părea să vină dinspre o femeie îmbrăcată într-o *abaaya* portocalie. Florence se uită la Laila, care zâmbea.

îi venea să sară în braţele arătării portocalii, dar

decise că nu era cel mai potrivit gest de încununare a unei clipe de triumf feminist – să sară în braţele unui travestit musulman de la CIA.

— Ei? continuă el. Hai odată. N-avem toată ziua la dispoziţie.

Florence ridică braţele mai sus şi mulţimea tăcu din nou.

— Surorile mele, Domnul fie lăudat, mă bucur să fiu iar alături de voi. Sunt sigură că şi soţii voştri se bucură. (Mulţimii îi plăcu asta.) Recunoştinţa mea se îndreaptă către voi şi către şeica Laila.

Laila dădu din mâini şi rosti dintr-un colţ al gurii:

— Nu-l uita pe Gazzy.

— Şi, bineînţeles, emirului, continuă Florence. Leului din Matar, Noului Saladin (făcând eforturi să nu izbucnească în râs), campionul... şi protectorul femeilor arabe... din întreaga lume!

— Nu exagerezi puţin, draga mea?

Expresia de pe faţa lui Florence nu-i rămase străină Leului din Matar, care se uita la televizor, în camera sa de lucru. *Scârbă,* îi spuse el în gând. Dar mulţimea aclama şi, la urma urmelor, asta conta. Măcar scârba avea să fie urcată în avion peste câteva ceasuri şi dusă o dată pentru totdeauna.

Mulţimea scanda *Flor-ens! Flor-ens!* Leul din Matar apucă telecomanda cu mâna lui grăsulie, acoperită de bijuterii, şi apăsă pe butonul de stingere.

— N-am mai sărutat în viaţa mea o femeie, îi spuse Florence lui Bobby.

Laila aranjase să fie duşi cu maşini diferite până la apartamentul lui Florence, cu vedere spre Piaţa Marlborough. Aveau câteva ore la dispoziţie până la

decolarea avionului.

— Nici eu nu m-am culcat vreodată cu o lesbiană, îi răspunse Bobby. Am vrut, dar n-a fost să fie.

Făcură dragoste din nou. După aceea, Bobby ieşi pe balconul care dădea spre piaţă. Se lăsa seara. în oraş începeau să se aprindă luminile.

— Cam e vremea să pleci, Fio.

Florence zâmbi. Era înfăşurată în cearşafuri şi foarte fericită. Trecuse multă vreme de când nu mai făcuse dragoste.

— Trebuie neapărat să-mi spui aşa? Mai bine spune-mi *Flor-ens.*

Bobby o privi peste umăr.

— Ştiam eu că, mai devreme sau mai târziu, o să ţi se urce la cap.

Nu-şi putea lua ochii de la el. îi amintea de Steve McQueen, blond, încordat şi primejdios. Pistolul lui era pe noptieră.

— Povesteşte-mi cum m-ai găsit, murmură ea.

— Ţi-am mai povestit.

— Mai povesteşte-mi o dată. îmi place să fiu salvată.

— Am... Ah, nu pot să-ţi spun asta, Fio. Haide, e vremea să te îmbraci.

— Mai întâi facem dragoste.

— O să facem în avion.

— E frumos avionul? Are şi pat? Vreau să fac dragoste tot drumul până acasă. Cum m-ai găsit? Nu plec de-aici până nu-mi spui.

— Aş putea să te forţez să pleci.

— Mă leg cu lanţuri de patul ăsta.

— Credeam că te-ai săturat de lanţuri.

— Spune-mi.

Bobby o privi, caldă în pat după ce făcuseră dragoste, cu aşternutul drapat ca în jurul unei statui de marmură. Oftă – un gest făcut prima dată de fiinţele omeneşti cu o sută de mii de ani în urmă, când primul bărbat cedase în faţa primei femei.

— Fetish, zise el.

— Orice, dragul meu.

— Nu, Fetish, omul emirului. Am dat de el.

— Cum ai ajuns la el?

— Lucrează pentru francezi. Am aflat şi l-am anunţat că, dacă nu îmi spune unde te ţin, îl informez pe emir. A scuipat totul destul de repede. I-am trimis vorbă lui Bou- tros. El şi cu mine... Asta e tot.

— Cum ai aflat că Fetish lucrează pentru francezi?

— Nu putem vorbi în avion? Franţuzoaica de la Um-be- seir, Annabelle, o bucăţică bună, a fost adusă în harem cam odată cu convertirea religioasă a lui Maliq. Lucrează pentru francezi. Am dat de ea.

— Ai dat de ea sau peste ea?

— Cum vrei tu.

Florence azvârli cu o pernă în el.

— Regret că a trebuit să treci prin atâtea chinuri ca să mă găseşti.

Explozia îl aruncă pe Bobby înapoi în pat. Reflexele se puseră imediat în funcţiune şi Bobby îi acoperi trupul lui Florence cu al lui. Jumătate din tavan se prăvăli peste ei.

Chipul lui Florence îi stătea lipit de piept. Ii simţea inima bătând.

— îmbracă-te imediat, spuse el.

Işi puse pantalonii, luă pistolul şi se apropie de balcon, ghemuit Flăcările de jos, din stradă, i se reflectau pe pielea goală.

— Am impresia că revoluţia ta a început, Fio.

capitolul douăzeci şi trei

lorence ieşi târâş pe balcon şi aruncă o privire pe deasupra balustradei, alături de Bobby.

— Maşină-capcană, spuse el. Mare.

— Laila, zise Florence.

Formă numărul de pe celularul lui Bobby. Clădirea se zgudui din cauza unei alte explozii, mai mici, mai îndepărtate. Aceasta fu urmată de încă cinci sau şase, în întregul oraş. *Buum, buum, buum, buum,* la intervale aproape identice.

— Sunt coordonate, zise Bobby.

Laila răspunse la telefon.

— Florence? Se întâmplă ceva. Mulţumesc lui Dumnezeu că l-am scos de-aici pe Hamdul.

— Tu eşti teafără?

— Doar plină de zgârieturi. Ferestrele s-au făcut ţăndări. Avem un incendiu. Inutil să-ţi mai spun că nimeni nu încearcă să-l stingă. Sunt toţi prea ocupaţi să alerge de co- lo-colo, zbierând inutil. Tu unde eşti? Acasă?

— Da. în tot oraşul sunt explozii. Bobby zice că sunt coordonate.

— Ieşi de-acolo, repede. Au început focurile de armă. Stai. Aşteaptă, aud ceva.

Florence auzi rotorul elicopterului.

— E elicopterul, spuse Laila. Cel pe care i l-ai

făcut tu cadou. E frumos din partea lui că mă anunţă că plecăm.

— Du-te, spuse Florence.

Sunetul rotorului în telefon se intensifică.

— Florence!

Vocea Lailei răsuna de uluire.

— Sunt aici.

— Pleacă... au decolat! îl văd. Stă lângă pilot (rotorul se auzea tot mai tare)! Porcul! Grăsan adulter, odios şi laş...

Se auzi o explozie.

— Laila! Laila! *Laila?*

— Ce se petrece? întrebă Bobby.

— Laila!

Bobby luă telefonul din mâna lui Florence şi ascultă, închise.

— Trebuie să plecăm. îmbracă asta.

Şi-i întinse *abaaya* portocalie în care fusese costumat la miting. Ea se uită la veşmânt.

— Fio, nu mergi la o paradă de modă!

Ea se îmbrăcă încet Haina purta mirosul lui. Bobby smulse aşternutul de pe pat, scoase cuţitul, îi făcu o deschizătură şi şi-l trase peste cap.

— Cucu-bau! spuse el. Haide.

în loc să ia liftul, coborâră pe scări. Aveau opt etaje până la parter. Bobby deschise uşa prudent şi cercetă holul. Florence se lăsă pe spate, sprijinindu-se de peretele de beton, încercând să îşi potolească bătăile inimii. Auzi un zgomot.

Patru bărbaţi pătrunseră tropăind pe uşa de la intrare. Purtau haine occidentale. Vorbeau. Florence identifică accentul.

Vorbeau tare, fără teamă, şi ţineau în mâini pistoalele scoase din tocuri. Se îndreptară spre lift. Bobby închise încet uşa şi ţinu bara uşii de incendiu, blocând-o manual.

— Wasabieni, îi şopti Florence şi, pentru că el o privi întrebător, continuă: A pronunţat *hlonekîn* loc de *shlonek.* Crede-mă, sunt wasabieni. Probabil *mukfelleenA.*

Coborâră la subsol şi găsiră scara de serviciu. Uşa către casa scării avea o ferestruică acoperită cu plasă. Cu mâna
deja pe clanţă, Bobby se uită pe ferestruică, apoi se trase rapid într-o parte, împingând zăvorul şi încuind uşa exact în clipa în care cineva încerca s-o deschidă din partea cealaltă.

Urcară din nou pe unde veniseră, până la primul etaj, şi ieşiră pe coridor. La capătul lui se afla o uşă care dădea pe un mic balcon, deasupra unei alei. Ieşiră pe balcon şi priviră în jos. Dedesubt văzuseră un tomberon mare, plin cu saci de gunoi.

— Poţi? întrebă Bobby.

Florence confirmă din cap. Distanţa până la tomberon era de şapte metri.

Aterizară însoţiţi de un cor de chiţăituri. Florence simţi ceva zbătându-se sub ea. Şobolani. Işi înăbuşi un ţipăt Bobby lovi în ei cu pumnii. Trase sacii de gunoi deasupra, până când aceştia îi ascunseră complet. Florence stătea culcată peste rozătoarele care fojgăiau. Gunoiul era acolo de trei zile, putrezind în canicula de patruzeci şi cinci de grade. Bobby se întinse şi o apucă de mână. Ii şopti:

— Aşa cunoşti cel mai bine o ţară.

Deasupra lor, uşa balconului se deschise cu zgomot. Auziră două voci. Florence îşi ţinu respiraţia. Uşa se închise. Se lăsă iar tăcerea. Rămaseră aşa încă zece minute. Bobby şopti:

— Vrei şi desert sau cer nota?

Se extraseră din tomberon şi se îndreptară spre apă, stră- duindu-se să nu iasă la lumină. Oraşul vuia de zgomotul exploziilor şi al armelor de foc de

calibru mic. Bobby şi Florence ajunseră într-o piaţă publică înverzită şi se ascunseră într-un pâlc de copaci dintr-un colţ.

— Dacă ne opreşte cineva, poartă-te isteric, ca speriată de moarte.

— Asta nu-i greu. Unde mergem?

Bobby se gândi.

— Aeroportul e exclus. în port.

— Taxiul tău acvatic funcţionează?

— Bineînţeles. într-o oră o să fim în propriul nostru submarin, bând şampanie franţuzească şi prostindu-ne.

Nu-l credea. Apoi înţelese: venise după ea din proprie iniţiativă. Opera singur.

— O să mergem către apă, zise el. Unde e apă, sunt şi ambarcaţiuni; unde sunt ambarcaţiuni, sunt şi căi de ieşire din porcăria asta.

— Te-ai întors de capul tău, nu-i aşa?

— O să scăpăm cu bine. Am trecut prin mai multe lovituri de stat în Orientul Mijlociu decât ai mâncat tu dejunuri calde.

Ajunseră la un colţ. Bobby se uită după el şi trase repede capul înapoi. Strada era blocată de un vehicul blindat, cu o mitralieră pe capotă. însemnele de pe el erau ale Ma- tarului.

Merseră pe strada Soames, paralel cu malul. Bobby privi iar după un colţ şi-i făcu semn să se tragă înapoi. Toate străzile care dădeau în port erau blocate.

— S-ar zice că vizitele în port nu sunt încurajate astă-sea-ră, spuse el. E timpul să aflăm ce se petrece.

Merseră mai departe pe Soames până ajunseră la un magazin de produse electrocasnice, cu televizoare şi cuptoare cu microunde în vitrină.

— Stai de pază.

Bobby scoase un instrument şi meşteri la broască. Aceasta se deschise cu un declic. împinse încet uşa, ascultând dacă se declanşează alarma. Intrară.

Pe un perete erau vreo cincizeci de televizoare. Bobby trecu după tejghea şi începu să apese pe

comutatoare. Toate cele cincizeci de aparate porniră odată, scăldându-i în lumina albastră a ecranelor.

— Ăsta ar fi un loc grozav de urmărit Super Bowl-ul.

începu să apese simultan pe butoanele mai multor telecomenzi, provocând viscole de pixeli.

— Canalul 45, spuse ea.

TVMatar. Bobby apăsă pe buton. În mod normal, la ora aceasta, TVMatar ar fi trebuit să difuzeze *Mukfeciorii,* comedia de situaţie despre secţia de poliţie religioasă cu personalul inept. În locul lui, văzură un prezentator cu un chip sever, stând în redacţia de ştiri. înţeleseră imediat ce însemna asta. Prezentatorul era îmbrăcat în straiul *moolahA*- lor din Matar şi vorbea araba, nu engleza. Primele cuvinte pe care le prinse Florence fură „criminal", apoi „necredincios", şi „provizoriu", urmate de „imamul Maliq", şi „lăudat fie Dumnezeu". Nici unul dintre aceste cuvinte-cheie nu avu darul s-o liniştească. Fu încă o dată izbită de veninul incongruent al formulei,Allah cel îndurător şi înţelegător" rostite de buze omeneşti. Apoi îşi auzi propriul nume pomenit şi, cu toată căldura de sub *abbaya,* simţi cum o trece un fior îngheţat. Află de la televizor că era în libertate undeva, în oraş, că toţi cetăţenii de bună credinţă trebuiau să fie vigilenţi, fiindcă era periculoasă, un inamic, o unealtă a Satanei.

Bobby stătea lângă uşă cu pistolul scos, pentru cazul în care alarma se dăduse direct la poliţie şi domnul Mohammed Dera'a, al cărui nume era scris pe firma de deasupra capului, era deja pe drum, mânios şi decis să îşi reia în proprietate bunurile.

Moolahrü îşi continuau anunţurile. Pământul sfânt

al Matarului se afla – slavă Domnului – în mâini noi. Deceniile de corupţie şi decadenţă atât de urâte în ochii lui Dumnezeu cel îndurător, cel înţelegător, cel înţelept, se sfârşiseră. Se proclamau noi zori (deşi, teoretic, eia abia opt seara). Se proclama o nouă republică islamică. *Lăudat fie Dumnezeu.* Cetăţenii trebuiau să rămână în casă până la „curăţarea" – alt cuvânt luminos, făcut să sune sinistru – ultimelor vestigii ale fostului regim. Pe ecran apăru chipul lui Gazzy. Avea ochelari de soare, zâmbea şi-i făcea cu mâna fotografului. Poza fusese făcută în ceea ce titlurilor de ziar le place să numească „vremuri mai fericite".

— Imamul face următorul anunţ. Emirul Gazzir Bin Haz, blasfemiator, trădător şi unealta necredincioşilor imperialişti, este mort. *Allahu akbar.* Tocmai încerca să părăsească palatul regal ca un laş, când elicopterul primit de la americani s-a izbit de un copac şi s-a prăbuşit. Fosta şeică...

Florence îşi ţinu respiraţia.

— ... a fost luată prizonieră. Deja se căieşte pentru crimele comise împotriva Dumnezeului atotputernic şi a poporului matarian. Viaţă lungă şi binecuvântată gloriosului şi iubitului nostru imam Maliq, iubit de Dumnezeu, trimis al lui Dumnezeu, izbăvitor al sfântului pământ al Ma- tarului.

Florence începu să formeze numărul.

— Ce faci?

— Suntem în Orientul Mijlociu. Negociez.

Bobby oftă.

— Iubita mea, nu ţine de tine să găseşti o soluţie.

Florence sună la centrala palatului. Ii răspunse un glas autoritar.

— Sunt Florence. înţelegi cine sunt?

— Da.

— Vreau să vorbesc cu imamul Maliq.

— Imposibil.

— Am ceva ce îşi doreşte foarte mult.

— Vorbeşte.

— Ii comunic direct imamului, spuse ea sec. Dă-mi-l la telefon. Acum, dacă nu vrei să-i simţi mânia pe spinare.

în clipele de tensiune dramatică, araba tinde să capete nuanţe arhaice. Bobby mimă cuvintele: *convorbirea e interceptată.* Florence se plimba înainte şi înapoi prin faţa televizoarelor.

— Fio, şuieră Bobby. Ce mama dracului faci?

— Eu sunt răspunzătoare.

— Of, zău, dă-o dracului de treabă, fato! zise Bobby, lovind cu palma în uşa de sticlă. Tu eşti întotdeauna răspunzătoare. Vrei să fii martir? De ce nu te înfăşori cu nişte explozibili, să arunci un autobuz în aer?

— Du-te dracului.

— La telefon imamul Maliq, rosti o voce mirată. Şi dumneavoastră la fel, doamnă.

— Nu tu. La telefon e Florence.

— Şi ce vrei?

— Un schimb. Eu pentru şeică.

— Ce motiv aş avea să fac schimb? Până în zori o să fii fie prizonieră, fie moartă.

— Nu trebuie decât s-o sui într-un avion. în clipa în care aterizează şi o văd la televizor coborând, mă predau. Şi mărturisesc tot ce vrei.

Maliq râse.

— O să mărturiseşti oricum.

— Uite ce-i, Maliq, vrei să aduci vălul înapoi în Matar, aşa-i?

— Bineînţeles, dar ce legătură are?

— în Matar sunt două milioane şi jumătate de femei. Cât timp crezi că-ţi trebuie ca să te uiţi sub fiecare văl după mine?

— Nu mă grăbesc. Zilele în care alergam la curse s-au sfârşit, mulţumesc lui Dumnezeu.

— Zău aşa, Maliq, eşti dispus să aştepţi chiar atât ca să-mi tai capul?

— Imam Maliq, dacă nu te superi, spuse el, aproape cochet. Să-ţi tai capul? Nu, nu. Eu mă gândeam la altceva. Dar toate la timpul lor. Acum trebuie să închid. Se pare că am de condus o ţară.

Televizoarele prezentau imagini ale lui Maliq

adresân- du-se unei mulţimi. Arăta cam prea elegant pentru un lider religios islamic, dar era adevărat că straiul îi fusese croit la Paris.

În magazin era o vitrină plină cu telefoane mobile, jocuri şi alte articole electronice. Era încuiată. Florence găsi o rangă de metal lângă casă, pentru alungarea hoţilor. O apucă şi începu să spargă sticla. Bobby o urmărea.

— Fio, ce faci?

— Lansez o contrarevoluţie.

Adună telefoanele mobile într-o pungă de plastic. Arătă către altă vitrină, plină cu aparatură video.

— Sparge-o şi pe aia, te rog frumos.

Bobby se apropie de vitrină şi o sparse dintr-o singură lovitură cu patul pistolului. Florence scoase câteva camere video, pe care le băgă în sacoşa acum umflată.

— Şi aia.

îi arătă care. Bobby se supuse, spărgând încă o vitrină.

— Domnu' Dera'a n-o să fie foarte încântat.

Florence adună câteva televizoare cu baterie. încheind jaful, apucă *abaaya* portocalie. îl sărută pe Bobby pe obraz.

— Pa, iubitule, îi spuse ea.

— Ce tot îndrugi?

— Bobby. Un bărbat occidental, blond, căutat pentru a-l fi ucis pe unul dintre oamenii noului conducător al Ma- tarului într-un garaj? Cât crezi că rezişti în noul Matar?

— Am şi eu un văl.

Ea zâmbi, mângâindu-l pe obraz.

— îmi faci mai mult rău decât bine.

Işi puse *abaaya* portocalie şi apucă sacoşele

umflate. Arăta ca orice altă femeie musulmană care petrecuse o du- pă-amiază la mall.

Scoase capul pe uşă, se uită în ambele direcţii, îi aruncă o privire în urmă lui Bobby şi ieşi.

Acesta îi lăsă un avans, apoi îşi puse propria *abaaya* şi o urmă.

capitolul douăzeci şi patru

Voxitura de stat din Matar, sau, cum o numea Departamentul de Stat, „situaţia evolutivă din Matar”, luase guvernul Statelor Unite complet prin surprindere. Casa Albă declară stins că ştia „de câtva timp” că se punea la cale o preluare violentă a puterii şi că lucrase „în spatele uşilor închise, zi şi noapte” ca să evite criza. Era însă un sufleu care refuza să crească.

Pe Capitol Hill, strigătele „Cine-a pierdut Matarul?” se auzeau din ce în ce mai tare. Senatorii băteau în pupitre, pretinzând răspunsuri. Preşedintele declară că şi el dorea răspunsuri. CIA-ul spuse că, deşi nu va face nici un comentariu oficial, şi el, poate chiar mai mult decât preşedintele şi senatorii, dorea răspunsuri. Secretarul de Stat afirmă că era posibil ca răspunsurile să nu existe, dar, dacă ele existau, era extrem de interesat să le audă. Secretarul general al Naţiunilor Unite spuse că era aproape convins că răspunsurile există, dar că mai întâi trebuie puse întrebările potrivite, care apoi trebuie traduse, iar pentru asta e nevoie de timp.

Erau unii care îndemnau la prudenţă şi unii care spuneau că nu era momentul pentru prudenţă, ci pentru îndrăzneală. Şi mai erau unii care îndemnau la o atitudine echilibrata, de îndrăzneală prudentă.

De ambele părţi existau extremişti: neoizolaţionişti, pe al căror drapel scria: „Nu vrem decât să ne vindeţi blestematul de ţiţei” şi neointer- venţionişti, care afirmau: „împreună putem face o lume

mai bună, dar probabil că, în procesul ăsta, va trebui să-i omorâm pe mulţi dintre voi."

Se spunea că, în forul său interior, preşedintele american era sfâşiat între a trimite un portavion (poate cel mai dramatic gest aflat la îndemâna unui preşedinte, cu excepţia celui de a ateriza efectiv pe puntea unui portavion) şi a trimite un submarin nuclear. Un distins istoric al forţelor navale sublinie pe unul dintre canalele publice de televiziune că submarinele sunt cel puţin la fel de letale ca portavioa- nele, doar că, fiind sub apă, sunt mai greu de văzut şi de aceea, au „un impact vizual mai mic". Era, după părerea unui alt istoric, „o perioadă de mare ambiguitate". Şi totuşi, până şi aici opiniile oamenilor raţionali difereau. Un fapt însă ieşea la suprafaţă cu încăpăţânare, insistent, iar şi iar, până când nu mai putu fi ignorat, măturat sub preş sau ocolit schimbând programul la televizor: acela că o treime din petrolul importat de America, iară de care dârdâitul avea să fie intens în ianuarie, trecea acum printr-o ţară condusă – după cum se exprimase un istoric pe unul dintre canalele publice de televiziune – de „un pilot de curse devenit ayatollah instalat de francezi". Asupra acestui punct nu erau cine ştie ce ambiguităţi. întrebarea era: ce era de făcut? Franţa îşi jucase cărţile cu *élan* şi *panache,* cu *savoir faire* şi o porţie cu vârf de *je ne sais quoi.*

în doar câteva zile, fragmente de film făcut la reşedinţa „de vară" a răposatului Gazzir Bin Haz de la Um-beseir ajunseră pe intemet şi la televiziune. *Canal Quatre de* la Paris difuză un documentar despre haremul emirului care i-ar fi făcut pe Casanova, pe cei care scriseseră *Kama Sutra* şi poate

chiar şi pe marchizul de Sade să roşească. Filmul fusese făcut (probabil, dat fiind că nimeni nu era dispus să îşi asume paternitatea lui) cu o cameră ascunsă. (Anna- belle, într-adevăr, nu-şi irosise timpul.) într-o secvenţă deosebit de incitantă, emirul Matarului putea fi văzut punând caviar cu lingura pe sânii a două (altminteri delicioase) domnişoare rusoaice, pe nume Tatiana şi Svetlana, apoi în-fulecându-l, întrerupându-se doar pentru a trage fumuri dintr-o narghilea care părea să conţină mai mult decât banalul tutun şi înghiţituri dintr-o sticlă pe eticheta căreia se vedea clar scris „Southem Comfort" şi zbierând din când în când:

— Domnul fie lăudat!

Desigur, fiecare om se închină la Dumnezeu în felul său, dar astfel de viniete îngreunau oarecum sarcina nobilimii exilate a Matarului, acum baricadată în buncărele de la Cannes, Gstaad şi Portofino, de a susţine convingător că răposatul emir se condusese după preceptele unui respect plin de decenţă faţă de opiniile celorlalţi.

Familia Bin Hazzim aflată în exil angajă consultanţi media cu onorarii mari pentru a declara că viaţa în Matarul condus de emir, aşa decadentă şi poate chiar destrăbălată cum fusese, era preferabilă Matarului pe care îl plănuia neoconservatorul Maliq. Cei care au trecut prin convertiri religioase încearcă adeseori să compenseze pioşenia pierdută printr-o fervoare exacerbată. Mottoul lui Maliq era o parafrază perversă după Sf. Augustin: „O, Doamne, fă-mă rău – în clipa asta." în câteva zile de la preluarea puterii, el revocă dreptul femeilor de a conduce automobile; re- institui vălul; scoase în afara legii ieşirea din casă a femeilor altfel decât

însoţite de un membru de sex bărbătesc al familiei; şi decretă că râsul la femei putea fi pedepsit cu douăzeci de lovituri de vargă, argumentând teologic că dacă femeia râdea însemna că se bucura de ceva, iar un asemenea lucru era necuviincios.

Cetăţenii din Matar nu întâmpinară chiar cu braţele deschise această nouă pioşenie, dar Maliq nu afirmase niciodată că l-ar fi interesat părerea lor. O macara de gabarit mare fu adusă în Piaţa Robespierre (fostă Churchill) şi de ea fură atârnaţi expeditiv câţiva cetăţeni matarieni contrarevoluţionari. Mai multe femei, suficient de neastâmpărate ca să se aventureze afară ziua, în amiaza mare, cu capul descoperit – şi, dacă nu vă e cu supărare, fără însoţitori masculi – fură rapid date drept exemplu. Era limpede, declară oficialul *mukfellah* care le citi sentinţele, că erau pe cale să se dedea preacurviei cu dispreţuiţii bucătari negri. Nu exista nici o dovadă în acest sens, dar avantajul justiţiei religioase era că nu avea nevoie de dovezi. Nefericitele se încăpăţânară să susţină că se duceau să cumpere lapte şi să ia rufele de la curăţat, dar nu puteai fi niciodată destul de prudent.

Oricât îi plăceau flagelările sau decapitările, şi, din când în când chiar şi câte o lapidare, Maliq s-ar fi putut lipsi relativ uşor de ele. Cu mult mai multă plăcere urmărea cursele din NASCAR şi Formula 1 la televizor (deşi acum era nevoit să o facă ceva mai discret). Stăpânii săi wasabieni erau în spatele tuturor măcuielilor şi bătăilor. Ei insistau. Şi dat fiind că ei erau cei care-l puseseră pe tron, Maliq nu putea decât să le facă pe plac.

TVMatar şi răposatul lui frate Gazzir – al cărui elicopter fusese doborât de o rachetă, nu de un

copac – nu aduseseră casei de Hamooj decât ridiculizări şi umiliri. Venise vremea recompensei; mai mult, venise vremea să li se dea un exemplu femeilor wasabiene de acasă, care prinseseră tot felul de idei periculoase în lunile în care se uitaseră la TVMatar.

Cât de diferite erau acum programele! Reţete, sugestii pentru satisfacerea soţului, pentru protejarea lui de înghesuiala din timpul hagialâcului, comedii despre israelienii lacomi şi americanii păgâni şi obezi. Joia seara, la opt, *Toată lumea îl adoră pe imam!,* cu Maliq citind cu glas tare din *Cartea casei de Hamooj* şi oferind interpretările proprii şi unice asupra textului. E drept, cotele de audienţă erau o fracţiune infimă din ce fuseseră odată. Dar emisiunile au nevoie de timp ca să prindă la public.

Franţa, partenerul Wasabiei în instaurarea lui Maliq, nu era tocmai încântată de această sumbră stare de lucruri. Dar, cum *le Ministère du Pétrole* (Ministerul Petrolului) era gata să semneze o *entente economique* (un acord preferenţial) cu Wasabia pentru un discount de 20%, Franţa nu era dispusă să facă prea mult *bruit* (zgomot) pe tema aceasta.

încolţit în toaleta pentru bărbaţi a Consiliului de Securitate ONU de către reprezentantul permanent al Statelor Unite, reprezentantul permanent francez clătină din cap, îşi rostogoli ochii şi spuse: „Da, da, da, dar ce poţi să faci cu oamenii ăştia? Sunt imposibili!”, lăsându-l pe reprezentantul american cu şi mai multe cute pe frunte şi în mare nevoie de instrucţiuni suplimentare de la Washington.

Franţa se pregătea, de asemenea, să semneze un

pact de securitate cu Matarul, care îi asigura o bază navală de adâncime mare în Golf. Noul guvern de la Paris nutrea proiecte neo-gaulliste (unii spuneau chiar neo-napoleoniene) în *Proche-Orient,* unde tricolorul fâlfâise odată mândru în bătaia brizei. Toate ofensele din 1922 erau, în fine, răzbunate. Un alt distins istoric – părea să fie în număr nelimitat— afirmă pe unul dintre canalele publice de televiziune că Franţa nu se mai mulţumea să stea deoparte şi să se uite cum încurcau americanii lucrurile în regiune. Ce, Franţa nu îşi avea propria mândră tradiţie în a încurca lucrurile? Uitaţi-vă la Algeria, Vietnam, Siria, Haiti – Québec –, toate resimţindu-se încă de pe urma dominaţiei franceze. Evident, Franţa era pregătită şi dornică să demonstreze lumii că şi ea putea aduce dezastrul şi neprevăzutul celor din jur, mult mai eficient şi aproape sigur cu mai multă eleganţă decât America.

între timp, în Statele Unite se năştea un nou val de sentimente antifranceze. Şefi de sală francezi erau atacaţi de bande de tâlhari, şampania vărsată la canal, baghetele rupte cu furie în două şi azvârlite de la un capăt la altul al sălilor de restaurant, Peugeoturile asaltate cu zarzavaturi şi ştergătoarele îndoite. Ambasada Franţei de la Washington, altădată scena unor serate sclipitoare, fu asediată de o gloată de creştini evanghelici şi bombardată cu (nevinovate) broaşte. Un membru al Congresului propuse un proiect de lege pentru exhumarea şi repatrierea rămăşiţelor solda- ţilor americani îngropaţi în Normandia. „Dezgropaţi-l pe soldatul Ryan."

Strigătele de „Cine a pierdut Matarul?" se înteţiră, în ciuda sondajelor care arătau că, pentru

două treimi din americani, întrebarea mai relevantă era: „Unde anume se află Matarul?” Şi totuşi, odată ce erau informaţi de către realizatorii sondajelor că „franţujii perfizi” şi „nespălaţii de wa- sabieni” preluaseră puterea în ţară pentru „a crea o imagine proastă a Americii” şi „a împinge în sus preţul petrolului”, marea majoritate a americanilor răspundeau că guvernul trebuia să facă „ceva”, atâta vreme cât nu costa prea mult şi se putea face de la douăsprezece mii de metri altitudine. În momentul acesta, apetitul pentru o nouă intervenţie „la sol” organizată de Pentagon era destul de scăzut.

Aceasta era, în tot cazul, situaţia la două săptămâni după ce Florence ieşise din magazinul cu articole electrocasnice al domnului Dera’a.

Renard şi George se întoarseră la Washington imediat după apoasa exfiltrare de pe plaja Blenheim. Submarinul era mai mic decât în reclamă, iar medicul de la bord fu nevoit să-l adoarmă pe claustrofobul George cu o seringă hipodermică, înainte de a-l coborî prin tambuchi. Submarinul făcu transferul până la un portavion. De pe portavion, fură luaţi cu avionul – laolaltă cu corespondenţa echipajului

şi cu cadavrul unui marinar care, din disperare şi dor de casă, se sinucisese bând lichidul de frână al unui F-14 –, duşi în Bahrein, de acolo, cu un zbor comercial, până la Roma, şi de acolo la Washington, unde, la sosire, constatară că toate urmele misiunii lor fuseseră şterse, ca printr-o unică apăsare pe o tastatură uriaşă.

Casa din Alexandria, care fusese scena pregătirilor lor, era acum ocupată de un cuplu între două vârste, care declara hotărât că achiziţionase locuinţa pe internet cu şase luni înainte şi nu părea dispus să stea la discuţii pe această temă cu cei doi indivizi cu aer abandonat care le apăruseră în prag. George şi Rick se simţeau ca nişte marinari care dăduseră peste o navă, în mijlocul oceanului, în mod straniu lipsită de orice prezenţă omenească, exceptând ceş- tile cu cafea caldă şi ţigările arzând în scrumiere.

George telefonă la vechiul său serviciu de la Departamentul de Stat şi ajunse până la adjunctul lui Duckett, care îi spuse că avusese impresia că George fusese transferat în Guatemala City. Păreau să nu-i intereseze dacă se întorcea la secţia pentru Orientul Apropiat. George se trezi în- tr-o Mare a Sargaselor birocratică.

Atunci când, fiecare separat, el şi Rick se duseră să scoată bani de la automatele bancare, constatară, fiecare în parte, că aveau în cont inexplicabila, dar nu supărătoarea sumă de un milion de dolari. Sursa nu putea fi decât una: acum dispărutul Unchi Sam. Era, desigur, plata compensatorie pentru pierderea locului de muncă. Generozitatea aceasta neaşteptată îi lăsă fără cuvinte, cu atât mai mult cu cât, după

câteva zile, suma le dispăru din cont, pentru a reapărea a doua zi, dublată. Dezbătură semnificaţia acestui depozit uite-l-nu-e şi conchiseră că era un mesaj: ţineţi-vă gura, sau banii ăştia or să dispară pentru totdeauna; dacă vă pur- taţi frumos, s-ar putea să se dubleze.

Descoperirea faptului că erau de două ori milionari îi ex- tazie temporar, apoi îi deprimă profund, căci evenimentele cataclismice din Matar ajunseseră între timp şi pe ecranele televizoarelor lor, iar ei nu se mai întrebau cum să-şi cheltuiască averea, ci ce se întâmplase cu Florence.

Stăteau posomoriţi în apartamentul lui Rick din apropiere de Dupont Circle într-o seară, mâncând mâncare chinezească la comandă, bând bere alsaciană şi urmărind un program de ştiri, în care câţiva experţi din Orientul Mijlociu, fiecare adus pe calea undelor din alt oraş, ţipau unul la altul că trebuiau să îşi păstreze calmul, când gazda îşi întrerupse oaspeţii, anunţând că biroul postului de la Ma- nama primise o casetă video aparent filmată în Matar. Dat fiind că ţara fusese izolată de presa din afară din ordinul emirului Maliq, prezentatorul era plin de entuziasm la gândul a ceea ce urma să se difuzeze.

Rick şi George lăsară deoparte puiul Kung Pao şi îşi aţintiră privirile asupra ecranului cu plasmă, cu diagonala de 125 cm, parte a sistemului *home-entertainment* nou-nouţ. Rick era de părere că era mai bine să cheltuiască o parte din bani, spre groaza severului George, care nu decisese încă asupra dreptului moral de a cheltui misterioasele depuneri. Muşchii maxilofaciali li se căscară când un simulacru

cu purici al lui Florence apăru pe ecran, însoţit de un sunet fâşâit, dar suficient de clar.

— Vorbesc din Matarul ocupat. Un văl de oţel s-a lăsat peste ţară. Şeica Laila, văduva fostului emir, este ţinută prizonieră de uzurpatorul Maliq şi de cei care trag sforile acestei marionete, wasabienii şi francezii. Femeile sunt torturate şi executate. Dar spiritul le este neînfrânt. Ele strigă, cerând ajutorul popoarelor din lumea civilizată. Nu acceptaţi forţele unui Islam strâmb, care batjocoresc o mare religie şi pe cel care a fondat-o, profetul Mahomed. Ele vă strigă: Libertate! Libertate! Libertate!

Prezentatorul spuse că nu se ştiau prea multe despre persoana de pe caseta, în afară de faptul că, probabil, lucrase cândva pentru TVMatar, fosta reţea de televiziune prin satelit care militase pentru drepturile femeilor. Se credea că ar putea fi un cetăţean american, fapt care, sublinie el, „ar putea duce la complicarea situaţiei din perspectiva guvernului Statelor Unite”.

capitolul douăzeci şi cinci

kZşafodul fusese ridicat în centrul mall-ului, lângă fântână, pentru ca toţi spectatorii să vadă bine.

Florence îşi făcu loc cât putu mai aproape fără a atrage atenţia. Confecţionase un ham pentru camera video, pe care o băgase sub braţul stâng. O despicătură practicată în *abaayan* oferea deschiderea pentru obiectiv. Un sistem care îşi obligă cetăţenii să se acopere din cap până în picioare are şi avantaje.

La fiecare din colţurile eşafodului stătea câte un *muk- fellah.* Aceştia fuseseră aduşi cu camioanele din Wasabia în număr mare, pentru a asigura respectarea codurilor religioase. Se comportau ca poliţia secretă de pretutindeni; le plăcea ca lumea să se plece în faţa lor. Când, însoţită de bărbatul obligatoriu, trecea pe stradă pe lângă vreunul care părea mai acru decât restul, Florence se înclina spunând:

— Slavă Domnului, frate, că te-a adus aici!

însoţitorul, cu trăsăturile occidentale ascunse de *gutra* şi de ochelarii mari de soare, o trăgea de haină, mustrând-o:

— Hai, soră, nu-i tulbura pe oamenii aceştia dragi lui Allah cu faptele lor binecuvântate.

Pentru a întări iluzia că nu era decât o simplă nevastă matariană, Florence căra un coş de răchită

plin cu fructe şi alte lucruri proaspete de la piaţă. Dedesubtul produselor avea un pistol de nouă milimetri pe care, cu cât vedea mai mulţi *mukfelleen-i* şi mai multe din faptele lor binecuvântate, cu atât tânjea mai mult să-l folosească împotriva lor.

Eventualele îndoieli pe care le-ar fi avut când Bobby îl omorâse pe slujitorul lui Maliq în garaj erau acum spulberate. Cele câteva săptămâni în Matarul ocupat o învăţaseră să urască.

Mulţimea se foi. Căpitanul plutonului îşi croi drum cu forţa până la eşafod. Patru *mukfelleenri* stăteau în colţurile acestuia, pretinzând tăcere şi respect.

Căpitanul urcă treptele şi citi sentinţa. Femeia, pe nume Ardeesha, fusese prinsă nu doar conducând o maşină, ci şi încercând să fugă din Matar. Imamul Maliq, binecuvântat fie cu faptele sale, îi schimbase, cu bunătate, pedeapsa cu moartea într-o sută de vergi. Allah e milostiv.

Ardeesha fu adusă tremurând, scâncind şi implorând iertare. O legară. Mw/e-ul abătu nuiaua de rattan, lungă de un metru şi jumătate, iar şi iar asupra siluetei care se zvârcolea pe eşafod. Femeia ţipă în timpul primelor treizeci de lovituri, apoi amuţi. Spectatoarele din apropierea eşafodului începură să plângă, cerând îndurare. întreaga afacere dură vreo zece minute.

La final, căpitanul *mukfelleen-i|or* care citise sentinţa lăudă milostenia imamului, apoi se dădu ordin ca mulţimea să se împrăştie. Cea mai mare parte a însoţitorilor bărbaţi ai femeilor din public stătuseră la o ţigară sau o cafea la Starbucks. îşi recuperară rubedeniile şi plecară. Unii deciseră să rămână la cumpărături. Proprietarii magazinelor din mall profitau de înghesuiala din Ziua Pedepselor şi făceau reduceri. însoţitorul lui Florence o preluă şi plecară împreună. Trecură pe lângă *mukfelleenrvl* care făcea de pază la intrarea în mall, dar nu îl lăudară pentru faptele sale binecuvântate.

Urcară în maşină şi merseră în tăcere. Florence apăsă pe buton, pornind camera, şi urmări

înregistrarea, pentru a se asigura că prinsese tot. Bobby ascultă sunetul loviturilor de nuia care se auzea din difuzorul camerei şi spuse încet:

— Opreşte-o.

Amo-Amas colcăia de Trupe wasabiene ale Prieteniei. Maliq ceruse şi soldaţi francezi, dar Parisul, care avea şi aşa destule explicaţii de dat la Naţiunile Unite, îl refuzase; Franţa trimisese totuşi sute de consultanţi, să ajute cu *rinfrastrudure.* Mii de matarieni fugiseră (cei mai mulţi în sudul Franţei), ceea ce avusese ca rezultat obişnuitul vid de inteligenţă.

Bobby şi Florence se îndreptau spre nord, evitând drumurile principale. Circulaţia încetini, maşinile ajungând să se târască. Bobby scoase capul pe geam şi văzu vehicule ale poliţiei cu zece maşini în faţa lor. Blocajele rutiere şi controlul actelor deveniseră un lucru obişnuit. Florence scoase caseta din videocamera ascunsă sub *abaaya,* înlocuind-o cu alta, ce conţinea imagini ale unor copii care se jucau pe plajă. Dacă îi confiscau camera, imaginile aveau să fie nevinovate.

între ei stătea coşul cu fructe. înaintară încet până în dreptul poliţiştilor.

— Domnul fie lăudat, îi spuse Bobby poliţistului care se apropie şi băgă capul pe geam, cerând să vadă actele lui şi ale soţiei.

Bobby vorbea araba fără accent şi îşi înnegrise pielea cu produse cosmetice. Arăta exact ca un localnic. Soldatul nu-i întoarse salutul. Examină hârtiile, dând paginile paşapoartelor matariene.

— Unde mergeţi?

— Acasă, cu îngăduinţa ta.

Poliţistul zăbovi asupra paşaportului lui Florence.

— Nevasta?

—Am trei. Dar asta e cea mai arătoasă, aşa că am dus-o să vadă bătaia de la mall. Ca să nu-i vină idei. Imamul nostru dă un exemplu foarte bun.

Poliţistul se uită mai atent la Florence, care privea ţeapăn drept înainte.

— Ce-i în coş?

— Smochine din valea Mashuff, spuse Bobby, întinzân- du-i coşul. Ia una drept mulţumire că ne aperi de duşmani. Sunt delicioase.

Poliţistul dădu să apuce coşul de mâner.

— Frate, te rog, surâse Bobby. Sunt pentru masa copiilor.

îşi trase piciorul stâng, unde avea tocul cu pistolul, mai aproape. Poliţistul şovăi. Alese smochina cea mai mare de deasupra, îi dădu coşul înapoi şi făcu semn maşinii să treacă.

— Mergeţi, spuse el.

— Şi Allah fie cu tine, zise Bobby apoi, pornind încet, mormăi: dobitocule.

Nu mai întâlniră alte blocaje şi, o jumătate de oră mai târziu, ajunseră în locuinţa modestă de beton din cartierul Sherala, una dintre zonele mai sărace ale oraşului, un loc cu sticlă spartă şi garduri cu ţepuşe, câini flămânzi şi muncitori filipinezi „vizitatori" cărora angajatorii matarieni le îngăduiau să locuiască în spatele casei. Aveau şi o îngrăditură pentru maşină.

Ajunsă înăuntru, Florence făcu mai multe copii după casetă. îşi scoase detestata *abaaya.* Bobby îndreptă camera spre ea.

— înregistrarea pe care o veţi urmări a fost făcută în Ma- tarul ocupat pe 27 martie, la Chartwell Mall, pe care uzurpatorul Maliq l-a transformat în loc pentru execuţii publice...

Când terminară, Bobby puse o copie a casetei într-un pachet de ţigări şi plecă la aeroport. Pe drum, îl sună pe Fouad, şef de echipă la sol pentru Air Matar, pe care îl recrutase cu mai mulţi ani în urmă. Şapte ore mai târziu, caseta ajungea în Cipru, la Nicosia, în mâinile unui armean pe nume Hampigian, cu care, de asemenea, Bobby făcea afaceri de mai mulţi ani. După alte opt ore, materialul sosea la biroul CIA de la Roma. În mai puţin de o oră, în urma unei discuţii cu cei aflaţi la sediul din Atlanta, la care participase şi preşedintele consiliului director, caseta era difuzată pe post.

Printre milioanele de oameni care o văzuseră se numărau şi Renard şi George, care improvizaseră un centru de comandă în biroul lui Rick, tot cu plata compensatorie de la Unchiul Sam. înregistrarea fu greu de urmărit. Nici măcar cinicul Renard nu reuşi să scoată o vorbă până nu se încheie. George fu obligat să se ridice şi să iasă din cameră după cinci minute. Ce-i drept, puţini occidentali mai văzuseră vreodată o femeie omorâtă în bătaie cu încetul.

La televiziune începură să sune potop de telefoane, majoritatea de la persoane oripilate de faptul că un lucru atât de sinistru se putea transmite pe post – cel mai sinistru de la difuzarea imaginilor cu americani care torturau irakieni în închisoarea de la Abu Ghraib, declarară unii. Dar se manifesta un interes susţinut faţă de femeia care filmase materialul, evident în condiţii de risc foarte mare pentru ea. Femeia reprezenta acum obiectul curiozităţii oficiale – la Washington, Paris, Kaffa şi Amo-Amas, ca şi în întreaga lume. Fireşte, media nu rezistă tentaţiei şi o botează „Florence a Arabiei”.

Imamul Maliq, iubit fie de Allah, emir al Regatului Imperial al Matarului, prinţ al Casei de Bin Haz, nu se arătă deloc încântat să audă că Delame-Noir de la Onzième Bureau se afla în Matar şi solicita o „audienţă”. îi plăcu totuşi faptul că se exprimase aşa, căci „audienţă” suna mai august decât „întâlnire”.

Şi totuşi, simţea că Delame-Noir îl tratează cu condescendenţă. în primul rând că nu-i plăcea francezul, iar acum, că ajunsese pe tron, dacă exista o urmă de condescendenţă de arătat, pe Allah, el era cel care trebuia s-o arate. Nu

avea chef de vreuna dintre prelegerile nesfârşite şi pedante ale lui Delame-Noir despre istoricitatea dihotomiilor hegeliene. După cum nu dorea să i se amintească iar că Delame-Noir era acela care îl aşezase pe tron, folosind tertipul transformării lui dintr-un pilot de curse corupt într-un conducător religios.

Regele Tallulah şi prinţul Bawad fuseseră incredibil de insistenţi, amintindu-i lui Maliq în fiecare convorbire telefonică, în fiecare e-mail, la fiecare întâlnire că trupele lor, *mukfelleen*-ul lor, banii lor şi, Domnul fie lăudat, petrolul lor fuseseră cele care îl urcaseră pe tron. Cu Parisul şi Kaffa pe cap, Maliq se săturase de atâta recunoştinţă. Ce naiba, ei ar fi trebuit să-i fie recunoscători lui! Oare nu el se sacrificase, renunţând la o carieră strălucită ca pilot de curse pentru a readuce Matarului gloria (presupunând că Matarul fusese vreodată glorios)? Oare nu el era cel care riscase tot? Dacă lovitura de stat nu ar fi reuşit? Unde-ar fi fost el acum? În hrubele lui Gazzy, suplimentându-şi dieta cu gândaci. Nu, se săturase până peste cap să-i audă spu- nându-i: Aşa, uite ce mai poţi să faci pentru noi astăzi.

— Nu dorim să-l primim pe francez, îl anunţă el plân- găcios pe Fetish, aghiotantul moştenit de la fratele său, care venea cu înaltele recomandări ale lui Delame-Noir.

în vorbirea lui Maliq se strecurase, în ultima vreme, o nuanţă poruncitoare. Aşa se întâmplă, vai, când omul devine dictator.

— Dar, sfinţia voastră...

— Am spus, Fetish.

Dat fiind că figura şi pe statele de plată de la Onzième Bureau, Fetish insistă, cât putu mai delicat.

— Mărite imam, n-ar fi oare mai înţelept să-i acordaţi francezului câteva minute? Vine de departe.

— Ah! O spui ca şi cum ar fi traversat deşertul Nefud călare pe cămilă. A venit cu avionul personal. Are pat înăuntru, bucătărie şi un bucătar de două stele Michelin. Noi înşine am zburat cu el. E... ce-i impertinenţa asta, Fetish? Nu noi trebuie să ne explicăm!

— Nu sunt decât balegă de cămilă la picioarele înălţimii Voastre, stăpâne, apărător al dreptei credinţe. Dar, în umilinţa mea demnă de dispreţ, întreb, n-ar fi bine ca stăpânul meu să-l primească pe francez măcar puţin?

Maliq scoase un mârâit, ştiind însă că Fetish avea dreptate.

— Zece minute. Ai grijă să intri după exact zece minute şi să spui: Mărite imam, sunteţi chemat urgent de... mă rog, de cineva important.

— Cât de binevoitor şi de înţelept este stăpânul meu. Allah este...

— Of, du-te odată şi adu-l, Fetish.

Maliq porni să măsoare încăperea, jucându-se cu mă- tăniile. Delame-Noir fu poftit înăuntru.

— *Altessel*

Francezul făcu o plecăciune minusculă. îl cântări din ochi pe Maliq, cam ca un croitor cu gânduri rele, după părerea acestuia.

— în persoana voastră, măreţia casei Bin Hazzim şi puritatea adevăratei credinţe şi-au găsit cea mai sublimă întruchipare. Ce noroc are Matarul cu un conducător atât de înţelept şi de puternic! Aceasta nu se întâmplă în fiecare zi. într-adevăr, de la stră-

stră-străunchiul vărului vostru de-al doilea încoace, Aii Hashim bin...

— Da, da, spuse Maliq. Matarul e din nou un loc sfânt, lăudat fie Domnul. Aşa. lată-te.

— Am venit să îmi arăt respectul, *mon emir.* Să văd giu- vaierul coroanei Matarului în noua sa aşezare.

— Ha? Mhm. Bine. Uite-mă. Aşa, deci. Foarte, foarte ocupat.

— A, da, zâmbi galic Delame-Noir. E muncă grea, să te impui ca autoritate incontestabilă. Dar înălţimea Voastră a reuşit, da, da, a reuşit. Şi acum a venit, poate, timpul să dăm să se înţeleagă că da, luăm religia foarte în serios, suntem foarte atenţi, foarte stricţi, dar nu intenţionăm să omorâm în bătaie chiar toate femeile nesupuse la mail, în faţa cafenelei Starbucks. Nu-i aşa?

Maliq oftă.

— N-am ştiut că femeia asta, Florence, vrea să filmeze pe video.

— Oricum, nu e o imagine prea bună pentru noul Ma- tar, *mon imam.* Acum a ajuns pe internet. E foarte... Personal, o găsesc foarte greu de urmărit. E ca un film de Mei Gibson.

— Internetül e unealta Satanei.

— Teologia va trebui să o las în seama teologilor, spuse Delame-Noir. Grija mea este pentru înălţimea Voastră. Pentru că nu e o reclamă favorabilă. Ca să fiu cinstit, mie unuia puţin îmi pasă. Am retezat şi noi o grămadă de capete în timpul revoluţiei. O vreme e distractiv şi un divertisment pentru gloată, dar, dacă se prelungeşte prea mult, dăunează afacerilor.

— Şi ce-or să facă, n-or să mai cumpere ţiţeiul?

— Nu, nu. Ţiţeiul îl vor cumpăra oricum. Şi de la Satana. Dar de ce să vă creaţi o imagine atât de proastă în lume?

— Nu de imaginea mea vă pasă, ci de a voastră.

— De înălţimea Voastră, înţeleptule imam, nu putem ascunde nici o taină. Dar într-adevăr, toate acestea ne prezintă pe toţi într-o lumină defavorabilă. Nu că Franţei îi pasă ce crede lumea, totuşi...

Maliq îşi azvârli mâinile în sus.

— Wasabienii sunt cei care insistă! Tallulah însuşi mă sună în fiecare zi să-mi spună că-mi mai trimite nişte *muk- JelleenÂ* să mă ajute să „purific ţara". îi tot spun: „Mulţumesc, eşti foarte generos, dar nu ne mai trebuie poliţie religioasă." Şi, până să mă dezmeticesc, Fetish mă anunţă că au mai venit cinci sute, cu autobuzul! Ce-ar trebui să fac?

Delame-Noir dădu din cap în semn de compasiune.

— Nu e uşor să fii imam.

— Dacă n-aş fi eu, *muk-ii* ar organiza de două ori pe-a- tâtea execuţii şi flagelări.

— Văd bine că am interpretat greşit situaţia. Cum aş putea să mă revanşez? Cum vă pot ajuta?

— Spune-mi doar ce-ar trebui să fac, mormăi Maliq.

— Poate că există o soluţie. Aţi putea să-i spuneţi lui Tal- lulah: „Dragul meu rege, până acum am lovit cu pumnul de oţel, acum a venit vremea pentru o strângere de mână, nu crezi? I-am făcut pe toţi să tremure. Fac pipi în *thobe,* atât de mult te respectă. Acum avem un popor supus. Şi e timpul să ne facem simpatici." Ce spuneţi?

— Ăştia sunt wasbieni, spuse Maliq. Nu *se fac*

simpatici.

— Măcar îndepărtaţi reclama asta de teritoriul vostru.

— Cum?

— Iată ce statistici am la dispoziţie. Sunt foarte secrete, aşa că vă rog să nu spuneţi de la cine le aveţi. Ştiţi care este, în parte, motivul pentru care Wasabia vă trimite toţi aceşti *mukfelleen-|?* Este fiindcă nu mai au ce face acolo; populaţia e atât de speriată, încât nu mai face nimic rău. Nici din case nu mai iese. Ceea ce a avut ca rezultat şomajul în rândurile *mukfelleen-iioT.* Tallulah e foarte alarmat, de aceea, pentru el este o ocazie minunată de a-i scoate din ţară şi a le da ceva de făcut. Asta în ce-i priveşte pe *mukfelleen-i.* Şi nu e bine deloc să ai călăi fără ocupaţie, nu? S-ar putea să le vină idei. Aşa că i-aţi putea spune lui Tallulah: „Bine, în schimbul ajutorului pe care mi l-ai oferit la schimbarea de regim, o să-ţi trimit toate femeile păcătoase din Matar, ca să te ajute să-ţi rezolvi problema şomajului la *mukfelleen-i.”* Dacă vor să reteze capetele femeilor şi să le bată la tălpi,

măcar asta o să se întâmple în Wasabia, unde lumea se aşteaptă la barbarie, nu aici, în fosta Elveţie a Golfului, nu?

— Dar ce fac cu femeia asta, Florence? N-o putem lăsa în libertate, de capul ei. Ne subminează autoritatea.

— Nu, nu, surâse Delame-Noir. Aşa ceva nu putem îngădui. Dar s-ar putea să am şi aici o sugestie.

capitolul douăzeci şi şase

VtAipă expresia de pe faţa lui Bobby, Florence îşi dădu seama că veştile nu erau bune. Bărbatul îşi smulse *gu- ira* dezgustat şi azvârli ziarul *Al Matar* pe masă. Florence văzu titlul din jumătatea de sus a primei pagini.

FOSTA ŞEICĂ RECUNOAŞTE RELAŢIA IMORALĂ
CU AMERICANCA FLORENCE SPION-PROPAGANDIST

Bobby spuse:

— Probabil că nu s-au ostenit s-o tortureze. Pur şi simplu au inventat.

Florence citi cu voce tare ultimul paragraf:

— „Decizia asupra modului în care va fi pedepsită pentru păcatele ei dezgustătoare aparţine autorităţilor. Recunoscând enormitatea crimelor sale, fosta şeică a declarat singură că aplicarea strictă a pedepsei *shari'a,* aşa cum este ea interpretată de slăvitul imam Maliq – o mie de flori să se scuture asupra imaculatei sale fiinţe –, este pe măsura crimelor prea înfiorătoare pentru a putea fi menţionate aici." Fir-ar a dracului de treabă! sfârşi Florence.

— E o capcană. Iar asta e momeala.

Florence începu să-şi adune lucrurile. Bobby o urmări cu privirea.

— Asta înseamnă că muşcăm momeala?

2
2
4

— Pot s-o fac şi singură.
— Mai dă-o dracului, Florence!

Când ieşiră din casa părăginită, arătau ca o mie de alte perechi căsătorite: ea hotărâtă, el furios.

Ajunseră într-o parcare din cartierul Mirdam, unul dintre cele mai aglomerate din Amo-Amas, un loc unde to- netele şi restaurantele în aer liber mărgineau terenurile unde se ţineau meciurile de fotbal şi cursele de cămile sau cai. Chiar şi acum foia de lume. Nici măcar ascetismul înverşunat care se instaurase în Matar nu reuşise să înăbuşe complet zgomotele care însoţeau vânzările şi cumpărările.

Mândria lui Bobby se vindecase suficient pentru a-i permite să îi vorbească lui Florence.

— Dacă răspunde imediat, grăbeşte-te. Dacă se oferă să ţi-o dea pe Laila la telefon şi îţi cere să aştepţi, închide. Poţi să suni mai târziu de pe alt mobil. Dar dacă aşteaptă apelul, şi cu siguranţă îl aşteaptă, avem doar câteva minute înainte ca locul să viermuiască de *muk*-|. Nu ştiu în ce măsură primesc asistenţă tehnică de la franţuji, dar să presupunem că primesc, aşa că orice ai de spus, spune repede. Convorbirea o să fie înregistrată. Şi or să ia tot ce spui şi or să monteze în aşa fel încât să pară că recunoşti tot, de la orgiile lesbiene la cum ai făcut pipi pe piatra sfântă de la Mecca.

Parcară, coborâră din maşină şi se contopiră – activitatea preferată a lui Bobby – în mulţimea de dimineaţă. Era un loc la fel de bun ca oricare altul pentru un apel telefonic care urma să fie localizat imediat: mii de oameni, jumătate din ei cu văluri, circulaţie, străzi cu două sensuri, zeci de intrări şi ieşiri.

Florence scoase unul dintre telefoanele mobile pe care le furase în noaptea „eliberării” Matarului, cum i se spunea acum în mod oficial. Bobby lipi pe dosul lui

o bucată de ceară aderentă şi i-l înapoie. Ceara îl făcea să pară butucă- nos şi neobişnuit în mâna ei. Formă numărul privat al emirului.

Cineva răspunse după două apeluri. Florence se recomandă. Maliq sosi în câteva clipe. Evident, apelul era aşteptat. Bobby mesteca gumă şi se uita la ceas cu aerul unui antrenor agitat.

— Ei, Maliq, spuse Florence, eşti gata să ocupi un loc la masa naţiunilor civilizate?

— Ce tot spui acolo, Florence?

—Fac ce ai vrut tu să fac: răspund la anunţul pe care l-ai publicat în ziarul de astăzi.

—A, deci încă eşti dispusă să negociezi? O să vreau un avans.

— Ca de exemplu ce? O mână? Limba? Tot capul?

— Dacă tot îţi place să faci înregistrări, o să-ţi înregistrezi propria mărturisire. Or să fie cuprinse în ea şi recunoscute toate crimele pe care le-ai comis – rolul guvernului american în complotul împotriva Matarului, împotriva Islamului, împotriva mea personal, relaţia ta împotriva naturii cu şeica. Totul.

— O mie şi una de crime? O să am nevoie de o casetă foarte mare. Şi după ce ajunge la tine?

— O trimitem în Cipru. Iar tu te predai.

— Ce garanţie ai că mă mai predau după ce o eliberezi pe şeică?

— Vrei să ducă o viaţă lungă şi fericită, nu? împreună cu fiul ei?

— Bine. Aşteaptă o clipă, te rog, Maliq.

Lăsă telefonul deschis. Bobby îl luă din mâna ei. Coborî de pe bordură şi se aplecă, chipurile ca să îşi lege şiretul la pantof, şi fixă aparatul sub caroseria unui automobil oprit la semafor.

Porniră mai departe, contopindu-se iar cu mediul. Câteva clipe mai târziu, se auziră sirene şi un elicopter

deasupra capului lor, apoi câteva maşini negre, pline cu *mukfelleen-i,* trecură în goană pe lângă ei, în urmărirea automobilului fără vină.

—Am comis fapte ilegale împotriva statului şi... Am... Florence se uita ţinta în obiectivul camerei ţinute de Bobby.

— Mă numesc Florence. Sunt americanca. Am avut o... relaţie...

— E mai bine dacă o pun pe trepied şi te las singură cu ea? întrebă Bobby.

Florence suspină.

— Nu, hai să mai încercăm o dată. A câta dublă e?

— A optsprezecea sau a nouăsprezecea. OK, filmăm...

— Mă numesc Florence. Sunt americancă. Sunt un duşman al regimului imamului Maliq.

Se uită la Bobby:

— Cum a fost?

— S-ar putea să vrea mai mult decât atât.

— Filmul ăsta... eşti sigur că o să meargă?

— Ca uns. Am folosit şmecheria de zeci de ori.

— Bine, atunci, spuse ea, dându-şi o şuviţă de păr de pe frunte. Arăt bine?

Bobby îşi dădu ochii peste cap.

— Fabulos. Filmăm.

— Mă numesc Florence şi am comis numeroase fapte împotriva statului Matar şi a gloriosului său lider, imamul Maliq bin-Kash al-Haz...

— Pentru toate aceste fapte îngrozitoare, merit orice pedeapsă pe care imamul Maliq, în marea sa înţelepciune şi sfătuit de sfinţii *moolah-i* din Matar, în conformitate cu *shari'a,* o va considera cuvenită. Fie ca păcatele mele să fie răscumpărate şi fie ca Allah să

îmi ierte rătăcirile. Viaţă lungă imamului Maliq. Viaţă lungă noii Republici Islamice Matar.

Fetish închise aparatul video.

— Hm, mormăi Maliq mulţumit.

— Felicitări, mărite imam, spuse Fetish. Un mare succes.

— Da. Aşa e. Nu ţi s-a părut că joacă prea mult teatru?

— Nu, sire. Mi s-a părut că se teme şi se căieşte. Foarte convingător.

— Nu arată rău.

— Intr-adevăr, o frumuseţe irosită, magnificenţa voastră. Să poruncesc să se facă şi să se distribuie copii?

— A, da. Faceţi multe copii.

— Şi să fac pregătirile?

— Care?

— Pentru şeică, preamărite. Avionul... spre Cipru?

— Bineînţeles că nu.

— A, imamul vrea să se roage mai întâi şi abia pe urmă să fac pregătirile?

— Poţi să faci pregătirile, Fetish, când o să-ţi spun eu să le faci. E aşa de greu de înţeles? Ţi-a slăbit auzul?

— Nu, preasfinte. Totul e foarte limpede. Iartă inepţia umilului tău slujitor.

— Ce?

— Prostia, mărite imam.

— Aha. Acum poţi să ne laşi.

Fetish se retrase într-un colţ liniştit al palatului pentru a îi relata celui de-al doilea stăpân al său, M. Delame-Noir, progresele sau lipsa lor.

Din alt cartier aglomerat al oraşului, Florence îl sună din nou pe Maliq. Bobby, mai impacientat decât

prima dată, stătea cu ochii pe ceas.

— Ai primit avansul, spuse ea, când Maliq veni la telefon.

— Da. Ai un televizor în văgăuna în care te ascunzi? O să se transmită diseară. Dar, dacă o pierzi astăzi, poţi s-o vezi mâine-seară. Sau poimâine.

— Os-o văd la televizor şi pe şeică dându-se jos din avion în Cipru?

— Păi, să vezi, aici e o problemă.

— Ce problemă, Maliq?

— Nu se simte destul de bine ca să călătorească. I-a fost cam greu în ultima vreme. Dar nu vrei să-i faci o vizită? Vă putem da celule alăturate. Puteţi să faceţi amor printre gratii.

— Aşa deci, Maliq, acelaşi trişor?

— Nu, Florence, acelaşi învingător.

Florence apăsă pe END şi lăsă telefonul să cadă în rigolă, unde se sparse şi se rostogoli în canal. Ea şi Bobby se amestecară printre oameni, îndepărtându-se. Deasupra capetelor se auzea apropiindu-se un elicopter.

— Mărite imam, avem o problemă cu caseta, spuse Fetish.

— Ce problemă?

— Nu e nimic pe ea.

— Ce tot spui?

— I-am trimis-o direct lui Jahar, directorul postului de televiziune, ca s-o multiplice şi s-o difuzeze. Dar el spune că, atunci când au vrut s-o copieze, era... goală. Nu era nimic pe ea.

— Asta nu se poate, Fetish. Ai văzut-o împreună cu mine.

— Nu găsesc nici o explicaţie, mărite imam.

Maliq puse mâna pe telefon. Jahar răspunse şi

raportă tremurând că, din păcate, vai, pe casetă nu era nimic. Maliq îl făcu imbecil şi prost şi, ce era mai rău, trădător. Jahar, asudând intens, spuse că banda era examinată riguros de tehnicienii cei mai buni de la TVMatar şi că, dacă se găsea pe ea altceva decât goluri şi pauze, avea să-l anunţe imediat pe înălţimea Sa Preasfinţită. Maliq trânti atât de tare telefonul, că îl crăpă.

— Căţea împuţită şi mincinoasă!

— Preasfmte, spuse Fetish, nu e demnă de mânia ta.

— Ce înşelătorie! Scamatorie femeiască murdară!

— Calmează-te, preasfinte, altfel o să-ţi plesnească inima.

— Aduceţi-o pe şeică! Aduceţi-o aici pe târfă! Imediat!

— Stăpâne...

— Fetish, spumegă Maliq, ştii ce-i aia o *oubliette^*

Fetish nu ştia, dar era sigur că nu putea fi ceva plăcut.

— E o gaură, Fetish, o gaură foarte adâncă, întâlnită în castelele şi în închisorile din Franţa, pentru azvârlirea persoanelor incomode. Care sunt uitate – *oubliées.* Vreau să instalez una dedesubtul palatului. Ţi-ar plăcea să fii primul care o încearcă?

Nimic nu ajută capacitatea de concentrare ca perspectiva de a fi aruncat într-o groapă adâncă. Fetish dispăru mergând într-o parte, ca un crab, ca să-l sune pe Delame-Noir.

Delame-Noir era un tip rafinat, dar, la auzul raportului lui Fetish, scoase un *Merde! pe* voce joasă. Regăsindu-şi calmul, îl instrui pe Fetish să tragă de timp, la care Fetish începu să bolborosească ceva despre *oubliette.* Trecuse ceva timp de când francezul

auzise ultima dată cuvântul, dar acum, că îi fusese amintit, simţi dorinţa de a săpa el însuşi una, suficient de adâncă pentru a cuprinde întreaga familie regală a Matarului; sau chiar întreaga ţară.

— E mai simplu acum, că înregistrarea se face digital, spunea Bobby. Ai un algoritm imprimat în cip, care activează funcţia de ştergere atunci când apeşi pe PLAY. Deci nu poţi să vezi caseta decât o dată şi n-o poţi copia. O şmecherie care poate fi utilă. Am folosit-o des.

Florence nu vorbise prea mult de când aruncase telefonul în rigolă.

— Fio, ai încercat, zise el. Ai făcut tot ce-ai putut. Oricum n-avea de gând să-i dea drumul. Şi chiar dacă ar fi fost dispus, nu l-ar fi lăsat wasabienii. Singurul lucru pe care şi-l doresc mai mult decât capul Lailei într-un par e al tău.

— Algoritm, spuse ea absent. E un cuvânt arab. Vine de la Al-Khawarizimi. Matematician acum o mie două sute de ani, în vremurile lor de glorie. Or s-o omoare, Bobby.

— Poate că or să intervină francezii. Genul ăsta de PR nu le aduce nici un serviciu. Poate că sunt nişte nemernici, dar nu le place să se vadă că sunt nemernici.

— Nu, or s-o omoare.

— Poate că a venit vremea să plecăm acasă, Fio. în momentul ăsta, nu îmbunătăţim cu nimic lucrurile.

Ea îl privi.

— Ţi-e f rică?

— Ca să-ţi fie frică, trebuie să nu vrei să mori. Până acum, nu m-a prea interesat, dat fiind că nu avea cine să-mi lipsească atât de tare. Până acum. Dacă-mi

înţelegi dilema.

— Nu pari prea încântat ca să fii îndrăgostit.

— Sincer să fiu, nu ştiu nici eu. Dacă e să-ţi pierzi minţile, există şi locuri mai potrivite decât Orientul Mijlociu.

— A sosit francezul, preasfinte.

— Ce? Cine se crede, să vină neanunţat? Şi unde e şeica? Ţi-am spus s-o aduci încoace.

— Da, vine. A trebuit să o... spele. Nu era prezentabilă, sire. A stat în celulă, fără posibilităţi...

— Nu ţi-am cerut să-i faci baie, Fetish.

— Prostia mea e la fel de nesfârşită ca deşertul Nafta, stăpâne. lartă-mă.

Maliq scoase un mormăit gros.

— între timp, nu vreţi să-l primiţi pe francez, sire?

— Ce naiba vrea?

— Nu ştiu, mărite imam.

De când auzise de *oubliette,* Fetish îşi modificase poziţia: coloana vertebrală îi era acum îndoită într-o plecăciune perpetuă.

— Cinci minute. Ai înţeles, Fetish?

— Eşti plin de bunăvoinţă.

Delame-Noir fii poftit înăuntru.

— Imamul dă dovadă de indulgenţă primindu-mă atât de repede.

— Suntem foarte ocupaţi, monsieur. De ce ai dorit să ne vezi?

— Am interceptat comunicaţiile americanilor, sire. Şi m-am gândit că e mai bine să auziţi direct din gura mea decât la telefon.

— Da?

— E un subiect foarte delicat.

— Da, da, da. Şi?

Delame-Noir îşi coborî vocea.

— Am înţeles că stăpânul meu a purtat ieri o conversaţie prin telefon cu prinţul Bawad, ministrul de Externe wasabian?

— De unde ştii? Şi ce dacă? Sunt conducătorul Mata- rului.

În realitate, francezii îi interceptau telefonul lui Maliq graţie lui Fetish. Era însă preferabil să susţină că erau detestaţii de americani.

— Nu vreau să critic, mărite imam. Dar se pare că americanii au tras cu urechea la această conversaţie. Tehnic, sunt... Ce mai, măcar la asta se pricep. Vicisitudinile modernităţii. întotdeauna te ascultă cineva. în ce mă priveşte, înţeleg, nu e treaba mea. Acum însă, după ceea ce am aflat, a devenit, într-un fel, şi treaba mea. înţelegeţi care este esenţa disconfortului pe care-l simt?

— în ce privinţă?

— Avem înregistrarea conversaţiei, mulţumită spionilor americani. înţeleg că prinţul Bawad s-a manifestat foarte... cum să spun... autoritar cu înălţimea Voastră?

— Sunt perfect capabil să-i fac faţă prinţului Bawad, zise Maliq ţeapăn.

— Fără îndoială. Mie mi se pare că s-a purtat foarte nepoliticos cu Domnia Voastră. Foarte categoric, foarte poruncitor. Spunându-vă că sunteţi – iertaţi-mă, mărite imam, căci nu fac decât să citez, da? – fiu de bucătăreasă, pilot de curse incorect şi amenin ţând că, dacă nu faceţi exact cum spun wasabienii – care au fost cuvintele, exact? – „te dăm jos de pe tron ca pe o smochină stricată". O figură de stil neobişnuită, recunosc. Nu se pricepe suficient Ia diplomaţie, prinţul, pentru a fi diplomat.

— Bawad e un broscoi râios. De acum înainte, nu mai tratez decât cu Tallulah.

Delame-Noir ridică din umeri cum numai un francez o poate face.

— Da, dar Bawad este nepotul regelui Tallulah şi sunt foarte apropiaţi. Nu cred că prinţul v-ar fi spus toate acestea, dacă unchiul lui, regele, n-ar fi fost de acord.

— Şi ce dacă? zise Maliq, pierzându-şi răbdarea.

— *Mon imam,* important este că americanii sunt în posesia casetei cu această conversaţie. Şi concluzia mea este că, dacă o executaţi pe şeica Laila, americanii ar putea-o folosi ca pretext pentru a interveni direct. Florence şi-a făcut prea multă publicitate în Statele Unite. în lume.

— Şi ce-or să facă americanii, n-or să mai cumpere petrol? Haida-de!

— Poate că or să lase să iasă la iveală înregistrarea în care Bawad vă ordonă s-o ucideţî. Şi cum o să dea, dacă este reprodusă? O să arătaţi ca o marionetă a wasabienilor. Cine doreşte aşa ceva? Wasabienilor, poate, nu le pasă. Dar noi, Franţa, ca adevăraţi prieteni şi aliaţi, nu dorim asta (Delame-Noir zâmbi). Noi dorim un imam puternic în Ma- tar. Un imam independent! Nu unul care trebuie să ceară permisiunea casei de Hamooj ori de câte ori vrea să meargă la toaletă. Desigur, nici nu mai trebuie menţionat că puteţi conta pe Franţa.

Maliq îşi azvârli mâinile în aer.

— Şi ce-ar trebui să fac? Vor moartea şeicăi. Şi mai mult o vor pe fiinţa asta, Florence, şi dau vina pe mine – pe mine! – pentru că nu a fost prinsă. Florence ne-a păcălit, îţi dai seama. I-am cerut să înregistreze o casetă, aşa cum mi-ai spus, şi ea ne-a păcălit, târâtura.

O vezi o dată şi puffl s-a dus, a dispărut ca un duh.

— Asta a fost din prostia mea, preamărite, spuse De- lame-Noir ca să-l împace. înălţimea Voastră şi-a jucat rolul cu strălucire şi subtilitate, iar noi... nu, eu însumi, eu singur v-am trădat, nereuşind să prevăd că o să apeleze la acest truc inventat de CIA. Singur mă blestem. N-am să dorm la noapte de...

— Vezi c-ai sărit calul, Dominique.

— Da, cred că da.

— Ce-ar trebui să fac acum? Spui că americanii sunt capabili să folosească banda cu conversaţia dintre mine şi Bawad?

— Mă tem că ar putea-o face, da.

— Aş putea să-l chem pe ambasadorul american şi să-i spun că ţara lui ar face bine să înceapă să construiască de pe-acum instalaţii eoliene, ca să se- ncălzească la iarnă.

— Dar, stăpâne, oare e înţelept să-i informaţi pe americani că sunteţi la curent? Aşa, îi avem la degetul mic.

— Serios?

— Bineînţeles. în loc să-i ameninţaţi, mai bine le spuneţi: „Uitaţi ce e, prietenii mei mâncători de hamburgeri, ştim că şeica lucrează pentru CIA."

— Lucrează?

— Nu, dar le comunicaţi că aşa credeţi, că lucrează, ceea ce o să-i pună pe jar. Le spuneţi că a mărturisit tot. Spuneţi: „Şi acum wasabienii sunt neînduplecaţi. Vor să-i tai capul. Parcă ei ar fi francezi! Ha! Dar eu am hotărât să nu-i tai capul. Am să v-o dau vouă, cu tot cu cap. Şi ştiţi

de ce, prietenii mei americani? Tocmai ca să le arăt wasa- bienilor că sunt un imam pe picioarele lui, un om pe picioarele lui, care nu primeşte ordine de la nimeni. Iar acum iată ce-o să faceţi voi, americanilor, pentru mine. în primul rând, vreau să încep să vă aud spunând lucruri frumoase despre mine la Naţiunile Unite. în al doilea rând, vreau să încetaţi să spuneţi răutăţile alea oribile despre Franţa şi cum nu ar fi trebuit ea să mă ajute să ajung emir. Şi în al treilea rând, vreau să vă trimiteţi oamenii – comandourile Delta Force, care sunt foarte bune – la Amo-A- mas, ca s-o scoată pe Florence asta a voastră. Vie sau moartă, pentru mine e acelaşi lucru, dar e timpul să plece. Nu vreau să fac din ea o a doua Ioana d'Arc. Dar, dacă nu ve- niţi după ea, am să mă ocup eu de povesta asta cât de curând. Şi, în fine, dacă nu mă ajutaţi cu toate aceste aspecte, voi, americanii, o să aveţi o iarnă foarte friguroasă, da?

— Hmm, făcu Maliq. Şi crezi că or să fie de acord?

— Dragul meu imam, trebuie să înţelegeţi că americanii sunt idealişti până în momentul în care trebuie să coboare indicatorul termostatului cu două grade. Atunci devin foarte practici.

capitolul douăzeci şi şapte

lorence şi Bobby tocmai înregistrau o altă „Osama” – numele pe care îl dăduseră casetelor lui Florence –, când auziră un ţârâit electronic. îi făcu să tresară, pentru că telefonul fusese închis şi telefoanele mobile, de obicei, nu sună când sunt închise. Dar acum, acesta suna.

Florence se îndreptă spre el. Bobby spuse:

— Câteva grame de C4 pot să-ţi dea o durere de cap straşnică.

îi luă aparatul din mână şi se duse într-un colţ al camerei. Florence îl urmărea din priviri. Bobby trase aer în piept şi, cu telefonul ţinut cât mai departe, apăsă pe butonul verde. Expiră şi apropie telefonul la vreo treizeci de centimetri.

— *Salaam,* zise el şi ascultă, aruncând priviri neliniştite înjur. O să-i transmit mesajul, mai spuse el, ceva mai nervos, dacă o văd.

Florence mimă: *Cine?*

Bobby mimă ca răspuns: *Unchiul Sam.*

Ea întinse mâna. Bobby acoperi receptorul cu palma şi şopti:

— Nu te lungi.

îi dădu telefonul, apoi începu să strângă lucrurile. Ea recunoscu ritmurile de-acum familiare ale unei alte plecări în grabă.

— Ce surpriză, spuse Florence în aparat.

— Domnişoară, ai idee ce probleme creezi aici?

— Nu tu mi-ai spus, când ne-am văzut prima dată:

2
3
6

dacă nu poţi să rezolvi o problemă, amplifîc-o?

2
3
7

— Nu ţi-am spus să o amplifici până într-atât Dar o să mai vorbim când ajungi acasă. Ultimul lucru de care avem nevoie acum este să fii capturată.

— Mai întâi scoateţi-o pe Laila de-aici.

Unchiul Sam oftă.

— Şi la ce te gândeşti? Un asalt cu amfibii asupra palatului sau *Black Hawk Down,* partea a doua? Ai mai ieşit pe stradă în ultima vreme? în Matar sunt mai mulţi soldaţi wasabieni decât cetăţeni.

— Nu era o rugăminte.

Urmă o pauză.

— O să văd ce pot să fac.

— Nu e destul.

— O să trebuiască să fie.

Bobby îi făcu semn lui Florence: *încheie,*

— Ora unu şi patruzeci şi cinci a.m.» spuse Unchiul Sam. Adică două fără un sfert noaptea. Taxiul acvatic o să fie pe poziţie, la locul obişnuit Omar Sharif e pe-acolo? Dă-mi-l la telefon.

Amorţită, Florence îi întinse telefonul lui Bobby. Acesta ascultă, mormăi de câteva ori „Mda" şi închise.

— Ceva nu-i bine aici, spuse Bobby. Hai, trebuie să plecăm.

— I-ai spus despre noi?

— Ce să-i spun despre noi?

— Că trăim împreună.

— S-ar... putea. Hai, acum nu mai contează.

— Ce te-a apucat să-i spui aşa ceva?

— M-a întrebat

— Când i-ai spus că trăim împreună?

—*După* ce am făcut-o prima dată. Fio, trebuie să mergem.

— Ce te-a apucat să-i spui?

— M-a întrebat dacă eşti lesbiană. Zvonurile. Nu mai ştia ce să creadă. El încerca să te scoată din ţară şi tu nu voiai, aşa că...

— A tras concluzia că sunt lesbiană. Deci de-aia te-ai culcat cu mine? Face parte din misiunea ta? Ofiţer de observare a preferinţelor sexuale?

— Bineînţeles că nu. Ce dracu', Fio.

— Nu drăcui. Dacă are cineva dreptul să drăcuiască, eu sunt aia.

— Fio, trebuie să plecăm. Am o presimţire nasoală după telefonul ăsta.

— Credeam că ne exfiltrează cu submarinul.

— Poate. Vrei să-ţi strângi odată lucrurile, fato?

Botoasă, Florence îşi adună bagajul care consta în acest moment în pistol, telefoane mobile şi detestata, urât mi- rositoarea *abaaya.*

Urcară în maşină. în loc să se îndepărteze, Bobby dădu ocol clădirii prin faţă şi opri la două străzi mai încolo, cu botul maşinii îndreptat către locuinţa modestă.

— Ce facem aici?

— Eliminăm posibilităţi.

Bobby stătea lăsat jos pe scaunul şoferului, urmărind casa prin binoclu. Mâna dreaptă i se odihnea pe patul pistolului vârât în betelia pantalonilor, pe sub faldurile *thobeu*

Un sfert de ceas mai târziu, o maşină se apropie de casă dinspre partea opusă, încetini şi opri. Din ea coborâră patru bărbaţi. Erau îmbrăcaţi în *thobele* distinctive, negru cu albastru, ale *mukfelleen-Wor.* în locul biciuştilor obişnuite aveau pistoale. Bobby îi privea concentrat prin binoclu.

— Ah, fir-ar a dracului de treabă.

— *Mukfelleen-\?*

îi întinse binoclul.

— îl vezi pe tipul masiv din frunte, cu mustaţă? îl cheamă Anbar Tal. E căpitan în Serviciul de Securitate al Forţelor Regale Aeriene ale Matarului. Eu l-am recrutat.

— E... CIA?

— Era, ultima oară când l-am verificat.

— Şi de ce se îndreaptă către casă împreună cu oamenii ăia cu pistoale?

Bobby privi prin binoclu.

— După cum se mişcă, nu par să fi venit să ne ajute.

Băgă maşina în marşarier şi începu să se îndepărteze încet, cu spatele.

Florence, care se uita în oglinda retrovizoare, îi văzu pe bărbaţii în *thobe* negru cu albastru apropiindu-se de maşină din spate. Din reflex, Bobby călcă tare pe accelerator.

Din spate se auziră două bufnituri puternice, apoi cei în *thobe* ajunseră sus pe portbagajul maşinii, deloc încântaţi de situaţie. Apoi se treziră pe jos, în faţa maşinii, moi şi indiferenţi la tot.

Maşina gonea acum cu spatele, cu cincizeci de kilometri pe oră. În faţă, la o distanţă tot mai mare, Florence îi vedea pe cei cinci *muk*-| conduşi de Anbar Tal, alergând spre ei, ochindu-i cu pistoalele. Creierul ei prea ostenit avu nevoie de câteva secunde pentru a pricepe că situaţia prevestea o evoluţie negativă. Procesă această deducţie vitală cu un sfert de secundă înainte ca primul glonţ să împrăştie parbrizul, lăsându-i *abaaya* acoperită cu un pesmet de geam securit. Ghemuindu-se în scaun, auzi şi alte explozii sticloase, acompaniate de mormăieli obscene

de pe locul şoferului. Urmară explozii mai puternice, pe care, după o clipă, le identifică ca fiind venite din apropiere. Bobby conducea cu spatele şi trăgea pe geam cu mâna stângă.

— Mi-ar prinde bine o mână de ajutor, spuse el.

Florence trăsese cu arma o singură dată, cu mulţi ani în urmă, la sumarul curs de instruire organizat de Departamentul de Stat. Deşi în săptămânile de până acum ţinuse de multe ori un pistol în mână, acum i se păru străin şi nedorit, în timp ce trăgea piedica şi ochea pe geam. închise ochii şi apăsă.

Se auzi un zăngănit metalic tare, urmat de un şuierat exploziv şi de un jet de abur vertical. Trăsese prin capota motorului, găurind radiatorul.

Bobby roti brusc de volan şi smuci frâna de mână, răsucind maşina cu o sută optzeci de grade, apoi băgă în viteză şi călcă acceleraţia. Problema era că un motor cu combustie internă, oricât de bine ar fi fost proiectat de cele mai luminate minţi inginereşti din Germania, nu este gândit să funcţioneze eficient sau pe termen lung, odată găurit de gloanţe de nouă milimetri. Aburul ţâşnea de sub capotă ca apa din nările unei balene furioase.

— Eşti teafără? Fio! Ai păţit ceva?

— N-am nimic. Fir-ar să fie, Bobby, am împuşcat maşina.

—Ascultă. O să cotesc. O să opresc. Vreau să cobori, da? Acum ascultă-mă bine. în piaţa de păsări vii lucrează un tip. Are o dugheană pe care scrie „Cei mai buni pui ZamZam”. Ţii minte? Pe tip îl cheamă Azool bin-Halaam. A mai lucrat pentru mine. E independent. Nu ştie nimeni de el, nici CIA-ul, nici Unchiul Sam, nici franţujii, nimeni. El te poate urca în feribotul de... Ah, mergi, rablă nenorocită!

Bobby bătea în bord, în speranţa obscură că proiectan- ţii instalaseră acolo un senzor care, când îl loveai violent, dădea computerului maşinii instrucţiuni să ignore faptul că sistemul de răcire fusese penetrat de un glonţ de nouă milimetri. Din păcate, proiectanţii uitaseră să includă o astfel de opţiune.

— Nu te las aici, spuse Florence.

— Taci şi ascultă. Ii spui lui Azool că eşti prietenă cu Cirus din Cipru. Ai reţinut? Cirus din Cipru. O să te scoată din ţară cu feribotul de Pangibat. Ai reţinut? ZamZam. Azool. Cirus din Cipru. Ţii minte?

Dăduseră colţul. Bobby trase maşina suferindă la bordură şi opri. Din fericire, strada foia de pietoni, dintre care câţiva se opriră să vadă ciudata privelişte: un Mercedes din care ieşeau aburi.

— Du-te, Fio. Te rog. Nu mă face să-ţi cad în genunchi, fată, sunt prea bătrân.

Ea deschise portiera să coboare, apoi o închise la loc. Apucă pistolul, se răsuci şi ochi prin geamul din spate al maşinii.

— Dă-i drumul.

— Dă-o dracului de treabă, femeie.

— Dă-i drumul.

Revărsând vorbe de ocară, Bobby apăsă pe accelerator. Un şuierat violent, bronşitic, ieşi prin gaura din radiator, prin care se evapora şi ultimul rest de lichid de răcire. Maşina porni înainte, fără convingere.

Privind în urmă, Florence văzu un automobil închis Ia culoare dând colţul. Pietonii se aruncară din calea lui.

Strânse pistolul cu ambele mâini şi ţinu ochii deschişi. Primul foc sparse geamul din spate al

maşinii lor, lăsân- du-i câmpul vizual liber. Ochi iar şi goli metodic încărcătorul de opt gloanţe în parbrizul maşinii urmăritoare. Aceasta patină dintr-o parte în alta, apoi ieşi de pe carosabil pe trotuar, unde intră în vitrina de sticlă armată a unei patiserii.

— Ceva mai bine, murmură Bobby.

Florence scoase încărcătorul gol, scotocind prin rucsac, în căutarea unuia nou.

Bobby coti pe o străduţă îngustă. Şuieratul încetase. Acul indicatorului de temperatură intrase mult pe roşu, arătând nivelul de topire. Faptul acesta împreună cu un bocănit puternic vesteau nevoia cât mai urgentă a unui mijloc de transport alternativ.

Bobby frână. Deschiseră portierele şi coborâtă. O maşină asemănătoare celei de care scăpase Florence veni de după colţ. Acceleră în direcţia lor. Florence văzu pistoalele îndreptate spre ei pe geamurile de pe ambele părţi.

Bobby deschise focul. O gaură înflori în parbriz, în dreptul şoferului, iar o alta în dreptul pasagerului. Maşina se smuci scurt spre dreapta şi intră într-un stâlp de electricitate, retezând cu ocazia aceasta un braţ care ţinea un pistol îndreptat spre ei.

Florence icni. Bobby ocoli maşina şi veni s-o ridice în picioare. Porniră în fugă pe alei, până când Bobby anunţă în fine, gâfâind:

— Gata, acum mergi la pas.

Porniră ca un cuplu matarían obişnuit, la plimbare după ce împuşcaseră şi omorâseră cinci sau şase oameni. Străzile din zonă vuiau de sirene. Din aer se auzea vâjâitul şi mugetul grăbit al palelor de rotor. Bobby îi şopti:

— Ai leşinat vreodată?

— Nu.

— Să te văd.

— Ce?

— Leşină naibii odată!

Florence se lăsă să cadă pe trotuar, cât putu mai convingător fără a-şi zdrobi vreo rotulă. De ce, nu avea nici cea mai vagă idee. închise ochii.

Auzi un glas vorbind în arabă şi întrebând ce se întâmplase.

— E gravidă, zise Bobby, fără urmă de compasiune sau tandreţe, găsind cu precizie tonalitatea iritată cea mai potrivită.

— N-ar trebui să iasă pe stradă în starea asta, spuse bărbatul.

— Mie-mi spui? De douăşpe ori i-am spus, ba chiar şi-a treişpea, dar a insistat. Crede că, dacă face mişcare, o să nască băiat.

— Cu voia lui Dumnezeu, aşa o să fie. Se simte bine?

— Cred că i-a venit sorocul. Trebuie să chemăm o ambulanţă.

Ce băiat deştept, îşi spuse Florence.

— Chem eu una.

— Allah e de partea celor miloşi. îţi mulţumesc, frate, în timp ce bărbatul vorbea la telefonul mobil, Bobby se aplecă şi şopti:

— Cum de nu mi-a venit mie ideea?

Matarul dispunea de o infrastructură şi de servicii de calitate. Ambulanţa ajunse în câteva minute. Florence îşi trăsese rucsacul sub *abaaya,* astfel încât să aibă o siluetă cât mai gravidă. Cei doi infirmieri o suiră pe o targă şi apoi o vârâră în ambulanţă. Bobby sări înăuntru, în urma ei.

— La ce spital? îl întrebă el pe un infirmier.

— Churchill... vreau să zic Regele Bisma. I-au schimbat numele.

— Faceţi bine şi grăbiţi-vă, dacă nu vreţi să o ajutaţi să nască aici.

în timp ce infirmierul sufleca mâneca straiului lui Florence ca să-i fixeze manşeta tensiometrului, Bobby îl lovi tare cu patul pistolului în cap. Se întinse prin despărţitură, lipind ţeava de gâtul şoferului şi trăgând piedica, pentru a da mai multă greutate gestului, iar apoi spuse:

— Dacă vrei să conduci, condu până la aeroport Dacă preferi să mori, pot să conduc eu.

Omul scoase un chiţăit şi începu să se roage să fie lăsat în viaţă.

— Calmează-te. Dacă fad cum îţi spun, totul o să fie bine.

Omul continuă să bolborosească, văicărindu-se. Avea şapte copii. Era singurul lor sprijin. în dimineaţa aia sărise peste rugăciune. Dacă murea acum, nu mai ajungea să vadă paradisul.

Florence îl dezbrăcă pe infirmierul inconştient de uniformă, după care îi legă mâinile şi gura cu bandă adezivă, din care ambulanţele aveau rezerve considerabile. Bobby îi spuse şoferului:

— încetineşte şi opreşte sirena.

Şoferul se supuse, continuând să bolborosească. Bobby îi întinse radioul.

— Spune-i dispecerului să-ţi facă legătura cu Serviciile Medicale Aeriene de la aeroport. Atât să-i spui (şi-i apăsă ţeava pe gât). Vezi că vorbesc araba.

Omul făcu aşa cum i se ceruse. Se auzi o voce. Bobby îi luă radioul.

— Aici e doctorul Mansour bin-Halibib, medicul personal al lui Fetish al-Zir, asistentul imamului Maliq, binecuvântat fie-i numele. Cu cine vorbesc?

Vocea îi răspunse atentă şi supusă.

— Saif al-Utabi, excelenţă, la dispoziţia dumneavoastră.

— Foarte bine. Este nevoie de o evacuare imediată. Una dintre soţiile imamului a suferit o contuzie cerebrală. Suntem pe drum spre voi. Avem nevoie de cel mai rapid avion, cu combustibil până la Cairo.

— Dar nu am primit autorizaţie, excelenţă...

— Te autorizez eu.

— Dar, excelenţă...

— Dacă soţia imamului moare în ambulanţa asta, am să-i spun că a fost pentru că mi s-a distras atenţia cu întrebări inutile!

Totalitarismul are un avantaj: cu cât figurează mai jos în ierarhie, cu atât sunt mai ascultători.

— Facem pregătirile, spuse Saif al-Utabi.

— Ajungem în cincisprezece minute. Anunţă personalul de securitate de la poartă să ne lase să trecem imediat.

— Da, excelenţă.

Şoferul ambulanţei îl privea cu ochii holbaţi de spaimă.

Drumul până la aeroport trecea, în cea mai mare parte, prin deşert. Bobby îmbrăcă haina infirmierului fără cunoştinţă. îi dădu instrucţiuni şoferului să oprească la capătul îndepărtat al panoului care făcea reclamă la plăcerile din Infidel Land. *Mukfelleen-w* de la cenzură dăduseră cu vopsea pe deasupra textului ofensator. Florence îl fixa cu pistolul pe

şofer, în timp ce Bobby îl ţâra pe celălalt infirmier, dându-l jos din maşină şi întinzându-l la baza reclamei, în spate.

Urcat din nou în ambulanţă, continuă cu instrucţiunile, comunicându-i şoferului, cât putu de blând în situaţia dată, că, dacă nu le urma cu exactitate, avea să-l întâlnească pe Allah mai curând decât se aştepta, indiferent dacă era sau nu pregătit.

Florence îl ascultă, apoi îi spuse lui Bobby în franceză, o limbă pe care presupunea că şoferul nu o înţelegea:

— Ştii că au aviaţie militară. Or să ne doboare în aer.

— Aştept cu interes sugestii.

— Ambasada? Trebuie să ne ducă acolo.

Bobby pufni cu dispreţ.

— O, da, iar ambasada o să fie încântată să ne primească. Chiar dacă nu ne omoară puşcaşii marini, chiar dacă reuşim să trecem de poartă, ce facem mai departe? Ne petrecem restul vieţii într-un subsol, sub privirile încruntate ale scârbelor de la ambasadă? Nu, mulţumesc. În momentul ăsta, un avion cu reacţie şi cu însemnele sanitare mi se pare a fi o idee foarte bună.

Florence fu nevoită să aprobe.

Se apropiau de aeroport. Florence se echipă cu toată aparatura medicală pe care o găsi în ambulanţă (tub pentru respiraţie, manşetă de tensiometru, tuburi de perfuzie, bandaje de presiune) şi se întinse pe targă – o imitaţie acceptabilă a unei soţii de imam cu o rană la cap. Bobby ocupă locul din faţă, amintindu-i şoferului văicăreţ că avea un pistol în buzunarul hainei. întinse mâna şi porni sirena şi

girofarul, colorând deşertul din jur cu raze intermitente roşii, albe şi albastre.

La intrarea în aeroport văzură un blocaj.

— Stai calm, nu zice nimic, vorbesc eu, spuse Bobby. încetiniră, apoi opriră. Drumul era barat de soldaţi cu mitraliere. Unul îi făcu semn şoferului să coboare geamul.

— Unde mergeţi?

— Serviciile Medicale Aeriene, spuse Bobby. Care e necazul?

— Asta trebuie să întreb eu, nu voi. Avem o alertă.

— Dar e urgent, domnule, după cum vedeţi.

Cele două uşi din spate ale ambulanţei se deschiseră şi doi soldaţi îşi aruncară privirile înăuntru. Florence stătea nemişcată, întinsă pe targă, cu mâna încleştată pe pistol, pe sub *abaaya.*

— Cine e? întrebă soldatul pe geamul din dreptul şoferului.

— Soţia imamului, zise Bobby. Soţia lui favorită. O evacuează la Cairo.

Şi adăugă grav:

— E în stare critică.

Soldatul se îndreptă de spate.

— Nu ne-a anunţat nimeni.

Bobby izbucni mânios:

— Şi de ce-mi spui mie? N-a planificat nimeni lovitura asta din vreme. Allah e îndurător... dar nu te aştepta să fie şi imamul.

Soldatul şovăi. Apoi, cu un uşor gest lateral de dispreţ făcut din cap, le dădu permisiunea de a trece. Uşile din spate ale ambulanţei se trântiră. Soldatul din faţă se dădu la o parte. Ambulanţa porni.

— Cred că mi-a crescut tensiunea, murmură

Florence.

Şoferul parcă se sufoca. Bobby îl bătu pe spate, vorbin- du-i pe un ton amical.

— Te-ai descurcat foarte bine, prietene, foarte bine. Câteva minute şi o să se termine totul, iar tu o să ai o poveste formidabilă de spus nevestei şi copii...

Pe sub pleoape, ochii şoferului se dădură peste cap. Bărbatul se prăbuşi în faţă, peste volan. Ambulanţa cârmi, tăind calea unui vehicul utilitar.

Bobby se întinse brusc să apuce volanul şi trase de el, evitând la mustaţă camionul care venea din faţă. Florence fu azvârlită de pe targă, într-o încâlceală de aparatură şi echipamente medicale.

— Ce mama naibii?! exclamă ea.

Bobby se căznea în acelaşi timp să stăpânească ambulanţa care se clătina să ajungă cu piciorul stâng la frână şi să-l tragă pe şoferul fără cunoştinţă de pe scaun, o încercare complicată chiar şi în circumstanţe mai favorabile. Florence se zbătea să se elibereze dintre tuburi şi maţe şi să ajungă în faţă. Un zgomot scrâşnit îi anunţă că trecuseră printr-o barieră de lemn şi că mergeau acum pe un drum de acces cu sens unic, lucru din care până şi cel mai neglijent observator putea trage concluzia că la volan se întâmpla ceva în neregulă.

Icnind, Bobby reuşi să-l salte pe şoferul inconştient de pe scaun şi să-l aşeze pe podeaua maşinii, apoi se strecură la volan, recăpătând controlul asupra ambulanţei, care se îndrepta acum direct către o cisternă cu combustibil. Ambulanţa deţinea avantajul sirenei şi al girofarului, obligând vehiculele care veneau din faţă să iasă de pe carosabil, claxonând furios. Acum însă, începeau să se audă şi alte sirene. Şi, în vreme ce se străduia să treacă de-a buşi- lea peste corpul şoferului, pentru a se aşeza în faţă, Florence auzi nişte voci scârţâite în aparatul de radio – voci precipitate, furioase, care i se adresau şoferului ambulanţei, cerându-i să oprească.

— Ţine-te bine.

Bobby suci volanul şi călcă frâna. Ambulanţa se

întoarse, dar, cu centrul de greutate mai sus, se aplecă pe două roţi. Şovăi parcă o eternitate, apoi, printr-o minune, căzu la loc pe patru roţi.

Acum, cel puţin, erau cu faţa în direcţia potrivita, deşi se dăduseră în spectacol, fapt care stârni interesul tot mai crescut manifestat de vreo zece vehicule aflate în depărtare. Unele aveau montate deasupra mitraliere de calibru greu.

Bobby evaluă situaţia care se deteriora, în limbajul clinic al profesionistului:

— Am belit-o.

Coti pe o rampă pe care scria PLECĂRI. Vehiculele de securitate erau încă la câteva sute de metri distanţă, dar se apropiau rapid. Era seară şi aeroportul era aglomerat. În faţă se aflau zeci de maşini şi sute de călători care intrau şi ieşeau din terminal.

— Când trag la bordură, spuse Bobby, sari. Şi te topeşti ca disperata în peisaj. Hai că poţi. Ţine minte, „Cei mai buni pui ZamZam”. Azool. Cirus...

— ... din Cipru. Da, Bobby, ştiu.

— Bine, atunci.

Ajuns la capătul îndepărtat al terminalului, trase lângă bordură. Oprise sirena şi girofarul.

— Du-te, Frenzy.

— M-am înţepenit.

— Ce?

— Piciorul, e înţepenit aici.

Bobby se aplecă spre ea.

— Nu, de pe partea aia n-ajungi, spuse ea. Pe partea cealaltă. Fuga.

Bobby deschise portiera şi porni în goană prin faţă. În timpul acesta, Florence trecu iute pe locul şoferului, băgă în viteză şi pomi ambulanţa cu un scrâşnet de cauciucuri, îl zări scurt în oglinda

laterală, în picioare lângă bordură. Apoi maşinile poliţiei şi ale armatei trecură vuind pe lângă el, urmărind-o îndeaproape.

Ambulanţele sunt construite ca să prindă viteze mari. Florence conducea repede, atrăgându-i pe urmăritori cât
mai departe de Bobby. Dar şi maşinile poliţiei şi ale armatei sunt construite ca să prindă viteze mari şi, în scurt timp, începură să se apropie. Păreau să se fi convins că înăuntru nu era soţia imamului, căci deschiseseră focul. Caroseria joasă a ambulanţei apăra cauciucurile, iar trupul lui Florence era protejat de placa de metal din spatele şoferului. Dar o salvă de gloanţe muşcă din uşa dintre compartimente şi trecu prin parbriz, prefăcându-l într-o pânză de păianjen.

Din mers, Florence îşi cântări situaţia. Ştia că, în câteva minute, avea să fie prizonieră sau moartă. Aveau s-o dea jos cu forţa din maşină... şi pe urmă? Interogatoriul. Tortura. Execuţia. Wasabienii doreau satisfacţie. Mai mult decât orice altceva, îi voiau capul.

Auzi un zgomot şi zări elicopterul. Zbura jos, reglându-şi viteza după a ei. îl văzu pe puşcaş ochind-o. Se uită la vite- zometru. O sută zece. Se apropia de pasajul peste o autostradă. Putea termina totul în câteva secunde, curat şi frumos. Mult mai simplu pentru toată lumea. Nu era o moarte glorioasă să te striveşti de parapetul unui pasaj peste autostradă, dar era mult mai curată. Fără nimeni care să ţipe la ea, fără nimeni care să o conecteze la o baterie de maşină, fără s-o decapiteze sau s-o lapideze.

Intră pe banda din stânga, continuând să ţină

piciorul pe pedala de acceleraţie. Se simţea brusc calmă, aproape exaltată de faptul că deţinea controlul aproape absolut asupra propriei sorţi. Se gândi la Nazrah, care pusese toate aceste evenimente în mişcare cu propriul ei accident de maşină. Florence lăsă capul în jos şi se îndreptă către parapet. Atunci auzi un geamăt.

Era şoferul. Uitase complet de el. O privea de jos îngrozit complet, bolborosind. Era un tablou de toatăjalea, cu el întins aşa pe jos, dar Florence îşi aminti de cei şapte copii. Dacă n-ar fi pomenit de ei. Dacă ar fi fost un pic

mai curajos. Dacă ar fi ţinut detaliul pentru el şi... Pasajul era la câteva secunde distanţă.

Cârmi, îndepărtându-se de parapetul din beton, şi intră gonind în pasaj.

Elicopterul zbura în paralel cu ea, la rasul solului. Văzu un bărbat aplecându-se pe uşa laterală. Avea o puşcă îndreptată spre ea.

Trase trei focuri eficiente în blocul motor. Parbrizul se acoperi de ulei împroşcat. Vehiculul începu să piardă din viteză.

Cu coada ochiului, îl văzu pe puşcaş coborând arma. Observă părul blond şi mânecile suflecate, tipice, ale pa- raşutiştilor francezi. *Da,* îşi spuse ea în gând, în timp ce maşina încetinea şi era înconjurată, *întotdeauna au fost foarte buni la* le sniping, *francezii.*

capitolul douăzeci şi opt

T

u ick Renard era în biroul de la Washington, încercând să convingă un fost senator dolofan, învins de două ori în tentativa de a ieşi preşedinte, să devină purtător de cuvânt pentru un lanţ de centre de slăbit.

Senatorul se prefăcea că activitatea nu era de demnitatea lui, ceea ce era adevărat, dar motivul lui real era altul: voia bani mai mulţi. Intre timp, Renard se prefăcea că a-i ajuta pe americanii obezi să piardă din greutate era un magnific şi altruist gest umanitar, iar dacă o persoană distinsă, care îşi dedicase întreaga viaţă activităţii în slujba cetăţeanului, câştiga un ban din chestia asta, ce om rezonabil ar fi putut avea ceva de obiectat?

în mijlocul acestui superficial dans kabuki intră, cerân- du-şi scuze, asistenta lui Renard, care îi înmână un bilet în care scria că la telefon era George, care cerea imperios să-i vorbească. Nu, nu putea aştepta şi da, era urgent, foarte, foarte urgent.

— Casa Albă, îi spuse Rick senatorului şi întinse mâna după telefon. îmi permiteţi?

Senatorul înţelegea perfect că nu era Casa Albă, dar se simţi flatat că Rick simţise nevoia să ducă minciuna pe piscuri atât de înalte. La Washington ştii cât eşti de sus după cât de jos sunt ceilalţi

dispuşi să se coboare.

— Nu, sigur că nu.

— Da, Karl, spuse Rick în telefon.

— Firenze, spuse George. Cred că au pus mâna pe ea.

— Drace, spuse Renard. Futu-i.

Senatorul căscă ochii.

— O să aflu câte detalii pot, continuă George. Ne vedem la tine la birou, imediat ce reuşesc să scap de-aici. Duckett m-a pus să prelucrez cereri de viză vechi de opt ani, porcul.

Rick închise.

— S-a întâmplat ceva... la Casa *Albă?* întrebă greoi senatorul.

— A, nu, nu. Ştiţi cum sunt ei, zise Rick surâzând. De fiecare dată când scad un punct în sondaje, e panică generală.

Se descotorosi de senator, îi ordonă asistentei să-i contramandeze întâlnirile şi dădu drumul la toate televizoarele, pe care navigă, în acelaşi timp cu internetül, până sosi George, cu ce noutăţi reuşise să adune. Nu fusese simplu, dat fiind că Duckett, ţâfnos, îi redusese nivelul de acces la informaţii secrete. Dar George avea prieteni.

Ambasada Americană din Amo-Amas telegrafiase un raport despre tulburările din cartierul Disparya: împuşcături, accidente de maşină, un incident la aeroport. Echipamentul de monitorizare a comunicaţiilor interceptase conversaţii pe frecvenţa poliţiei despre *el imra'a amrikiya* (americanca) . De asemenea, fuseseră interceptate transmisiuni radio ale francezilor dinspre şi înspre un elicopter militar care ceruse şi primise permisiunea de a deschide focul asupra unui vehicul în mişcare. O jumătate de oră mai târziu, un convoi de vehicule intrase în mare viteză pe porţile bazei aeriene Prinţul Wazba. După preluarea puterii de către Maliq, baza fusese transformată într-un centru de detenţie pentru

matarienii suficient de îndrăzneţi pentru a exprima opinia că lovitura lui Maliq nu era tocmai cel mai măreţ eveniment petrecut în Matar de la instaurarea Islamului încoace. Marea majoritate a persoanelor nemulţumite erau – câtuşi de puţin surprinzător— femei din Matar.

— Duckett s-a ascuns în birou, cu o faţă de parcă i-a intrat în cur un dragon de Komodo întreg, spuse George, plimbându-se în lung şi în lat. Nici nu vorbeşte cu mine. Au pus mâna pe ea. Sunt sigur.

— Am încercat să-i sun pe câţiva din vechea gaşcă de la TVMatar, zise Renard posomorât. N-a plecat nimeni. Dar toţi mi-au închis telefonul în nas. O persoană chiar m-a făcut necredincios. îmi vreau vechiul Matar înapoi.

Intră asistenta lui Renard.

— Cineva pe nume Bobby pentru tine.

Rick şi George se călcară pe picioare, încercând să ajungă la telefon.

— Bobby! Florence e bine? întrebă Rick.

— Nu. Au luat-o prizonieră. Ascultaţi-mă bine, nu pot să vorbesc mult, cred că netrebnicu' duplicitar de Unchiu' Sam s-ar putea să tragă cu urechea. Eşti acolo, Sam? Tragi cu urechea? Ne promiţi că aranjezi o exfiltrare cu taxiul acvatic şi, zece minute mai târziu, Anbar Tal – recrutat de mine! —vine să ne omoare. Bine, ascultă aici: o să mă întorc. Mă-ntorc în State şi dacă trebuie să înot până acolo şi, după ce termin cu tine, o să respiri pe cur şi-o să te căci pe urechi. M-ai auzit?

Renard puse mâna peste microfon şi-i şopti lui George:

— Cred că e nervos.

— Bun, zise Bobby. A apărut la ştiri acolo?

— Nu, nu încă.

— George e acolo? Dă-mi-1. George, ce face Departamentul de Stat?

— Ce se pricepe mai bine. Nimic. Doar câteva telegrame trimise din Amo. Duckett nu-mi spune nimic. Bobby, ce planuri au cu ea?

— Habar n-am. Dă-mi-l iar pe Renard. Rick, ţii minte telefonul mobil pe care ţi l-am dat? Âla pe care ţi-am spus să-l laşi la Washington? îl mai ai?

— Da. Cred că... da.

— Bine. Sună-mă de pe el. Ţinem legătura. Voi porniţi de la capătul ăla.

— Să pornim... ce?

— Tu eşti omul de PR, nu?

— Păi, da...

— Dă-i drumul, brodează. Brodează până cazi lat. Hei, George!

— Aici sunt.

— Nu lăsa scârbele de la ambasadă să scape cu faţa curată.

— Mă ocup.

— Foarte bine, spuse Bobby. Hai s-o scoatem de-aici. Şoc şi groază, băieţi. Şoc şi groază.

Legătura se întrerupse.

— Ce-a vrut să spună la urmă? întrebă Renard.

— A, e jargonul lor de puşcaşi marini. Cu care, o dată în viaţă, sunt de acord.

Era o celulă mică, relativ curată; la nivel de celule, friza luxul. Avea un pat de campanie cu o pernă de burete, o găleată de plastic pentru

necesităţi – cu capac, culmea răsfăţului – o sticlă cu apă şi un exemplar din Sfântul Coran.

După ce o scoseseră târâş din ambulanţă, îi puseseră o glugă peste cap. înainte ca gluga să-i acopere ochii, zărise încă o dată chipul puşcaşului francez care îi găurise motorul. Acesta avea parcă aerul că se scuză, cu o mică ridicare din umeri: Dar ce putem face? Ordinele sunt ordine. *Hélas, chérie.*

După ce-i puseseră gluga şi cătuşele, fără scuze sau ridicări din umeri, Florence fusese urcată pe bancheta din
spate a unei maşini şi dusă de-acolo. Nici măcar simţul ei exersat al direcţiei nu-i putuse spune unde o duceau. După o oră sau poate mai mult, gluga fusese îndepărtată, iar ea se trezise clipind des într-o încăpere puternic luminată, undeva – slavă lui Allah! – tot în Matar şi nu peste graniţă, în Wasabia. Nu că ar mai fi fost cine ştie ce diferenţă între cele două ţări.

Citea din Coran când auzi cheia răsucindu-se în uşa grea. La Washington cunoscuse un bărbat care îşi petrecuse cinci ani şi jumătate torturat şi ţinut prizonier în Vietnamul de Nord, în cea mai mare parte la carceră, în condiţii de nedescris. Ii povestise că, ani buni după aceea, ori de câte ori auzea sunetul unei chei care deschidea o uşă, îi creştea pulsul şi ceva i se strângea în piept.

Cel care intră în celulă nu purta uniforma negru cu albastru a *mukfelteen-||ox.* Era doar o palidă consolare.

Lui Florence i se puseră gluga, cătuşele şi lanţurile la picioare, şi fu mânată din urmă. Bănui că lanţurile erau pentru efectul psihologic, date fiind

şansele scăzute ca o femeie să îşi doboare paznicii şi să scape. Străbătu zăngănind, în picioarele goale, podeaua de piatră, încercând să găsească un simulacru de ritm demn. în acelaşi timp, încerca să nu se împiedice şi să cadă. Situaţia era, şi aşa, suficient de dezonorantă.

Cu capătul a ceva ce părea să fie o bâtă, se simţi împinsă într-un spaţiu mai răcoros. în mintea ei se născu gândul, nu în întregime izgonit, că într-o clipă aveau să-i scoată gluga, dându-l la iveală pe călău, cu un *seyef.* Dacă tot era să-ţi taie cineva gâtul, era mai bine să ţi-l taie curat, într-un simulacru de ceremonie de decapitare, decât cu un briceag ruginit, ca acelea folosite pentru oile *sekeen.*

Se trezi într-o încăpere cu aer condiţionat, încurajatoare prin lipsa de pete de sânge sau de instrumente de tortură, cu faţa la o masă la care stăteau trei bărbaţi, dintre
care îl recunoscu imediat, în centru, pe Maliq, emirul, şei- cul şi imamul Republicii Islamice Matar, Domnul să-l binecuvânteze.

Avu nevoie de câteva secunde pentru a-l identifica pe cel din dreapta lui Maliq. După *gutra* grena cu albastru-ver- zui, îl recunoscu drept wasabian, iar după bordura stacojie a *thobei,* altminteri simplă, drept membru al tribului Hami Babb, cel căruia, încă din vremea şeicului Abdulabdullah Waffa, zis înţeleptul, i se încredinţase sarcina pazei regale. Acesta era Salim bin-Judar, prim-adjunct în Ministerul pentru Sănătate Publică, eufemismul asupra căruia guvernul central wasabian se oprise pentru Poliţia Secretă. După reputaţie îl cunoştea bine şi, deşi era o onoare să te afli în prezenţa lui,

aceasta provoca o stare de uscăciune drastică a gurii.

Identitatea celui aflat în stânga lui Maliq era extrem de uşor de descifrat. *Thoba* negru cu albastru îl proclama drept *mukfellah.* Privirea fixă, încărcată de o ură curată, era cea mai intensă pe care o văzuse vreodată Florence la o fiinţă omenească – cărbuni încinşi de furie mocnită – aţintită asupra unei americance în lanţuri, o necredincioasă care merita să fie azvârlită în iad, ronţăită în eternitate de fălcile dezgustătoare şi răsuflarea duhnindă a lui Satan. Cu urări pentru o zi plăcută.

— *Salaam,* Maliq, spuse Florence.

Mukfellah-VLX sări de pe scaun, zbierând la ea să-i arate respect imamului. Dar Maliq îl făcu să amuţească, ridicând o mână.

— *Salaam,* Flor-ents, zise el, zâmbind şi arătând spre cătuşe. Carevasăzică, brăţări? Ultima modă?

— Da, sunt ultimul strigăt. Dar moda se schimbă des, mai ales la Paris.

— Destul cu conversaţia de salon. Avem aici oameni importanţi. Şi foarte supăraţi pe tine. Da, trebuie s-o spun, foarte supăraţi. Vor să se ocupe nemijlocit de tine. Să te dau oare pe mâna lor?

— Mai bine fa cum ţi se spune, altfel stăpânilor tăi n-o să le placă.

— în Matar eu sunt stăpân. Aşa să ştii, doamnă. Amantul dumitale de la CIA, domnul Theebo... Tibu...

— Thibodeaux. Sunt sigură că atâta franceză trebuie să ştii.

— L-am prins. Nu mă crezi?

— Mi-ai spus vreodată adevărul?

— Atunci poate că vrei să-i vezi cadavrul. E foarte

neplăcut. A murit intr-un mod teribil de nedemn. Ştii cum? S-a aruncat singur în aer cu o grenadă. Păcat. Lram fi tratat corect. Poate chiar l-am fi înapoiat guvernului vostru, ca un gest de bună-credinţă. Aici nu e lumea a treia, aşa să ştii.

Deşi Maliq părea sigur pe sine, Florence nu se putea convinge să-i dea crezare. Bobby arunca grenade, nu murea strângându-le la piept. Cu toate acestea, o gheară îi sfâşie stomacul.

Maliq spuse vesel, de parcă fluturele unui gând i s-ar fi aşezat delicat pe frunte:

— Ti-ar plăcea să ai trupul cu tine în celulă? Ce atmosferă intimă ar fi.

Schimbând engleza pe arabă, se întoarse către *mukfellah:*

— Când o duceţi înapoi în celulă, puneţi-i şi cadavrul americanului înăuntru. Şi pe urmă închideţi uşa şi sudaţi-o. Sigilaţi-i acolo. Să putrezească împreună.

Bărbatul înclină din cap şi, pentru prima dată de când începuse interogatoriul, faţa i se lumină de ceva ce aducea a zâmbet. Deci, până la urmă, tot avea un punct sensibil.

— N-ai nevoie de traducere, nu-i aşa, Flor-ents? Haide-haide, ce-i cu mutra asta? Ai studiat istoria noastră. îţi

aduci aminte că, pe vremea străbunului meu Jamir al-Kef, emir acum vreo sută de ani, exista un obicei rezervat femeilor foarte neascultătoare? Erau legate, li se făcea o gău- rică în burtă, li se scotea intestinul preţ de vreo jumătate de metru şi erau lăsate câinilor, în deşert. Vezi, aşadar, ce progrese am făcut în Matarul cel nou! Ce liberali am devenit!

capitolul douăzeci şi nouă

/ uţin după ora două, uşa biroului lui Renard, unde el şi George făceau un brainstorming febril, se deschise, lăsând să intre doi indivizi voinici şi nezâmbitori, ciudat de asemănători genului de oameni pe care guvernul Statelor Unite îl trimite atunci când doreşte să transmită un mesaj apăsat. Odată ce cei doi se asiguraseră că aveau încăperea sub control cu încruntăturile lor, li se adăugă un al treilea, pe care Rick şi George îl recunoscură imediat drept rubedenia demult pierdută, Unchiul Sam.

— Salut, băieţi, spuse el şi le făcu semn oamenilor lui să aştepte afară. N-are rost să ne învârtim pe după proverbialul plop. Aseară am interceptat o convorbire telefonică dată de Bobby Thibodeaux la biroul ăsta.

— Ah, unde sunt zilele când gendemenii nu-şi ascultau unul altuia conversaţiile telefonice, oftă George.

Unchiul Sam turnă ce mai rămăsese pe fundul cafetie- rei într-o cană, stropi cu lapte condensat, luă o gură şi se strâmbă.

— Doamne, fîe-ţi milă! Cu o parte din cei două milioane de dolari, puteaţi să luaţi şi voi un aparat de făcut cafea cumsecade. Daţi-mi voie să spun ce am de spus, înainte să-mi ajungă în sânge şi să mă

omoare. Pentru început, ce v-a zis Bobby Thibodeaux e pur şi simplu o aiureală, totală şi absolută. Pare să aibă impresia eronată că am trimis un detaşament de asasini de la CIA să-i omoare, pe el şi pe Florence. Nu ştiu de unde i-a venit. Sau, mai bine zis, ştiu.

George şi Rick ascultau intr-o tăcere arţăgoasă.

— Oare de ce am sentimentul acut că nu mă credeţi? Nu vă supăraţi pe mine, dar nu suntem în Statele Unite ale Americii, ţara prezumţiei de nevinovăţie? Bine, ascul- taţi-mă, băieţi. Am încercat de câteva ori – de câteva ori, după cum ştiţi prea bine – să-i scot pe ăştia doi de-acolo. După cum de asemenea ştiţi, Florence a refuzat să plece fără şeică. Acum, nu ştiu exact ce a fost între ele două, dar nu contează. Singurul meu interes era s-o scot de-acolo înainte să se petreacă un dezastru de proporţiile astea... astea... ameţitoare. Şi uite unde-am ajuns. Dacă îmi amintesc bine, misiunea asta ar fi trebuit să dea mai multă putere femeilor arabe şi să aducă un pic de stabilitate în Orientul Mijlociu. Au fost unii care au spus: „V-aţi ţicnit de tot?" Alţii au spus: „Am încercat toate celelalte soluţii, de ce să nu încercăm şi aşa? Ce se poate întâmpla?" Ha! Şi cum s-a terminat totul? Cu un *coup d'état* – şi cât de adecvată este utilizarea termenului franţuzesc în acest context – împotriva singurului regim stabil din regiune. Nu numai că nu a funcţionat, dar a dus la înrobirea a încă două milioane şi jumătate de femei arabe, odată cu aducerea la putere a unui pilot de curse psihopat, ca să nu mai pomenesc de creşterea vertiginoasă a preţului la petrolul wasabian, ceea ce s-ar putea foarte bine să joace un rol hotărâtor în ur-mătoarele alegeri prezidenţiale din America. Şi oare am menţionat faptul că Franţa a obţinut baze navale în Golf? O treabă făcută strălucit, băieţi. Luaţi un trabuc. Guvernul e mândru de voi. Intre timp, colegul vostru de odinioară, domnul Thibodeaux, pe care, apropo, eu unul nu l-am vrut niciodată ca membru al echipei – dar nu are importanţă, ce

cuvânt am eu de spus în afacerea asta? – şi-a băgat în creierul ăla înfierbântat ideea că mi-am propus să-l elimin. înţeleg că în Matar e cald, iar căldura poate avea efecte nebănuite asupra omului, dar pentru Dumnezeu, pentru a trata nivelul ăsta de paranoia e nevoie de o armă cu săgeţi tranchilizante!

George spuse:

— Nu vreau să-ţi întrerup tirada plină de indignare, dar nouă de ce nu ne-ai spus ce s-a întâmplat? Sau treci peste asta şi spune-ne unde e Florence. Sau măcar dacă mai trăieşte.

— Aici voiam să ajung, George. Trăieşte. Măcar atâta lucru ştim. Fac tot ce-mi stă în putere – adică în ce putere mai am, după catastrofa asta – s-o scot de-acolo. Dar o să fie un număr de mare echilibristică diplomatică, asta pot să vă spun. Şi dacă voi doi vă aruncaţi cu capul înainte, ca doi elefanţi care-au luat steroizi, şi acţionaţi la informaţiile unui fost spion plecat cu sorcova...

— Fost?

— Totalmente fost. CIA-ul l-a dat afară. Şi nu pentru că a ordonat atacul cu rachete asupra ambasadorului indonezian, la Dar. Vreţi să ştiţi de ce s-a lepădat guvernul de el? Pentru că i-o trăgea nevestei ambasadorului american în Iordania.

— O nimfomană de notorietate, interveni George. Femeia era nesătulă. Dacă mergea cu liftul mai mult de trei etaje, i-o punea liftierului.

— Chiar şi aşa, ambasadorul nu s-a bucurat prea tare. Iar el era principalul colector de fonduri pentru preşedinte.

— Destul! exclamă Rick. Cui îi pasă cine Ia cine i-o trage!

— Cui, spuse George.

— Mă rog. Şi ce faceţi ca s-o scoateţi pe Florence de-acolo?

— Băieţi, cu cât ştiţi mai puţin, cu atât mai bine.

— A, nu, spuse George. Nu, nu, nu, nu, nu. Ce suntem noi, două ciuperci pe care le acoperi cu băligar şi Ie ţii în întuneric?

— George, v-am spus că pe voi vreau să vă protejez.

— Parcă-ţi pui un prezervativ, zise Renard. Lasă basmele. Vreau să aud acum, pe loc, cum intenţionezi s-o scoţi de-acolo, dacă nu, îţi promit că-ţi ridic în cap un asemenea munte de rahat PR, că o să-ţi iasă pe nas ani de zile.

— Bine, oftă Unchiul Sam, de parcă ar fi urmat să le dezvăluie formula pentru Coca-Cola. Aranjăm prin intermediul francezilor.

— Al francezilor? spuseră Rick şi George simultan, iar Rick repetă: Al *francezilor?*

— Poate că n-o să vă vină să credeţi, dar sunt aproape la fel de oripilaţi de noul regim ca noi.

— Dar au contribuit la instalarea lui.

— Ultimul lucru pe care şi-l doreşte Parisul e să aibă un client care scurtează de cap o eroină americană feministă. N-o să-i ajute să-şi vândă avioanele Airbus sau brânza Brie în State. Dar trebuie să mă lăsaţi pe mine să mă ocup. Până aici suntem de acord?

— Tot nu înţeleg, spuse George. Bobby ne-a zis că ai aranjat un taxi acvatic şi brusc trupele CIA au apărut trăgând în stânga şi-n dreapta. Telegramele de la ambasada din Amo confirmă că au avut loc un schimb de focuri, o urmărire şi o capturare. Ce s-a întâmplat?

— Nu pot să vă spun.

— Dar te rugăm.

Unchiul Sam oftă iar, din rărunchi.

— Convorbirea mea cu Florence şi Bobby a fost interceptată. Am aflat după aceea.

— Interceptată de?

— Francezi. Ei sunt cei care au trimis echipa de şoc, nu eu, pentru numele lui Dumnezeu.

— Francezii au trimis CIA-ul să omoare doi americani? N-are nici un sens.

— Omul despre care vorbea Bobby e Anbar Tal. Lucrează în Forţele Aeriene Matariene. Şi, da, lucrează şi pentru

CIA. Bobby l-a recrutat. întâmplător însă, lucrează şi pentru Onzième Bureau. Asta e partea pe care Bobby n-a ştiut-o. E agent dublu. De fapt, triplu.

— Carevasăzică vrei să-i convingi pe francezi să te ajute s-o eliberezi pe Florence, dar chiar ei l-au trimis pe haiducul multilateral s-o omoare? Tot n-are sens.

— E Orientul Mijlociu, Rick, spuse Unchiul Sam, ridicând din umeri. Nici eu nu înţeleg prea bine.

George spuse:

— Dar să ştii că n-o să stăm cu braţele încrucişate, în timp ce tu guşti din aperitive împreună cu şeful de la Onzième Bureau. După părerea mea, minţi de-ngheaţă apele.

Unchiul Sam rosti calm şi rece:

— Dar nu cred că ai de ales, nu-i aşa, George?

— Unchiul ameninţă?

— Unchiul s-ar putea să nu mai fie la fel de tare cum era înainte ca nepoata şi nepoţii lui să dea cu băţu-n baltă în stil mare, dar nu e nici lipsit de resurse. Voi, băieţi, spuse el, ridicându-se, sunteţi deţinătorii a câte două milioane fiecare. în conturile voastre personale. Dispuneţi şi de formularul 1099 pentru fondurile astea? Bănuiesc că nu. Aţi remarcat, întâmplător, de unde s-au făcut transferurile?

— Third Bank of Bangor.

— Bravo. Iar Third Bank of Bangor, după cum vă poate spune orice agent începător de la FBI, căruia abia îi dau tuleiele, este un paravan pentru Banc Mercantil de Grand Comore din Moroni – să ne înţelegem, capitala Insulelor Comoro, nu agentul Moroni. Şi cine deţine Banc Mercantil? Şeicul Adman Ifkir. Văr de-al treilea, din partea mamei sale

yemenite, cu... ghiceşte cineva?

— Osama bin Laden, oftă George.

— Ce? sări Rick.

— Premiul întâi pentru George, aplaudă zgomotos Unchiul Sam. S-ar părea, aşadar, că aţi primit fonduri de la o bancă pe care o controlează Al Qaeda. N-o să fie distractiv de explicat la audierea pentru acuzaţia de trădare? Dar sunt convins că oraşul e plin de avocaţi dispuşi să vă reprezinte pentru, să zicem, şase sute de dolari pe oră. Ia să vedem, două milioane de dolari împărţit la şase sute... s-ar putea să vă ajungă pentru primul an de consultaţii juridice. Dar stai, unde mi-e capul? Guvernul vă va fi confiscat toţi aceşti bani. Vai, vai, vai.

— Eşti o jigodie adevărată, nu-i aşa, Sam? spuse Rick.

— Ar trebui să-i vezi pe şefii mei, îi răspunse Unchiul Sam, ieşind pe uşă. Da, categoric vă trebuie un aparat nou pentru cafea.

întoarsă în celula ei, Florence petrecuse ceasuri de groază, aşteptând zgomotul uşii deschise pentru ca rămăşiţele iubitului să-i fie aruncate înăuntru, urmat de zgomotul uşii sudate. Avusese timp să îşi amintească de zidire, pedeapsa rezervată în Roma antică vestalelor a căror castitate fusese compromisă. Deşi nu reuşea să-şi amintească şi dacă erau îngropate de vii împreună cu cadavrele amorezilor lor.

Dar orele treceau şi nu se întâmpla nimic. începu să spere că fusese o cacealma, pentru a o face să-şi piardă cumpătul – ori asta, ori pur şi simplu pentru amuzament. Cândva, după-amiază, mâinile începură

să-i tremure în- controlabil.

în timp ce reflecta astfel, lumina din celulă se stinse, aruncând-o într-un întuneric desăvârşit. Trecură câteva minute în care îşi auzi clar propria respiraţie. Se luptă cu tentaţia de a striga un paznic. Un scurtcircuit electric? Preludiul salvării? Tocmai medita asupra ultimei posibilităţi, când auzi încuietoarea de la uşă. Simţi aerul supt de uşa ce se deschidea şi, în clipa următoare, fu izbită de forţa unui trup omenesc, inert şi duhnind a explozibil, azvârlit în celulă.

capitolul treizeci

— o/nălţimea Voastră, mă onoraţi cu această audienţă. Mărite emir, aţi slăbit! Arătaţi excelent!

Maliq nu avea dispoziţia necesară pentru amabilităţile cu trei straturi de cremă ale lui Delame-Noir.

— Povara stăpânirii. Cât tânjesc după viaţa simplă de pe circuit.

— Da, desigur, dar trebuie să mâncaţi, preamărite. Altfel o să vă topiţi de pe picioare. Oare nu stră-stră-stră-străun- chiul înălţimii Voastre dinspre partea mamei, ilustrul *sitari/* Ehem al-Gheik, a fost acela care primea ca tribut anual din partea supuşilor săi din Wazi Bikkim propria greutate în perle de Tarfa?

— Da, da, da. Aşadar, ai cerut să mă vezi?

— Am să vi-l trimit pe bucătarul meu. A lucrat mulţi ani la Taillevent. Face un Boudin de Homard Breton au Fenouil incredibil. Nu e o blasfemie să spui că e însuşi gustul paradisului.

— Nu pot avea un bucătar francez, Dominique.

— Dar de ce nu?

— Pentru că sunt imam. Cum ar arăta? Ce idee, zău aşa.

— În viaţă am cunoscut numeroşi imami bine hrăniţi.

— În cincisprezece minute am întâlnire cu *mullalt-11.* Parcă nu se mai termină. Ce... ai vrut să mă vezi?

— Regret, da. Şi bănuiesc că înălţimea Voastră cunoaşte motivul.

— Ţi-am mai spus, Dominique, nu mai e decizia mea. A devenit o chestiune religioasă.

— Da, iar înălţimea Voastră este imamul.

— E şi o chestiune de securitate.

— Şi sunteţi emirul.

— Şi e şi o chestiune tribală, nu-i aşa? făcu Maliq ţâfnos.

— Tribală? în ce fel?

— Unul dintre cei pe care i-a ucis când a încercat să fugă era Hâzi Agem.

— Da. Şi?

— Tu eşti istoricul aici, spuse Maliq.

— Mă înclin în faţa cunoştinţelor superioare ale înălţimii Voastre. Luminaţi-mă asupra acestei „chestiuni tribale".

— Timp de o sută de ani, a existat o dispută sângeroasă între neamul meu, Beni Harish, şi cei din neamul Hâzi Agem. Acum înţelegi?

— Sincer să fiu, nu.

— Mă aflu într-o situaţie delicată. Foarte delicată.

Ochii cu pleoape lăsate ai lui Delame-Noir clipiră ca ai unui şoim. Buzele i se ţuguiară răutăcios. Era un om fin şi se săturase să se joace cu cretinul ăla cu creier de gelatină pe care, într-un moment de slăbiciune (şi poate, trebuia să recunoască, de mândrie) hotărâse să-l instaleze pe tron.

— *Alors,* Maliq, eşti marele *sharifai* Consiliului Tribal. Nu vreau să jignesc pe nimeni. Dar pentru ce, *mon vieux,* mă faci să-mi pierd timpul cu prostii din astea?

Trecuse ceva vreme de când lui Maliq i se mai adresase cineva spunându-i „bătrâne" sau acuzându-l că vorbeşte prostii. Vai, cât de repede devenim prizonierii plecăciunilor. Dar, oricât l-ar fi tentat să îşi abată *aasa* asupra francezului, se abţinu. Se abţinu

pentru simplul motiv că-i era o frică teribilă de Delame-Noir.

Acesta ordonase mai multe asasinate în viaţa lui decât Hamas şi Kim Jong II la un loc. Povestea lui era lungă şi întunecată. El era cel care hotărâse personal scufundarea lui *Whalepeace,* un vas al unei organizaţii écologiste care protesta împotriva testelor nucleare făcute de francezi în Polinézia. Numai Allah însuşi ştia ce tentacule întinsese acest spion şi eminenţa cenuşie în întregul Matar.

— înţeleg, *mon vieux,* spuse apăsat Maliq, dar, dacă nu vrei să ne pierdem timpul, nici tu, nici eu, de ce nu te duci la Kaffa, să-i explici prinţului Bawad? El e cel care cere capul femeii. Se pare că l-a supărat cumva la Washington, ceva în legătură cu una dintre soţiile lui. Acum înţelegi în ce situaţie mă aflu?

— Uite ce-i, Maliq, nu vrei să te arăţi lumii ca marioneta wasabienilor, nu-i aşa?

— Dar nici a francezilor.

— Sire, spuse Delame-Noir, ce-am făcut ca să merit această insultă? îmi petrec fiecare ceas veghind asupra voastră, de la primul strigăt al muezinului până la chemarea pentru rugăciunea de seară.

— Ştiu că îţi sunt dator, Dominique, dar nu îmi stă în putere să ţi-o predau. Uită-te în jurul tău: regatul plesneşte la cusături de wasabieni.

Delame-Noir înţelese că, deocamdată, era inutil.

— Foarte bine, dar îngăduiţi-mi să vă implor să o lăsaţi pe femeie în viaţă. Nu e bine s-o transformaţi într-un martir internaţional. Asta nu ar face decât să le ofere un pretext americanilor.

— Americanii n-or să mişte un deget, pufni Maliq cu dispreţ. Vin alegerile. Dacă fac vreo mişcare

împotriva mea, Tallulah le taie petrolul. în orice caz, ambasadorul lor mi-a trimis chiar azi-dimineaţă o invitaţie la deschiderea centrului cultural Elvis Presley. Aşa că nu cred că pun la cale vreun desant aerian de dragul unei lesbiene ţicnite de la CIA, care a răscolit balega de cămilă.

— Da, dar lesbiana ţicnită de la CIA care a răscolit balega de cămilă e acum o celebritate mondială. Ministerul Informaţiilor nu poate spune la nesfârşit: „Florence? N-avem nici o Florence în temniţele noastre.” Nu mai crede nimeni. Vă uitaţi la televizor?

— N-am timp de televizor.

— Ar trebui să vă faceţi, dragul meu emir, pentru că se spun cuvinte destul de aspre despre Înălţimea Voastră – şi Delame-Noir îşi ridică mâinile. Am să vorbesc eu cu Bawad. între timp însă, pentru siguranţa voastră, ţineţi-o pe femeie în viaţă.

— A, e în viaţă.

— Maliq...

— Am spus că e în viaţă.

— Sper că n-ai aruncat-o în vreo groapă cu animale sau şerpi?

— Drept cine mă iei?

— Scorpioni?

— Acum chiar mă jigneşti.

— Atunci vă rog să acceptaţi umilele mele scuze, prea- sfinte. Ar fi trebuit să ştiu că, imam al întregului Matar fiind, vă conduceţi în primul şi-n primul rând după preceptele Sfântului Coran, după adevărul revelat profetului Ma- homed, lăudat fie-i numele, de către Allah cel înţelept – aici făcu o pauză –, cel milostiv.

Maliq şfichiui prin aer cu *aasa.*

— Cum zici tu.

Delame-Noir se întoarse să plece.

— îngăduiţi-mi să vi-l trimit pe bucătarul meu. Ca semn al dragostei fraterne şi al respectului.

— Nu pot accepta atâta generozitate, spuse Maliq. N-aş putea-o răsplăti. Iar un arab care nu este în stare să răsplătească ospitalitatea nu se dovedeşte a fi un prieten bun.

Delame-Noir zâmbi.

— Ce păcat.

Imediat după plecarea lui, Maliq îl chemă pe Fetish.

— Dacă trimite ceva de mâncare, vin, indiferent ce, vezi să nu fie otrăvite. Şi spune-i lui Sharif binjudar să stea cu ochii pe el. Vreau să ştiu tot ce face. Vreau să ştiu şi când îl doare burta.

— Dar, mărite imam, francezul este marele nostru aliat, nu-i aşa?

— Am spus, Fetish.

— Adevărat, maiestuosule. Vorbele tale sunt ca perlele de Tarfa strălucind în apă dulce.

— Hai? Ce? Ai tras cu urechea la ce-am vorbit?

— Nu, sire. Allah să mă surzească şi să-mi smulgă limba din gură. Foloseam doar o figură de stil...

— Fă-mi legătura cu prinţul Bawad la telefon. Şi spune-i maseuzei să fie pregătită. îmi plesneşte capul de durere.

— Imediat, sire.

Fetish se retrase cu spatele. Pielea capului îl furnica, acoperită de sudoare rece. Işi aminti un vechi proverb mata- rian: *Gândacii de bălegar nu intră în gura închisă.* Un călător englez îl furase, cu câteva secole în urmă, şi îi dăduse o formă mai puţin elegantă: *Nu va trebui să te scuzi pentru ceva ce n-ai rostit.*

Florence se ghemui într-un colţ, incapabilă să se

apropie de obiectul cu care împărţea acum celula la fel de întunecată. Mirosul o îneca. Rămase ghemuită mult timp. Apoi încet, chinuitor, întinse degetele de la mâna dreapta şi pipăi trupul. Ceea ce atinse o făcu să dea înapoi. Faţa şi capul erau aproape complet distruse. în fine, întinse din nou mâna şi, de data aceasta, o puse pe un ochi care atârna, scos din orbită. I se făcu rău. Se forţă să continue examinarea medico-legală. Căută mâinile şi constată că erau, la rândul lor, aproape duse, zdrenţuite. În timp ce cerceta, plângea fără glas.

Cadavrul era întins pe spate. Băgă mâna între el şi betonul rece, căutând omoplatul stâng. Cu câteva săptămâni în urmă, simţise acolo ţesutul îngroşat al unei cicatrici lungi de doi centimetri şi jumătate, rezultatul, după cum mormăise Bobby – cu mintea în altă parte –, unei lovituri de cuţit primite cu mai mulţi ani în urmă de la „un împuţit de sirian". Cicatricea era chiar la marginea de sus a omoplatului. Cuţitul, după cum îi povestise el, se împiedicase în os, spre marele lui noroc.

Mâna îi era împiedicată de cămaşa zdrenţuită, scorţoasă de la sângele închegat, şi de greutatea trupului mort. Işi strecură degetele înăuntru. Aici pielea nu era nici sfâşiată, nici arsă. *Rigor morţiş* şi moartea o făceau să fie rece şi cerată. Vârfurile degetelor urcară încet, tremurând. Ajunse la marginea omoplatului şi continuă, ţinându-şi răsuflarea.

Nici urmă de cicatrice.

— Nu vrei să nu te mai ţii după mine? se răsti Charles Duckett. Ţi-am spus tot ce pot.

— Tot ce mi-ai spus, îi replică George, continuând să-l urmărească în pas rapid pe adjunctul de asistent al Secretarului de Stat pentru Afacerile Orientului

Mijlociu (AAS- SAOM), e ceea ce ştiam deja de la CNN.

— Nu sunt abilitat să discut.

— Charles, nu suntem la conferinţa de presă a Departamentului de Stat, iar eu nu sunt reporter.

— Ţi-am spus că nu am altceva pentru tine pe tema asta.

— Pot să te întreb de ce mi s-a redus dreptul de acces la informaţiile secrete? Ce se petrece aici?

— Nici asta nu sunt abilitat să discut. Acum, dacă îmi dai voie să-mi continui drumul, am întârziat deja trei minute la întrunirea Comisiei pentru Achiziţii.

— Ce oroare, Charles! S-ar putea ca Pământul să se oprească din învârtit. Dar nu plec până nu-mi răspunzi la o întrebare: facem ceva în legătură cu capturarea, încarcerarea şi, foarte probabil, torturarea unuia dintre oamenii noştri?

Duckett era îngrozit de perspectiva de a fi urmărit până la cea mai plicticoasă întrunire de pe planetă de un subordonat agitat şi nesubordonat. îl privi pe George peste ochelari, cu agresivitatea gelatinoasă a birocratului de carieră şi spuse, cât putu de oficial:

— îţi depăşeşti atribuţiile.

în lumea palidă, gata formatată, a lui Duckett, nu exista crimă mai mare decât aceea de a-ţi depăşi atribuţiile.

— Dar ţie nu-ţi pasă?

— Ba da, îmi pasă. îmi pasă de reguli. îmi pasă că trebuie să parcurg etapele ierarhice stabilite. îmi pasă de treptele crescătoare, mutuale, care promovează sinergia pe termen lung şi oferă o platformă pentru relaţii armonioase de parteneriat între...

în clipa aceea, arcul care stătuse strâns înăuntrul lui George timp de şaisprezece ani făcu *sproiiiiiinnng!*

Sări să-l sugrume pe Charles Duckett cu lanţul ecusonului de la Departamentul de Stat.

— Ti-ai ieşit din ghhrr...

Când chipul lui Duckett atinse o nuanţă suficient de lividă de stacojiu, George se apropie de el şi rosti:

— Dacă nu-mi spui, să ştii că te omor. *Şi o să fac în aşa fel încât să pară opera teroriştilor.*

— Aaghhrrr...

— Toată viaţa n-o să mai poţi duce un celular la ureche fără să te întrebi dacă nu cumva o să-ţi zboare creierii.

George slăbi strânsoarea din jurul gâtului lui Duckett. Tenul acestuia îşi recăpăta nuanţa obişnuită, ca de griş.

— Ce dracu' te-a apucat, Phish?

— Nici eu nu ştiu sigur. Acum, unde e Florence şi ce face nenorocitul ăsta de sistem birocratic, fără şira spinării, pentru ea?

— S-a... d-decis adoptarea unei poziţii de neamestec. După ce dezvălui această informaţie sacră, Duckett se prăbuşi în sine ca un balon dezumflat. George rămase cu ochii holbaţi. Duckett părea că încearcă să treacă prin perete cu spatele. George se întinse după el. Duckett se cris- pă. George îi aşează cravata şi gulerul.

— Grăbeşte-te. Ai întârziat—vai de mine! – trei minute.

Duckett se retrase temător, sprijinindu-se de perete ca un căţărător care abordează o muchie îngustă.

Zece minute mai târziu, trei paznici înconjurau biroul lui George. îl duseră în biroul asistentului adjunctului de pe lângă adjunctul asistentului pentru probleme de securitate internă şi relaţii interumane. Duckett era deja acolo. Se feri la apariţia lui George.

— L-ai atacat pe domnul Duckett? întrebă AAAAPSIRI.

George se uită la Duckett.

— Vai, Charles, *asta* le-ai spus?

— Bineînţeles că asta le-am spus! E adevărul adevărat!

— De unde să încep? zise George, cu aerul ostenit al unui om rezonabil, obligat să explice un lucru neplăcut, peste care, mă rog, ar fi preferat să treacă. Charles... domnul Duckett s-a dat la mine pe coridor.

— Ce? răcni Duckett.

— Şi, deşi preferinţele mele sexuale sunt bine cunoscute şi comunicate oficial departamentului, dânsul, pe lângă că îmi este şef, nici nu e genul meu. Ca să nu mai zic că e căsătorit şi are trei copii. I-am spus toate astea în timp ce încerca să mă pipăie, în cel mai neplăcut mod, şi mi-am continuat activităţile. Şi acum iată-ne aici. Charles, trebuie să recunosc că mă dezamăgeşti.

— Dar... e revoltător!

— Nu vreau să fac plângere de hărţuire sexuală. Zău că nu vreau. Sunt dispus să o consider o scăpare de moment. Dar pe cuvânt că, dacă te mai dedai la poveşti din astea

murdare ca să-ţi acoperi spatele, sunt dispus să jur aici, pe loc, şi să te reclam. Aveţi formularele necesare, domnişoară Poepsel?

AAAAPSIRI se uită la George, iar apoi la Duckett, care încă se bâlbâia.

— Domnule Duckett, spuse ea, cum doriţi să procedăm? Vreţi să faceţi plângere împotriva domnului Phish?

Văzând titlurile din ziare şi propria carieră scurgându-se pe apa sâmbetei, Duckett scoase un geamăt stins.

— Nu. Nu...

— Domnule Phish, vreţi să faceţi plângere împotriva domnului Duckett?

— Ce-a fost a fost, zic eu. Dar, de-acum încolo, iară pi- păială pe la ouţe. Batem laba, Charles?

— Mamă, ce m-am răcorit, îi spuse George lui Renard. Amărâtul n-a mai trăit o zi ca asta de când i-a aruncat CIA-ul în aer centrul cultural de la Quito. Dar am aflat. Poziţia oficială e de neamestec. Au lăsat-o să se descurce singură.

— Dar nu e singură.

— Numai că nici noi nu suntem tocmai trupele Delta Force, nu-i aşa?

— Ce mama dracului, zise Rick, dacă tot vor să ne-nfun- de pentru banii ăia, mai bine să-i cheltuim.

— De ce nu? zise George. De ce mama dracului nu?

— Spre Damasc.

— Spre Damasc.

capitolul treizeci şi unu

— €/nălţimea Ta! rosti Maliq în telefon, poate cu puţin prea multă bonomie regală fraternă.

Răsuflarea îi duhnea de coniacul pe care acum îl găsea necesar ca întăritor înainte de a-l suna pe prinţul Bawad bin-Rumallah al-Hamooj, ministru de Externe al regatului Wasabia, nepot îndrăgit al regelui Tallulah şi, în toate aceste calităţi, şeful *de fado* al lui Maliq.

— Allah să dea strălucire chipului tău şi să-ţi facă tot ce vezi plăcut ochiului!

Bawad îi răspunse cu un salut atât de scurt, că Maliq ar fi putut la fel de bine să fie băiatul de la pompa de benzină. De când fusese avansat de la funcţia de ambasador în Statele Unite la cea de ministru de Externe, Bawad căpătase un aer şi mai grandios. în acelaşi timp, era dureros de conştient că recentele schimbări tectonice în structura de putere din regiune începuseră cu fuga celei mai fugare dintre soţiile sale, răposata Nazrah, la Washington, D.C. Faptul că uzurpatorul acesta matarian, Maliq, nu numai că nu o decapitase deja pe detestata americancă Florence – împreună cu desfrânata ei iubită lesbiană, şeica Laila – era intolerabil. Din tonul linguşitor şi slugarnic al lui Maliq, Bawad înţelese imediat ce voia. Şi, pe marele Allah, tembelul de matarian nu se mai oprea din vorbit!

— Să fie oare adevărată, regescule, minunata

veste pe care mi-a adus-o la ureche vântul dinspre apus? spunea Maliq, informat de Fetish că cea de-a patra soţie a lui Bawad,

succesoarea nefericitei Nazrah, tocmai îi dăruise un fiu, al patruzeci şi doilea sau treilea. Un moştenitor pe linie bărbătească, prinţul meu? Inima-mi tresaltă ca o gazelă eliberată din cuşcă, precum...

— Ha? îl întrerupse Bawad. Da. Cel puţin aşa mi s-a spus.

— Dar este o veste îmbucurătoare! perseveră Maliq. Şi băiat! Allah fie lăudat! Ii doresc să crească mare şi înţelept ca... he, he... prestigiosul lui tată!

Maliq aşteptă. Linişte.

— Oare... darul a ajuns? întrebă el în cele din urmă, înghiţindu-şi şi ultimul rest de mândrie.

Trimisese un pătuţ de copil din aur masiv, comandat de la Wenphrew *8c* Wenphrew, bijutierul londonez care ţinea un departament special pentru confecţionarea obiectelor din aur masiv pentru magnaţii plictisiţi ai petrolului.

— Ha? Ce?

— Pătuţul?

— Nu ştiu... Da, s-ar putea. O să întreb.

— Nu, nu, nu vă deranjaţi augusta persoană.

— Bine, Allah fie cu tine. Maiestatea Sa, dragul meu *unchi,* are nevoie de mine. Mulţumesc de telefon.

— Aă... înălţime... doar un cuvânt, dacă-mi mai îngăduiţi. Americanca, Flor-ents...

— Da. Maiestatea Sa, *unchiul* meu, se întreabă cum se face că problema nu a fost încă rezolvată.

— E delicată, prinţe...

— Delicată? în ce fel „delicată", emirule? E un spion american, un agent provocator şi insurecţionist, o necredincioasă imorală şi seducătoare, un duşman declarat al Islamului. Un

duşman declarat al meu însumi, care a încercat să mă umilească pe mine, şi, prin mine, *întreaga* casă de Hamooj, fie ca Allah să o aibă în pază şi să-i vegheze înţelepciunea. Aceasta e problema delicată la care făceai referire?

— Aă... (Maliq era acut conştient că Bawad avea asupra lui avantajul educaţiei făcute la Cambridge, pentru a nu mai pomeni de experienţa de o viaţă în a rosti minciuni învelite în mătase, prin saloane aurite.) Şi totuşi...

— Cum se face că mai e în viaţă?

— Preamărite, este totuşi un personaj de interes mondial...

— Şi ce dacă?

— Nu are sens să ne facem duşmani în întreaga lume civi...

—Americanii au arătat clar că existenţa ei îi stânjeneşte. Ambasadorul de aici, de la Kaffa, ne-a spus-o personal.

— Da? Aha. Atunci...

— Uite ce-i, Maliq, ori ai de gând să domneşti în Ma- tar, ori nu. Maiestatea Sa se bizuie pe tine. Numele tău se aude tot mai des în întrunirile de consiliu.

— Da? Minunat, minunat...

— Nu sunt foarte sigur.

— Poftim? Aha. N-ar fi mai bine să vi le trimit vouă pe femeia Flor-ents şi pe şeică? Aşa o să puteţi să vă ocupaţi de ele după voia inimii. Să le administraţi o...

— Crimele comise de femeile acestea, spuse Bawad apăsat, au fost comise pe teritoriul tău. Pământul sacru al Ma- tarului este cel care a fost pângărit...

— În fine, semisacru. Nici pe departe la fel de sacru ca al vostru. Noi doar ne scăldăm în strălucirea voastră...

— Nu, Maliq, Matarul e cel care are nevoie de purificare.

— Dar mi se pare, preamărite, că tocmai Wasabia urmăreau să o pângărească cele două. Vreau să zic, Matarul era deja corupt. Şi cine poate împărţi dreptatea mai bine decât unchiul vostru? Ar trebui să auziţi ce lucruri spun amândouă la interogatorii despre voi şi despre rege. îmi e şi ruşine să le repet. Oribile. Dezgustătoare.

—Ascultă-mă bine, Maliq, spuse Bawad, pe un ton care arăta că discuţia se apropia de sfârşit Maiestatea Sa regele doreşte ca lucrurile în această matarie... materie să se încheie odată. Cât mai rapid. Mai mult, vrea să te ocupi personal de ele. În aşa fel încât să vadă toată lumea. încât minţile pe care le-au pervertit, în ţara ta şi a noastră, să constate cât de înfricoşătoare este pedeapsa lui Allah. Căci vrei, nu-i aşa, să fii unealta Maiestăţii Sale şi a lui Dumnezeu, Unicul? Nu-i aşa, Maliq?

— Mă rog.

— Poftim?

— Desigur, da. Da, da, da, murmură Maliq.

— Bine. N-aş vrea să ajungem la concluzia că am făcut o greşeală suindu-te atât de sus.

Convorbirea se întrerupse. Maliq azvârli cu telefonul în mozaicul cu aur şi lapis de pe peretele opus, unde acesta se desfăcu în piese de plastic şi electronice. Fetish auzi bufnitura şi intră, cu plecăciuni şi un târşâit de picioare preventiv.

— Conversaţia cu prinţul Bawad l-a nemulţumit pe stăpânul meu?

Stăpânul lui Fetish nu răspunse. Era ocupat să bea direct din sticla de coniac. Ceea ce nu era un semn încurajator la un conducător spiritual musulman sau, ca să fim cinstiţi, de orice altă religie.

Fetish îl părăsi pe Maliq, pentru a-i telefona lui Dela- me-Noir şi a-i da raportul. Dat fiind că se aflase în aceeaşi încăpere cu prinţul Bawad pe tot parcursul convorbirii cu Maliq, acesta nu avea nevoie de raportul spionului său.

— Are tot atâta coloană vertebrală cât o meduză, spuse Bawad.

— Cu tot respectul, trebuie să vă contrazic.

— Bineînţeles că trebuie, doar a fost opţiunea

voastră.

— Aţi fi fost mai mulţumiţi dacă pe tronul Matarului ar fi stat un om inteligent, puternic şi independent?

Marionetele cele mai bune se fac din lemn, nu din oţel, spuse Delame-Noir, mişcând din mâini ca şi cum ar fi manipulat o marionetă. Mult mai uşoare. Fiţi mulţumit, prin- ţe, căci acum Matarul vă aparţine.

— Ca să nu mai spun de bazele voastre navale şi de reducerile la preţul ţiţeiului.

— Bazele navale ne protejează nou-construitele terminale petroliere. Sinergie istorică. Din vremea lui Wadi Ben Salaam, din...

— Da, da, dar cum rămâne cu femeile alea? De ce nu le execută imbecilul, ca să terminăm odată povestea?

Delame-Noir clătină din cap.

— Cu tot respectul faţă de înălţimea Voastră şi de rege, cred că ar fi o greşeală uriaşă să le urci pe un eşafod şi să le retezi capetele în piaţa publică. Pentru cine vrea să creeze un martir, nu există modalitate mai eficientă.

— Ştim şi noi câte ceva despre martiri în Wasabia, i-o întoarse Bawad, dar continuă reflectând: Ambasada noastră de la Washington spune că se fac oarece presiuni pentru a primi informaţii despre femeia Florence.

— Doi dintre foştii ei colaboratori au lansat o campanie de presă. Dar asta nu înseamnă nimic, câtă vreme poziţia Matarului rămâne aceeaşi: nu ştim unde se află femeia, aşa că mai lăsaţi-ne în pace.

— Colaboratori? Şi fac... campanie activă?

— Dacă aş considera că pot apărea probleme, vă

asigur că aş acţiona.

— Cum să acţionezi?

— între noi nu sunt secrete. Contactele mele din interiorul guvernului american mă asigură că se urmăreşte situaţia de aici. Cu multă atenţie. Şi ultimul lucru pe care şi-l doreşte guvernul este să se facă prea multă reclamă în jurul ei. „Florence a Arabiei?" Nu, nu. în clipa asta este o persoană extrem de incomodă. Şi cred sincer că americânii ar fi foarte mulţumiţi dacă Maliq ar da ordin să fie azvârlită în noua sa *oubliette.*

— Contactele dumitale sunt din CIA?

Delame-Noir zâmbi.

— *Mon prince,* să-i ceri unui spion bătrân să-şi dezvăluie sursele e ca şi cum ai cere unei prostituate să facă acelaşi lucru. Este o chestiune de vanitate profesională.

Bawad pufni.

— Preţul petrolului poate să crească la fel de bine cum a scăzut.

— Dar vă spun ce este important din ceea ce ştiu. Adică: întreaga operaţiune Florence a fost aprobată la cel mai înalt nivel al conducerii americane. De ce? Ca să pună în- tr-o lumină proastă guvernarea voastră. Drept pedeapsă pentru poziţia faţă de Israel, pentru independenţa, pentru nobleţea voastră. în orice caz, aşa cum s-a întâmplat cu toate celelalte operaţiuni americane peste graniţă, şi asta s-a dus pe apa sâmbetei. Dar pentru voi, pentru Franţa, ocazia a fost fantastică şi trebuie să recunosc că înălţimea Voastră a profitat în mod strălucit de ea. De aceea, nu trebuie să ne supărăm prea tare pe americani. în câteva luni, au făcut în numele nostru ceea ce noi nu am reuşit să facem în optzeci de ani.

— Dar sunt nemulţumiţi de rezultat. Ambasadorul nostru la Naţiunile Unite raportează că se pregăteşte o moţiune împotriva Wasabiei Mari în Consiliul de Securitate.

— La care vă asigur că Franţa se va opune.

— Deja se aude că a fost ideea Franţei. *Voi* o să vă asumaţi meritele.

—Aţi auzit o singură declaraţie din partea Franţei, din partea unui singur ministru, a unui singur reprezentant al guvernului francez, care să-şi asume meritele pentru acţiunile întreprinse de Wasabia în Matar? se oţărî Delame-Noir. N-am scos nici un cuvânt

— Şi cum e cu senatorul ăla evreu de la New York? A ţinut ieri un discurs în care spunea că totul i se datorează Franţei. Şi l-a făcut pe regele Tallulah „unealtă pariziană".

Delame-Noir scoase un cloncănit dezaprobator.

— Foarte neplăcut. Dar la ce te poţi aştepta? E acelaşi senator evreu care a făcut un tărăboi întreg când am eliberat un om în vârstă de nouăzeci şi patru de ani – nouăzeci şi patru! – pentru că avea nu ştiu ce legătură cu un lagăr de concentrare din al Doilea Război Mondial. De fiecare dată se întâmplă acelaşi lucru.

— Presupun că e prea târziu să mai putem face ceva, zise Bawad, cântărindu-l atent din priviri pe Delame-Noir.

— În legătură cu senatorul? Zău aşa, înălţimea Voastră...

— Nu, cu Maliq.

— A. Cred că, în momentul ăsta, n-ar fi o idee prea bună. Poate cu timpul... Dar Matarul a trecut printr-o

perioadă de mari tulburări. Acum câteva luni era ca un Las Ve- gas. Acum e... un stat religios cuminte. Nu mai e la fel de distractiv, trebuie să recunoaştem, dar e în regulă. Căci acum stabilitatea este esenţială. Mai încolo, dacă o să continuaţi să nu fiţi mulţumiţi de Maliq, vă stau întotdeauna la dispoziţie – şi Delame-Noir surâse. Sluga voastră umilă.

— Umilă. Ha! Şi Florence?

— N-o să mai fie prea mult timp un factor important. De asta sunt sigur. Oricum, oamenii uită repede. Şi nu cred că o să reziste mult în condiţiile date. Nu e găzduită la Cril- lon, nu? Şi nu cred că găseşte în fiecare seară, pe pernă, câte o bomboană.

Maliq nu călărise de multe ori în viaţa lui pe cămilă. Una peste alta, prefera scaunul de piele italiană al unui Mase- rati sau Ferrari. Acum însă, ocazia o impunea.

Zău că îndatoririle unui imam şi emir erau mai mult decât oneroase, îşi spuse el. Totuşi, era mai bine să mergi călare pe blestematul animal, decât să trebuiască să sugi o bucată din balega lui. Ce barbari desăvârşiţi erau wasa- bienii!

Unul dintre efectele secundare mai nefericite ale noii comuniuni existente între Matar şi Wasabia era că Mata- rului i se cerea acum să comemoreze aniversarea Perfidiei lui Rafiq („cel Neînţelept”). Regele Tallulah şi consiliul său – binecuvântaţi fie de Allah – dictaseră ca emirul Ma- tarului să sărbătorească această ocazie parcurgând, călare pe Cămila Regală, fosta Winston (acum Abgullah) Avenue, în aplauzele şi strigătele ondulate ale supuşilor, în timp ce *mukfelleen-n* le distribuiau

bucăţi de excremente sacre, pe care să şi le pună sub nefericitele limbi. Nu avea să fie cea mai veselă zi din calendarul matarian, dar mesajul era că acum Matarul făcea parte din Wasabia Mare. Maliq încercase să-i convingă pe regele Tallulah şi pe ministrul de Externe, prinţul Bawad, că suptul balegii de dromader nu era tocmai ritualul potrivit pentru a sublinia sentimentul fraternităţii dintre cetăţenii matarieni şi cei wasabieni. Dar Tallulah şi Bawad fuseseră de neclintit: Tallulah pentru că trebuia să le facă pe plac fanaticilor *mukfelleen-i,* Bawad pentru că-l înfuria recalcitranţa lui Maliq în chestiunea decapitării şeicei Laila şi a americancei care-şi vârâse nasul unde nu trebuia, Florence.

Şi aşa, Maliq se trezi în cea mai proastă dispoziţie cu putinţă, aşezat în spinarea unui animal pe care îl detesta, obligat să joace rolul principal într-un ritual wasabian cretin, care avea să le lase supuşilor săi un gust, după cum se spunea, de rahat. Lăudat fie Allah.

După rugăciunea de dimineaţă, se lăsă cocoţat pe cocoaşa lui Shem, actuala Cămilă Regală. Shem era superb acoperită cu cergi cu canafi de aur, argint şi pietre preţioase. Maliq purta veşmântul de ceremonie al înaltului *sharif* al Matarului, pe lângă un *farfeesh* distinctiv pentru marele imam de Bukka. La cingătoare avea vârât *na'q'altul,* pumnalul de ceremonie împodobit cu nestemate, despre care legenda spunea că fusese folosit de şeicul Alik Makmeh, zis „cel Drept" pentru a castra cinci sute de cruciaţi englezi. (În semn de politeţe faţă de noul aliat al Matarului, Franţa, pumnalul folosit pentru a castra o sută cincizeci de cavaleri francezi nu fusese expus.)

Când Maliq fu coborât în şa, Shem scoase un

geamăt lung şi dureros, urmat de o emisie de gaze toxice care se prelungi aproape un minut.

Maliq îşi vântură iritat mâna pe la nas, răstindu-se în jos spre Yassim, îngrijitorul Cămilei Regale:

— Pe numele Profetului, ce i-ai dat animalului ăstuia blestemat să mănânce?

— *Aashaah eshawkiya,* preasfantule! răspunse Yassim. Din cel mai bun!

— Data viitoare fa-i dobitocului o clismă înainte să mă urc pe el! E foarte neplăcut!

— Da, preamărite! Allah să binecuvânteze...

— Mai taci. Hai să terminăm odată.

Maliq şi Shem, ultimul continuând să geamă şi lăsând un jet rău mirositor în urmă, ieşiră din curte pe Abgullah Avenue, unde erau aşteptaţi de mulţimea de matarieni po- somorâţi. *Mukfelleen-u* îi deschideau calea, distribuind bucăţele de excremente uscate de cămilă.

— Asta o să-i facă să mă iubească, fără doar şi poate, mormăi Maliq în barbă.

— Urrrrrrrrrrrnnnnnnnnnnnneeeeooooooooooooo-orrrrrrrrraaaaaaaaahhh! gemu Shem.

— Dacă se pârţâie, îi şuieră Maliq lui Yassim, care conducea animalul, dar tremura deja din toate încheieturile, plăteşti cu capul.

— Dar, preamărite...

— Taci. Şi mână mai repede.

Maliq făcu distant cu mâna mulţimii. Aceasta îi răspunse la fel. Undeva în faţă, *mukfelleen-\i* băteau un bărbat care refuza să pună sub limbă balega de ceremonie.

Ah, nu se termină mai repede ziua asta, îşi spuse Maliq.

Curtenii mergeau în urma lui, cu feţele

schimonosite din cauza emanaţiilor lui Shem. Yassim se străduia să dispară sub propriile haine. în timp ce Maliq trecea prin faţa unui grup de tineri, Shem degajă un val uriaş, care stârni hohote convulsive de râs. Dat fiind că, de Sărbătoarea Perfidiei lui Rafiq, râsul era interzis de la răsăritul până la apusul soarelui – şi, conform preceptelor wasabiene, descurajat în toate celelalte zile – *mukfelleen*-|| se repeziră asupra lor, împărţind lovituri cu bastoanele de trestie în stânga şi-n dreapta. Erau ţipete de durere care îl încântau pe Maliq, căruia nu-i plăcea să fie obiect de distracţie. în clipa aceasta era, fără îndoială, cel mai nefericit emir din tot Orientul Mijlociu. Nu se simţise în viaţa lui mai absurd. Nu era un împătimit al băuturilor alcoolice, dar, odată încheiată aceasta tortură oribilă, avea să bea o sticlă întreagă de coniac. Poate chiar două.

Evenimentul avu loc chiar în timp ce Maliq îşi savura închipuirea paliativă – evenimentul care avea să devină cunoscut (şi care a rămas cunoscut până astăzi) în rândul locuitorilor din Matar, şi al destul de multora din Wasa- bia, drept Răzbunarea lui Rafiq. Avea să fie nevoie de zile întregi de anchete criminalistice. Din punctul de vedere al lui Maliq, întâmplările fură următoarele:

La un moment dat, se uita încruntat în direcţia tinerilor care luau bătaie de la *muk-v,* în clipa următoare, se auzi un zgomot puternic, venit chiar de dedesubtul lui, iar el se văzu propulsat în sus, către cerul fierbinte al dimineţii, cu o viteză asemănătoare aceleia cu care sunt lansaţi as-

tronauţii în spaţiu, atunci când se desprind cum spune poezia? – din posaca îmbrăţişare a pământului. Ascensiunea

căpătă ceva de vis, lucru de înţeles, dat fiind că de-acum Maliq îşi pierduse cunoştinţa. Se trezi legănându-se fericit de la o stea la alta, ca un copil încântat. Dar vai, starea aceasta de inocenţă fără griji nu dură şi, când îşi recăpă- tă cunoştinţa, Maliq se găsea la treizeci de metri în aer şi – vai din nou! – îndreptându-se către pământ cu o grabă pe măsura implacabilelor legi ale gravitaţiei.

Această parte a dezlănţuitei partide de călărie a lui Maliq nu ţinu mult. Fu salvat – lăudat fie Domnul – de la o accidentare mai gravă de faptul că aterizase pe ceea ce mai rămăsese din Cămila Regală. Era o saltea lipsită de nobleţe, dar măcar mai moale decât neiertătorul asfalt de pe Abgullah Avenue. Acelea dintre oasele emirului care rămăseseră întregi îşi datorau starea, după cum afirmară toţi doctorii, căderii pe partea de jos a cutiei toracice a lui Shem, cea cândva întreagă.

capitolul treizeci şi doi

v^/ricât ar fi de obişnuite exploziile în Orientul Mijlociu, nu se întâmplă în fiecare zi ca un şef de stat să fie aruncat în aer de propria cămilă. Ştirea făcu repede înconjurul globului, în ciuda camuflajului informaţional instaurat în Matar.

Cineva filmase pe ascuns evenimentul. întregul episod era atât de exhaustiv surprins pe bandă, încât autorităţile conchiseră că persoana care făcuse înregistrarea trebuia să fi fost implicată. în câteva ore, imaginile în care emirul plutea în înaltul cerului erau vizionate avid în intemet cafe-uri, în saloanele de aşteptare ale aeroporturilor, în baruri, pe zeci de milioane de televizoare de pretutindeni. Titlurile variau de la cele reţinute (NOUL CONDUCĂTOR AL MA- TARULUI GRAV RĂNIT ÎN CEEA CE SE BĂNUIEŞTE A FI UN ATENTAT CU BOMBĂ) până la cele mai puţin reţinute (TREI, DOI, UNU, APRINDERE, CĂMILĂ!).

Oricât ar fi fost de mare umilinţa de a fi aruncat în aer de propria cămilă, Maliq era mai preocupat acum de faptul că picioarele – picioarele care stăpâniseră odată cele mai rapide maşini de curse din lume – i se terminau acum mai sus de genunchi, în nişte cioturi. Echipa de chirurgi or- topezi francezi renumiţi făcuse tot ce era posibil, dar, dat fiind că picioarele aterizaseră la câteva sute de metri distanţă unul de altul şi destul de şifonate,

mare lucru nu se mai putuse face.

Ca un aspect ceva mai pozitiv, şaua de ceremonie din argint – folosită cu multe sute de ani în urmă de emirul

Achmed bin Ulala'am – apărase părţile vitale ale imamului, sau măcar cea mai mare parte a lor. Echipa de uro- logi francezi renumiţi anunţase că era posibil ca Maliq să fie în stare, cu timpul, să zămislească un urmaş, cu ceva ajutor protetic. Organele digestive regale, pe de altă parte, suferiseră traume însemnate. Duse erau ospăţurile regale cu mâncăruri condimentate sau cu mâncăruri care trebuiau mestecate cât de cât. La fel de încurajatoare era vestea că splina, oricât ar fi fost de plăcut să o ai, nu este o necesitate din punct de vedere medical; între timp, emirul începea să audă câte ceva cu singura ureche rămasă.

Manifestările de simpatie începură să curgă din partea potentaţilor lumii, împreună cu asigurări de prietenie şi propuneri de asistenţă în anchetă. Statele Unite, ale căror relaţii cu Matarul se deterioraseră, oferiră o echipă de ge- nişti criminalişti, la fel ca Rusia, Anglia, Italia şi, în mod ciudat, Bulgaria. Oferta americană fu, desigur, întâmpinată cu un dispreţ rece; celelalte fură refuzate mai mult mai mai puţin politicos. Palatul anunţă că investigaţia avea să fie făcută de statul Matar, din care toată lumea înţelese că întreaga chestiune avea să fie dată pe mâinile wasabieni- lor şi ale francezilor.

Şi astfel, maiorul Bertrand Matteoli-Picquet de la Bureau d'investigation Criminel National se trezi scociorând printre rămăşiţele cel puţin neplăcute ale Cămilei Regale, folosind un spectrometru cu ultraviolete şi rostind cel mai util cuvânt din limba franceză:

— *Merde.*

— Ce s-a-ntâmplat, şefu'? îl întrebă asistentul.

Matteoli-Picquet îi întinse instrumentul. Asistentul

privi prin el. Căscă ochii.

— Uuff! spuse el. Ce facem acum?

— Scriem raportul, ce altceva?

Tehnicienii francezi îşi încheiară rapid activitatea, pentru a trece la mai importantul aspect al mesei de prânz.

La douăzeci de metri mai încolo, un bărbat purtând uniforma Departamentului de Cercetări Criminalistice al Ministerului Sănătăţii Publice stătea aplecat deasupra altor rămăşiţe ale lui Shem, plus o bucată din şaua de ceremonie şi o parte din pantoful stâng al emirului. Le puse cuminte într-un recipient de plastic pe care, conform instrucţiunilor, îl sigilă şi îl adnotă. Echipa franceză nu-i dădu nici o atenţie; nici poliţia, care izolase zona. Omul nu era decât un tehnician care scotocea printre oribilele resturi.

Echipa franceză îşi trimise raportul prin e-mail – clasificat VRAIMENT SECRET (Cu adevărat secret) – în sus pe scara ierarhică. Prima oprire era la Onzième Bureau, reprezentat de Delame-Noir. Maestrul spionajului francez se întorsese imediat cu avionul de la Kaffa la Amo-Amas, pentru a supraveghea ancheta.

Când ochii îi căzură asupra cuvântului „exuperină” de pe primul rând al raportului, Delame-Noir încetă să respire timp de câteva secunde. Era un om greu de impresionat şi, cu toate acestea, avu nevoie de un sfert de ceas, în care se învârti de colo-colo, asudând şi înjurând, până să îşi recapete stăpânirea de sine necesară pentru obligatoriul telefon la Paris.

Queer Street este numele celui mai homosexual dintre barurile pentru homosexuali din Washington,

D.C. Nu era un loc pe care George să-l frecventeze în mod obişnuit. Bobby îl propusese ca un loc potrivit unde George putea să primească apeluri telefonice. Raţionamentul lui fusese că agenţii guvernamentali americani se temeau să intre după oameni în barurile gay şi în special în cele cu adevărat gay, ca să nu fie ciupiţi.

George se uită prin vitrină şi văzu automobilul negru, în care erau doi ţipi cu tunsori scurte. Exact la opt şi trei minute, sună telefonul.

Bobby transmise informaţiile cu eficienţa tipică meseriei. Totul dură mai puţin de trei minute. George memora totul cuvânt cu cuvânt. închise, se îndreptă către unul dintre telefoanele publice de lângă uşa toaletei şi formă numărul biroului de la Washington, cel unde lucra Thomas Lowell, al ziarului *New York Times.*

Thomas Lowell îşi petrecuse o mare parte a carierei relatând pentru Tzwsdin Orientul Mijlociu. El era cel care inventase expresia „Arab Street" (primul termen metonimic pentru opinia publică arabă fusese „Sesame Street", dar fusese întâmpinat cu proteste din partea realizatorilor programului de televiziune pentru copii cu acelaşi nume). Ulterior încercase să lanseze şi expresia „Jewish Street", dar aceasta nu prinsese. El continua să o introducă, iar New York-ul să i-o scoată. Acum se afla la Washington, după ce fusese expulzat din Wasabia, teoretic pentru că ascunsese o sticlă de scotch în camera de hotel; era adevărat, dar expulzarea se făcuse în realitate după ce publicase un articol în care făcea cunoscut faptul că prinţul moştenitor Bahbar avusese o prietenă evreică pe când îşi făcea

studiile la Uni- versity of Southem California. Dat fiind că Bahbar era acum ministru-adjunct pentru Antisemitism, ştirea nu fusese prea bine primită pe Arab Street în Kaffa, dar se bucurase de o recepţie pozitivă pe Jewish Street.

Lowell şi George se cunoşteau de ani de zile. Amândoi vorbeau fluent araba. Lowell era extrem de interesat de ceea ce avea să-i spună George.

Florence stătuse într-o celulă complet întunecată timp de aproape trei zile, cu un cadavru în descompunere, fără mâncare şi cu o jumătate de cană de apă, acum băută. în afara descoperirii că hoitul nu era al lui Bobby, situaţia nu avea nimic plăcut. îşi raţionalizase apa, pe care o găsise sub patul de campanie, într-o cană pe care temnicerii probabil
că neglijaseră să i-o ia. Setea o sfâşia. Deşi lipsa mâncării începea să se facă simţită, gândul la hrană n-o atrăgea. în minte îi zăbovea scena cu Ugolino din /n/tfmwZlui Dante – nobilul închis în turn împreună cu copiii pe care îi iubea atâta, împins în cele din urmă la canibalism. Poate că asta era nebunia către care încercau să o mâne torţionarii.

îşi petrecea timpul rugându-se la orice zeu se întâmpla să-i treacă pe deasupra capului. Când groaza începu să-i cuprindă inima, încercă s-o izgonească traducând toate poeziile pe care şi le amintea din engleză în arabă, apoi în italiană, apoi în franceză, apoi la loc în engleză. Pe când a treia zi se apropia de sfârşit, îşi dădu seama că era pe cale să înnebunească.

De aceea, fu o adevărată binecuvântare clipa în

care uşa celulei se dădu de perete şi un gardian, înecându-se de mirosul de putregai, intră clătinându-se şi o trase afară. Florence inspiră gură după gură din aerul nefetid de parcă ar fi fost oxigen pur. Doi gardieni o duseră târâş printr-un coridor. Fără lanţuri la picioare, de data aceasta. Florence se rugă – nu se mai putea abţine – să o poarte către locul execuţiei. Se simţea vinovată că-i cerea Maicii Binecuvântate (fusese crescută în religia catolică) să-i îndeplinească o asemenea dorinţă.

Bunicul ei îşi scrisese o serie de memorii nepublicate despre luptele din nordul Africii, din anii 1930. Ca parte a efortului lui Mussolini de a apărea ca un cezar modem, II Duce îşi trimisese armatele pe malul celălalt al Mediteranei, pentru a recuceri ceea ce aparţinuse, cu două mii de ani în urmă, înaintaşilor săi. O prostie, desigur, dar în acelaşi timp aventura vieţii pentru bunicul ei, care până atunci fusese poliţist de circulaţie la Florenţa.

Florence găsise manuscrisul când era mică şi îl citise. Era acolo un episod pe care şi-l amintea acum, în timp ce era cărată pe sus prin coridoarele acestea. Unitatea bunicului fusese înconjurată de trupele lui Omar Mukhtar. îi aştepta moartea sau capturarea şi Dumnezeu mai ştie ce, după aceea. Doi dintre soldaţii tineri aflaţi în subordinea bunicului îşi băgară ţevile puştilor unul în gura celuilalt şi apăsară simultan pe trăgaci. Bunicul nu încercă să-i oprească. Soldaţii căzuţi prizonieri păţeau lucruri oribile şi de o parte, şi de cealaltă.

Câteva clipe mai târziu, o coloană italiană de blindate apăru de după creasta dealului şi-i împrăştie pe inamici. Toţi cei din unitatea bunicului supravieţuită, mai puţin cei doi care se sinuciseseră.

Bunicul trimise familiilor scrisori în care le spunea că băieţii îşi dăduseră viaţa în mod glorios, în slujba Noii Rome.

Gardienii îi dădură brânci într-o încăpere. Florence rămase întinsă pe podeaua rece, gâfâind şi tremurând, cu creierul ca un cuptor şi gâdejul ca un furnal, rugându-se – fără a se mai simţi vinovată – să moară. Era sigură că Maica cea Sfântă avea s-o înţeleagă.

Se deschise o uşă. Paşi. Simţi braţe care o ridicau pe un scaun. Şi auzi o voce care spuse în arabă:

— Daţi-i de băut.

O altă voce spuse:

— Nu.

Dar i se întinse o cană. O apucă şi bău. O goli dintr-o înghiţitură.

Un glas se răsti la ea.

— Vreau numele complotiştilor. Altfel nu ieşi din camera asta.

Complotişti? Ce tot spunea? De un lucru era sigură, că perspectiva de a nu părăsi camera aceea era preferabilă întoarcerii în celulă. îşi adună puterile ca să se concentreze asupra celui care îi punea întrebările. Privi. Da, măcar atâta lucru era logic, era Salim bin-Judar, şeful gărzilor regale. Lângă el stătea un alt bărbat. Privirea i se împăienjenea şi i se limpezea succesiv. Uniformă apretată... Colonelul... Nebkir? Da, asta era, Nebkir de la Prefectura Specială, o ramură intenţionat obscură a poliţiei, înfiinţată de britanici în anii 1920. Teoretic, făcea parte din Poliţia Regală, doar că oamenii aceştia i se subordonau direct guvernatorului britanic. Florence îl văzuse pe Nebkir o dată sau de două ori, în timpul vizitelor la palat. De

obicei stătea undeva în fundal. Avea o înfăţişare severă, dar îi întorsese întotdeauna lui Florence privirea cu o înclinare a capului şi, uneori, chiar cu un zâmbet.

Mintea i-o luase razna. Nu mai gândea limpede. Capul îi era în flăcări. I se desprindea de pe umeri. *Concentrea- ză-te, concentrează-te...*

— Cine... sunt... ceilalţi... complotişti? vru să ştie Selim. Ştia, trebuiau să parcurgă etapele preliminare ale decapitării. Vru să grăbească procesul. Orice, numai să n-o trimită înapoi în mormântul fără aer, cu un cadavru putrezit. Văzu că bin-Judar purta pistol.

— Nu vrei mai bine, rosti ea încet, să iei Coranul şi să ţi-l bagi în cur? La tine ar încăpea.

Gata, asta avea să rezolve lucrurile. Salim binjudar sări de pe scaun, scoţând pistolul. *Bravo,* îi spuse Florence în gând. închise ochii în aşteptarea glonţului. Auzi voci bărbăteşti ţipând, contrazicându-se.

— Nu vezi că încearcă să te provoace? spuse una.

— Căţea păgână!

Florence deschise ochii, întâlnindu-i pe ai lui Nebkir. Era un bărbat voinic, cu chipul de cremene, cu o mustaţă subţire şi un barbişon tuns cu grijă. Un tip îngrijit, împăcat cu lumea, dar un ucigaş atunci când era nevoie, li spuse moale.

— *Doamnă.* A avut loc un atentat la viaţa emirului. Acum poate că o să înţelegeţi de ce suntem curioşi, profesional, să aflăm ce ştiţi.

Salim binjudar îi murmură lui Nebkir că dezvăluia prea multe informaţii. Florence se întrebă dacă totul era plănuit dinainte. Decise să joace propriul joc al contraminciu- nilor.

— Singurul complotist, spuse ea, încercând să adune pe buze cât lichid mai avea în corp, a fost

domnul Thibo- deaux, omul pe care l-aţi omorât şi mi l-aţi pus în celulă.

Nebkir spuse, nu fără blândeţe:

— Moartea lui a fost inevitabilă. Faptul că v-a fost pus în celulă... Vă asigur că nu a fost ideea mea. Da, *doamnă,* trebuie să vă vorbesc deschis: sunt oameni, chiar între zidurile acestea, pregătiţi şi chiar dornici să vă... facă lucruri inimaginabile.

Se aplecă în faţă şi continuă cu o aparentă sinceritate:

— Ajutaţi-mă şi o să încerc să vă ajut, la rândul meu. Dar trebuie să vă spun, dinaintea lui Allah, că nu cred că o să părăsiţi locul acesta în viaţă.

— Atunci, tot dinaintea lui Allah, vă spun că nu ştiu nimic despre nici un atentat la viaţa emirului, zise Florence.

— Minciuni! explodă Salim bin-Judar.

Se repezi înainte cu pistolul şi cu Nebkir trăgându-l de mână. Salim lipi ţeava pistolului de fruntea lui Florence. Cât de plăcut de răcoroasă era la atingere, reflectă ea. *Da,* îl îndemnă în gând, *apasă pe trăgaci, apasă pe trăgaci.*

— Spune! îi porunci el.

— Salim! strigă Nebkir.

Avea să se sfârşească totul într-o clipă, se bucură Florence. închise ochii şi trase aer în piept, poate pentru ultima oară.

— Spune!

Apoi Florence simţi fulgerul lovindu-i creierul şi totul se întunecă.

— Idiotule! Ce-ai rezolvat cu asta?

Nebkir spumega către Salim, care se aplecase deasupra trupului lui Florence. Din tâmpla femeii şiroia sângele. Nebkir scoase batista din buzunar şi i-

o apăsă pe tâmplă.

— Las-o să i se scurgă tot sângele şi pe urmă dă hoitul la câini, mârâi Salim.

Nebkir se ridică, apropiindu-şi faţa de a lui.

— *Rebi!* Prostule! Ţi-a trecut cumva prin minte că acum, cu toate câte se întâmplă, americanii ar putea să intervină? Şi dacă vin americanii, ai impresia că o să-mi asum vina pentru a o fi omorât? Vrei să-ţi petreci restul vieţii la Guan- tanamo, făcând laba în timp ce asculţi maimuţele?

capitolul treizeci şi trei

/ rintr-un miracol dezvăluit doar lui Allah cel înţelept şi Atoateştiutor, Yassim, îngrijitorul Cămilei Regale, nu fusese ucis în explozie, chiar dacă era îndoielnic că avea să mai conducă prea multe parade regale.

Zăcea pe patul din spitalul Regele Nadir, băgat în ghips din cap până în picioare, cu tuburi care intrau şi ieşeau de peste tot, conectat la o mulţime de aparate care scoteau atâtea piuituri şi chiţăituri, că încăperea răsuna ca o mare colivie electronică.

îl păzeau doi ofiţeri cu chipuri severe din garda personală regală – oamenii lui Salim bin-Judar – şi un agent din partea Ministerului Sănătăţii Publice, împreună cu obligatoriul *mukfellah,* cu încruntătura tipică, mişcând fără bucurie din buze, în timp ce citea dintr-un exemplar obosit din *Cartea lui Hamooj.* Aceasta era scena plină de veselie la intrarea, cu pas nesigur şi cu chipul un pic mai palid decât de obicei, a lui Delame-Noir, însoţit de o femeie cu un aer eficient, îmbrăcată într-un halat alb de doctor şi ducând în mână o servietă-diplomat. Delame-Noir nu se osteni să se prezinte matarienilor. îl cunoşteau foarte bine.

— A spus ceva? întrebă el.

Unul dintre agenţii ministerului clătină posomorât din cap. Delame-Noir anunţă pe un ton colegial, dar ferm că doctorul Rochet, „un eminent neurolog”,

sosise de la Paris şi urma să-i facă un examen pacientului. Aşa că erau amabili să iasă?

— Am ordin să rămân, spuse agentul ministerului.

Delame-Noir îl măsură cu o *froideur* galică.

— Raportul meu o să ajungă direct pe masa emirului. Şi a înălţimii Sale Regale Tallulah, la KaJffa. Dumneata cui i te subordonezi, domnule?

încăperea se goli cu mare eficienţă.

Delame-Noir se aplecă, uitându-se de aproape la chipul pacientului. Acesta avea expresia goală, dar nu nemulţumită, a celui prin venele căruia curgeau flori de lotus lichide, aducându-i izbăvirea de durere şi plăceri fantasmagorice cu fecioare pe maluri de râuri tehnicolore. Yassim se hrănea cu nectar şi sorbea laptele paradisului – cu litrul.

Delame-Noir îi făcu semn din cap „eminentului neurolog", unul dintre specialiştii chimişti de la Onzième Bureau, cu numele de cod „Fleurs du Mal". Aceasta scoase din servietă o seringă şi injectă zece miligrame de naloxonă în tubul de perfuzie legat de braţul lui Yassim. Pleoapele acestuia se deschiseră ca nişte obloane trase brusc.

— *Ooooh!*

— Carevasăzică, Yassim, trăieşti? zise Delame-Noir. Domnul fie lăudat. Ne-ai speriat, prietene.

— Durerea… e mare, excelenţă.

— Da, da, o să facem durerea să dispară imediat, dar mai întâi trebuie să răspunzi la câteva întrebări. Bine?

— Unde mă aflu?

— Eşti pe mâini foarte bune. Medici francezi excelenţi. Acum, Yassim, cămila Shem – ce a mâncat înainte de parada lui Rafiq?

— Nutreţ, excelenţă.

— Nutreţ? De care? Iarbă? Fân?

— Nutreţul special. De la rege. A fost un dar din partea înălţimii Sale.

— Un dar... un dar pentru o *cămila?*

— Din partea înălţimii Sale regele Tallulah. în cinstea Perfidiei lui Rafiq. Pentru paradă, excelenţă.

— Şi cine a adus „darul" ăsta?

— Un om, excelenţă.

— Da, desigur, un om, dar *cine,* Yassim? Sunt sigur că nu primiţi hrană pentru cămila emirului de la oricine.

— Doare, excelenţă.

— O să-ţi alinăm durerea. Cine era omul ăsta, Yassim?

— Un slujitor al regelui Tallulah, excelenţă.

— Cum ai aflat asta? De unde ştii?

— Mi-a spus el.

— Yassim!

— Arăta a persoană importantă. Mi-a adus o scrisoare de la rege pentru mine, personal. O mare onoare.

— Mai departe. Continuă.

— în scrisoare se spunea că nutreţul vine de la grajdurile regale, ca simbol al noii prietenii dintre popoarele wasabian şi matarian.

— Scrisoarea asta, unde e?

— în camera mea, excelenţă.

Delame-Noir scoase câteva imprecaţii şoptite.

— Şi a mai fost un om, excelenţă. Omul dumneavoastră.

— Cum adică, omul meu?

— A zis că lucrează pentru dumneavoastră.

— N-am trimis pe nimeni la tine.

— Dar avea documente... şi o scrisoare de la dumneavoastră. Era francez. Sunt mulţi francezi în Amo în ziua de azi, veniţi să ajute la construirea Noului Matar. Durerea, excelenţă...

Delame-Noir băgă mâna în buzunar şi scoase o fotografie. în ea era Bobby Thibodeaux. I-o vârî sub nas lui Yassim.

— Ăsta e francezul?

— Da, excelenţă. Ăsta e.

Câteva ore mai târziu, pe pagina de intemet a ziarului *The New York Times* apărea un articol. Tidul era următorul:

EXPLOZIBILUL FOLOSIT ÎN „BOMBA DIN CĂMILĂ" DIN MATAR PARE A FI IDENTIC CU CEL FOLOSIT LA SCUFUNDAREA VASULUI ÎN CARE AU FOST IMPLICATE SERVICIILE SECRETE FRANCEZE

Anchetatorii declară că au depistat urme de exuperinăprintre resturile cămilei regale, ale şeii şi pe îmbrăcămintea emirului rănit.

Reportaj special pentru *The New York Times*
de Thomas Lowell

Intr-o oră, articolul era transmis prin sateliţi către un miliard de televizoare. Unul dintre acestea se găsea în apartamentele lui Maliq de la palat, care fuseseră transformate în aripă de spital, pentru ca emirul să se poată reface acasă.

Puţini dintre conducătorii lumii agreează să primească veşti proaste la prima mână prin intermediul televizorului, dar, în epoca noastră modernă, lucrul acesta se petrece adeseori. Chiar şi preşedinţii americani aud lucruri catastrofale în felul ăsta, şi nu de la generali sau maeştri ai spionajului. Furios, Maliq apăsă pe butonul soneriei, urlând. Servitori, doctori, gărzi şi sfetnici se repeziră în cameră.

Pentru Franţa, momentul nu era cel mai potrivit. Preşedintele republicii se afla la Québec, pentru a susţine referendumul care avea să impună adoptarea, în întreaga Canadă, a francezei ca unică limbă oficială. Nerăbdător să afirme supremaţia limbii lui Corneille, Racine, Molière şi – dacă insistaţi —Victor Hugo, elegantul gal se trezi în schimb confruntat cu o falangă de microfoane întinse spre el şi cu o gloată de reporteri gălăgioşi, pretinzând să li se spună dacă „aprobase personal asasinarea emirului din Matar".

Preşedintele respinse „categoric şi profund" afirmaţiile „absurde"; şi, dacă tot venise vorba, infirmă pentru „a o mie una oară, bine?" că Franţa ar fi jucat vreun rol în scufundarea vasului ecologist *Whalepeace.* încercă să readucă discuţia pe tărâmul glorioaselor calităţi ale limbii franceze şi al motivelor pentru care crescătorii de vite din Al- berta trebuiau neapărat să îşi completeze formularele fiscale în ea, dar reporterii preferau să rămână la subiectul exu- perinei, un explozibil sofisticat foarte puternic, produs exclusiv în Franţa şi – cel puţin până acum – utilizat numai de armata şi de serviciile secrete franceze. în cele din urmă, preşedintele se văzu nevoit să caute adăpost în clădirea Consulatului Francez din Montreal, unde, scoţând foc pe nări, îi ordonă răguşit aghiotantului:

— Dă-mi-l pe Delame-Noir la telefon, *imediat.*

La Washington, un grup care îşi spunea Prietenii Ma- tarului Liber şi care îşi desfăşura activitatea în birourile firmei Renard Strategic Communications se ocupa de promovarea intensă a articolelor din *The New York Times* ale lui Thomas Lowell prin

intermediul reclamelor de câte o pagină în ziarele şi revistele din Statele Unite şi din străinătate, cerând să se iniţieze o anchetă internaţională a situaţiei din Matar. Reclamele reluau o temă din reportajele lui Thomas, şi anume ideea că Wasabia era manipulată de Franţa; ba chiar că Wasabia era „o simplă unealtă" a Parisului.

După cum afirmau relatările bine informate ale lui Thomas, Wasabia fusese convinsă să susţină lovitura de stat din Matar „de aceleaşi servicii secrete care acum introduc explozibili sub şaua emirului". Franţa, afirma Thomas, era decisă să-şi aşeze „propriul om" pe tron, pentru „a-i ţine pe wasabieni într-o stare de incertitudine".

Iar asta nu era tot. Anunţurile relatau că elemente franceze şi wasabiene din Matar o capturaseră atât pe ameri-

canea Florence, cât şi pe văduva răposatului („şi foarte iubitului”) emir, şeica Laila. Prietenii Matarului atrăgeau atenţia că cele două femei erau ţinute într-un „notoriu centru de detenţie” de la marginea oraşului Amo-Amas, în condiţii „dure până şi prin comparaţie cu standardele americane de tortură şi interogare”.

În josul anunţului era scris cu litere mari, acuzatoare:

DE CE TACE DEPARTAMENTUL DE STAT
AL STATELOR UNITE?

Era o lectură captivantă la Paris, Kaffa şi Washington. Preşedintele american, un om fără asperităţi în exprimare, se simţi destul de mişcat – după ce pusese, o dată, el însuşi mâna pe un ziar – ca să întrebe, la una dintre şedinţele periodice de informare:

— Ce mama dracului se întâmplă în Matar?

Faptul că situaţia se apropia de punctul de criză se văzu limpede în titlul apărut chiar în ziua următoare:

SUSŢINĂTORII TRATAMENTULUI ETIC APLICAT
ANIMALELOR „INDIGNAŢI”
DE FOLOSIREA CĂMILELOR ÎN ASASINATE

Voci care cer semnarea unui tratat de interzicere a folosirii cămilelor în asasinatele politice

capitolul treizeci şi patru

Juelle ordure, îşi spuse Delame-Noir, oprindu-se şi aşteptând să fie primit în camera emirului. îşi tamponă fruntea asudată cu o batistă de pânză fină din Pas de Calais. Ultimele zile nu fuseseră bune. Primise telefoane de la un preşedinte al Franţei furios, un rege al Wasabiei spumegând şi un emir apoplectic. Dar era ferm hotărât să rămână drept şi să facă faţă cum putea mai bine. Delame-Noir era, la nevoie, un om cu *une certaine dignité.*

Uşa se deschise, iar el se găsi în acelaşi loc cunoscut. Şi totuşi, cât de mult se schimbaseră toate!

— *Bonjour, mon emir.* Mă bucur că pot să spun că ară- taţi mult mai bine.

— Ce? lătră Maliq. Ha?

Un doctor îi murmură lui Delame-Noir la ureche că auzul emirului era doar 10% din ce fusese odinioară. Delame-Noir oftă în sinea lui. Pe lângă că era un om cu oarecare demnitate, era şi un om al nuanţelor – un artist al gesturilor şi al simulărilor. Acum era redus la explicaţii ţipate de la distanţă mică în urechea (singura) unui dictator de tinichea din Orientul Mijlociu, cu chipul vineţiu şi fără picioare. Avea să fie o încercare grea, îşi dădu el seama. Situaţia din Amo-Amas se deteriorase catastrofal.

După difuzarea la televiziune a raportului despre

exu- perină – *quel désastre!*—, Maliq refuzase îmbufnat să răspundă la două apeluri telefonice din partea preşedintelui Franţei. De asemenea, refuzase să vorbească la telefon cu

prinţul Bawad, disperat să-l convingă că Wasabia nu era „unealta" Franţei. Maliq refuzase să discute chiar şi cu regele Tallulah.

Emirul era susţinut, în ţâfna lui obtuză, de Salim binjudar, care, pe lângă îndatoririle de gardă de corp, şi le asumase şi pe cele de vizir. Fetish fusese arestat. Nu doar arestat, ci şi interogat de oamenii lui Salim, suportând, după expresia franţuzească, *unepeine forte et dure.* Sărise calul găsind scuze pentru Delame-Noir şi *la belleFrance. O* altă calamitate în devenire. Delame-Noir nu putea decât să se roage ca Fetish să fie destul de tare, deşi ştia din experienţă că nu trebuia să conteze pe tăria informatorilor plătiţi.

Cât despre Maliq, el era dacă nu mai inteligent decât până atunci, cu siguranţă mai hotărât: nu mai era omul slab, care trăgea de timp, ci, cu fiecare centimetru al fiinţei sale – atâţia centimetri câţi mai rămăseseră –, Maliq cel Temut, dar şi Maliq cel Paranoic.

închisese graniţele cu Wasabia, pusese forţele militare în stare de alertă, îşi rechemase ambasadorul de la Kaffa şi-l expulzase pe ambasadorul francez din Amo-Amas, laolaltă cu toţi francezii din Matar. Când Franţa trimise o flotă de aparate Airbus ca să îşi colecteze cetăţenii, Maliq le refuză dreptul de a ateriza. Francezii fură supuşi umilinţei de a sta pe cheiul oraşului Amo-Amas, în arşiţa sufocantă, şi a se îmbarca – precum refugiaţii – în câteva cargo- boturi de coastă, cu destinaţia Dubai. O asemenea evacuare fără glorie nu se mai văzuse de la Dunkirk încoace – şi cine oare ţinea la glorie mai mult decât francezii?

— Aduc veşti înălţimii Voastre, spuse Delame-Noir.

— CE?

— VEŞTI BUNE, EMINENŢĂ. AM STABILIT CINE A PUS BOMBA.

Maliq se încruntă. Buzele îi erau acoperite cu un unguent împotriva arsurilor care dădea chipului vineţiu un aspect mai respingător ca niciodată.

—Ennh!

Semnificaţia lui „Ennh!” nu era clară. Delame-Noir continuă vitejeşte.

— AMERICANII SUNT DE VINĂ. OMUL ACELA, THIBODEAUX, AMANTUL FEMEII FLORENCE. S-A DAT, REGRET CĂ TREBUIE S-O SPUN, DREPT FRANCEZ, ÎMPREUNĂ CU UN IMPOSTOR CARE A TRECUT DREPT EMISAR AL REGELUI TALLULAH. YASSIM...

— Dovezi... ce dovezi?

— L-AM INTEROGAT PE YASSIM, PREAMĂRITE, ÎNAINTE DE A...

— Nu. Aduceţi-l aici. O să-l interoghez eu însumi pe mişel.

— REGRET CĂ LUCRUL ACESTA NU MAI ESTE POSIBIL, MĂRITE IMAM. *MALHEUREUSE^ENT,* A DECEDAT ÎN URMA RĂNILOR.

Yassim, imbecilul imbecililor, reuşise să livreze o ultimă dovadă de incompetenţă crasă, dând colţul înainte de a putea aduce dovezi pentru ceea ce-i declarase lui Delame-Noir. Desigur, Maliq ştia foarte bine că Yassim murise, dar nu era dispus să-i uşureze soarta lui Delame-Noir, pe care-l considera vinovat, într-un fel sau altul, pentru tot ceea ce se întâmplase. La urma urmelor, el îi propusese să preia tronul Matarului. Moartea lui Yassim nu numai că-l lipsise pe Delame-Noir de un martor, ci făcea să pară şi că el îl omorâse. Oare nu francezul venise la patul de suferinţă al lui Yassim împreună cu „eminentul neurolog” de la Paris, ordonând ca toată lumea să iasă din încăpere? Şi oare nu murise Yassim doar cu câteva ceasuri mai târziu? Toate acestea i se

raportaseră prompt lui Maliq de către paznicii pe care Delame-Noir îi dăduse afară, dornici să îşi afirme propria nevinovăţie şi ticăloşia francezului.

— Unde sunt dovezile?! se răsti Maliq.

— I-AM ARĂTAT LUI YASSIM O FOTOGRAFIE. ŞI EL...

— Yassim e MORT!

— PLANUL LOR, PREAMĂREŢULE, ERA SĂ FACĂ ÎN AŞA FEL ÎNCÂT SĂ PARĂ CĂ WASABIA ŞI FRANŢA, MARII VOŞTRI PRIETENI ŞI ALIAŢI, AU ORGANIZAT ACEST COMPLOT PENTRU A VĂ ÎNDEMNA SĂ...

— Explozibilul... de unde l-au luat americanii? Ei? Ei?

— DA, ASTA INVESTIGĂM ÎN MOME...

— Şi oamenii tăi de ce nu au pus şi ASTA în raportul lor? Ei? Ei?

Maliq îl apucase pe Delame-Noir de călcâiul lui Ahile. După ce văzuse cuvântul „exuperină” în raportul echipei de genişti, Delame-Noir îl schimbase cu „semtex”, un tip mai răspândit de explozibil plastic, produs în Republica Cehă şi folosit... practic de toată lumea. Această versiune modificată a raportului fusese cea pe care o înaintase autorităţilor matariene.

Dar, fără ştirea lui Delame-Noir, colonelul Nebkir îşi desfăşurase propria anchetă criminalistică la locul exploziei. Anchetatorii săi, care găsiseră urme abundente de exuperină în rămăşiţele lui Shem, în fragmentele şeii de ceremonie şi în pantoful regal zdrenţuit, înaintaseră propriul raport oamenilor emirului (şi altor persoane). În felul acesta, Delame-Noir se trezi în neplăcuta situaţie de a fi căzut în capcana unei minciuni cât Montmartre de mare.

Când nu ai pe unde ieşi, singura cale de urmat este... înainte.

— *MON EMIR,* AICI PAR SĂ LUCREZE FORŢE PE CARE NICI EU NU LE MAI ÎNŢELEG. DAR AM CONVINGEREA CĂ...

— Ah. Minciuni. Explozibilul FRANŢUZESC m-a adus în starea asta! Uită-te la mine!

— DA, POATE CĂ A FOST PRODUS ÎN FRANŢA, DAR VĂ ASIGUR CĂ NU BUNII VOŞTRI PRIETENI FRANCEZI AU...

— Am raportul!

— SIRE, NU ÎNŢELEGEŢI? ÎNCEARCĂ SĂ FACĂ LUCRURILE SĂ PARĂ ARANJATE DE PARIS $1 DE KAFFA, SĂ VĂ DESPARTĂ DE CEI MAI DE ÎNCREDERE PRIETENI ŞI ALIAŢI. ESTE EVIDENT CĂ AU OBŢINUT OARECE SUCCESE CU ACEASTĂ MINCIUNĂ, DAR...

Chiar atunci intră un medic cu o expresie îngrijorată, care îi făcu o injecţie emirului. Delame-Noir îşi continuă cu obstinaţie explicaţiile, pe deplin conştient că sunau chinuit şi neconvingător. Iar faptul că era nevoit să răcnească nu-l ajuta deloc.

— Scrisoarea asta ca din partea lui Tallulah pentru Yas- sim, spuse Maliq, calmat momentan de ceea ce i se injectase în vene. Unde e? Arată-mi-o.

Delame-Noir oftă. Thibodeaux se dovedise şi de această dată mai bun. Percheziţia camerei lui Yassim scosese, în- tr-adevăr, la iveală o scrisoare – o foaie de hârtie groasă, scumpă, de culoare gălbuie – complet goală. Cerneala se ştersese. Unul dintre cele mai vechi trucuri ale meseriei, dar încă eficient, din păcate, cu condiţia, desigur, ca ţinta să fie un imbecil ca Yassim.

— SCRISOAREA ERA SCRISĂ CU CERNEALĂ SIMPATICĂ, PREASFÂNTULE. DAR SUNT CONVINS CĂ O ANALIZĂ CHIMICĂ O SĂ NE ARATE FĂRĂ PUTINŢĂ DE ÎNDOIALĂ CĂ PE HÂRTIA PE CARE AM GĂSIT-O S-A

— Destul! Destul cu scuzele astea jalnice, demne de plâns. Ar fi trebuit să mă aperi! Şi acum, uită-te la mine! Ţie cum ţi-ar plăcea să-ţi pierzi picioarele, ha? Ei, francezule?

Amintindu-şi că se afla într-un colţ de lume unde se practica în continuare pedeapsa prin îndepărtarea membrelor, bătrânul francez decise că cea mai prudentă cale de acţiune era retragerea, retragerea imediată. Nu era un laş. Luptase la Dien Bien Phu şi ucisese mai mulţi arabi decât oricine altcineva în Algeria. Nu-l deranja să moară, dacă trebuia –

o ultimă ţigară în faţa plutonului de execuţie, nu era cea mai rea moarte cu putinţă. Dar să ţi se reteze picioarele cu fierăstrăul doar de dragul orgoliului unui emir dement, nu, era o perspectivă pe care Delame-Noir nu o agrea.

— ODIHNIŢI-VĂ, PREAMĂRITE. AM SĂ VĂ ADUC DOVEZILE $1 O SĂ VEDEŢI CINE VĂ SUNT ADEVĂRAŢII PRIETENI.

— AFARĂ! IEŞI AFARĂ!

Incruntându-se, doctorul se aplecă.

— MĂRITE IMAM, TREBUIE NEAPĂRAT SĂ VĂ ODIHNIŢI!

Delame-Noir se retrase mergând cu spatele, conform protocolului atunci când te desparţi de cineva de sânge regal. La uşă, aruncă o ultimă privire emirului isteric şi olog, care fusese cândva pentru el *un chef d'oeuvre.* Faţa lui Ma- liq era toată o vânătaie mare, acoperită cu unguent, atât de violent colorată, încât Delame-Noir se întrebă timp de o înfricoşătoare fracţiune de secundă dacă nu cumva avea să explodeze.

capitolul treizeci şi cinci

^lorence se trezi în lumină, cu bănuiala, care dură timp de câteva clipe, că murise şi că toată această albeaţă era motivul decorativ din cine ştie ce sală de aşteptare de pe sau din apropierea malurilor râului Styx.

Simţi o durere în tâmpla stângă şi un bandaj, şi înţelese că nu era moartă. Apoi simţi metalul de la încheietura mâinii stângi: cătuşele cu care era legată de pat.

Nu se mai găsea într-o celulă întunecată împreună cu un cadavru, sau într-o încăpere în care oameni înarmaţi ţipau la ea, ci într-o cameră puternic luminată, curată, pe un pat de campanie acoperit cu un cearşaf. Ii făcuseră şi baie. Nu mai mirosea a moarte.

Florence se uită la uşă şi zări un chip privind înăuntru prin sticla groasă, armată cu sârmă. Chipul înţelese că femeia era conştientă şi dispăru, lăsându-i câteva secunde de linişte, în care să încerce să îşi evalueze situaţia.

Ultimul lucru pe care şi-l amintea era un pistol lipit de frunte. Salim bin-Judar. Mai fusese cineva de faţă, colonelul... Nabkir? Rana din tâmplă îi zvâcnea. Vârî degetele de la mâna liberă pe sub bandaj, pipăind suturile aspre ca guta. Probabil că binjudar o lovise cu pistolul, făcând-o să-şi piardă cunoştinţa.

Era într-un fel de spital penitenciar? Era evident că încă nu-i doreau moartea.

Uşa se deschise şi intră Salim bin-Judar. În mod straniu, nu mai avea acelaşi aer ameninţător, ci arăta mai degrabă ca un directoraş hărţuit, care întârziase la o prezentare

în PowerPoint despre cum se putea reduce cu opt la suta bugetul de funcţionare pentru trimestrul următor. în mână ţinea un suport cu nişte hârtii.

— Aşa deci, te-ai trezit? Acum semnezi asta?

Şi-i întinse hârtiile.

— Azi ce mai recunosc?

— Rolul pe care l-ai jucat în atentatul la viaţa emirului. Vei fi executată mâine-seară. Indiferent dacă semnezi sau nu.

Avea o lejeritate care părea studiată. Şi mai aveam să-ţi spun ceva... a, da, mâine-seară te omorâm, am invitat şi nişte musafiri.

Bine, îşi spuse Florence. Putea şi ea să arate lejeritate.

— Semnez ce vreţi, zise ea, aproape ridicând din umeri. Dar trebuie să mă lăsaţi s-o văd pe şeică.

— Nu-i aici. E în altă parte.

Se vedea limpede că minţea.

— E bine?

— Destul că trăieşte.

— Lăsaţi-mă s-o văd şi semnez, spuse Florence, înapoin- du-i hârtiile. Nu mai vreau să vorbesc. Nu mai ai cu ce să mă sperii, Salim.

Salim o privea fix. Ceva ce semăna cu respectul îi flutură scurt pe chip. în întreaga sa carieră, anunţase şaisprezece oameni că aveau să fie executaţi; nici unul nu primise vestea atât de placid. Ieşi.

După o oră, uşa celulei lui Florence se deschise din nou, lăsând să intre doi gardieni. Nu o bruscată şi nici nu-i puseră cătuşe, ci îi acoperită capul cu o *abaaya* şi o scoaseră din celulă. După ce parcurseră unul sau două coridoare, auzi mai multe uşi deschizându-se şi simţi în imediata apropiere arşiţa dogoritoare a spaţiului deschis. Fu urcată într-un

vehicul, între doi bărbaţi, dintre care unul mirosea îngrozitor a transpiraţie. Merseră mai puţin de o oră. Fu coborâtă din vehicul, simţi din nou fierbinţeala de cuptor a
Matarului – dacă nu cumva era Wasabia – şi fu condusă înăuntru, unde era iar răcoare. O aşezară pe un scaun, în faţa ei, simţi o masă. O lăsaseră acoperită cu *abaayaşi,* cum aceasta nu avea o plasă sau o tăietură pentru ochi, nu vedea nimic. Trecură câteva minute, apoi o uşă se deschise şi Florence auzi glasuri bărbăteşti. îi spusese adevărul lui Sa- lim: nu mai aveau cu ce să o sperie. îşi epuizase spaimele.

Apoi îi scoaseră *abaaya.* Clipind, privi şi o văzu, aşezată de partea cealaltă a mesei, pe Laila.

— Ah, sora mea dragă, spuse aceasta, cu ochii plini de lacrimi. Ce ţi-au făcut?

Florence întinse mâna peste masă, prinzându-i mâna Lai- lei în ale sale. Aceasta părea slăbită, pustiită, îmbătrânită, dar era tot frumoasă. Privirea, odată veselă şi nesupusă, acum îi era bântuită, dacă nu înfrântă complet.

— Dar tu ce faci, soră dragă? spuse Florence şi, cu aceasta, izbucniră amândouă în plâns.

— Nu e bine ce facem, spuse Laila, ştergându-şi lacrimile. Or să spună că e adevărat, că suntem o pereche de les- biene ale deşertului.

Florence zâmbi. Simţea expresia straniu pe faţă. îşi dădu seama că trecuse mult timp de când nu mai zâmbise.

— Carevasăzică, spuse ea, suntem amândouă în viaţă. Cum de ne-a reuşit?

Erau singure în încăperea mică, dar cu siguranţă cineva le urmărea şi le înregistra.

— Ştii ceva din ce s-a întâmplat? o întrebă

Florence pe Laila.

— Am înţeles că cineva a încercat să-l omoare pe Maliq.

— Da, spuse Florence, dând din cap. Trebuie să...

Glasul i se stinse. Pe chipul Lailei se aşternu teama. Clătină din cap.

— Nu, Firenze, să n-o faci.

— Ţie ţi-au cerut să dai vreo declaraţie?

— Că l-am influenţat pe Gazzy.

Florence surâse.

— Ai avut întotdeauna o influenţa proasta asupra lui. Şi în schimb?

Cele două femei se priviră cu intensitate.

— O sută de vergi, spuse Laila.

— O, Doamne, Laila.

Era o condamnare la moarte. Oare ea ştia asta?

— Nu-i mai rău decât în unele şcoli pe care le-am frecventat. După aia presupun că or să mă deporteze, spuse Laila şi se forţă să zâmbească. Sper că în sudul Franţei, nu în cine ştie ce lugubru stat subsaharian. Dar tu, Firenze? Ce ţi se pregăteşte?

— Deportarea, minţi Florence. Se pare că, în cele din urmă, s-au săturat de prezenţa mea.

Uşa se deschise. Intrară gardienii.

Işi strânseră tare mâinile. Inţeleseseră amândouă.

— Ne vedem în sudul Franţei, spuse Florence.

— În sudul Franţei. O să ne îmbătăm criţă cu şampanie.

— Mergi cu Dumnezeu.

— Cu Dumnezeu, draga mea. *Allah maa'ek yehfathek. Eshoofek biheer.*

Delame-Noir fu informat prin telefon de către o voce de gheaţă de la Paris că trebuia să se întoarcă

fără întârziere. îl aştepta un avion şi de data aceasta matarienii acordaseră permisiunea pentru aterizare. Delame-Noir înţelese.

Se aplecă în faţă şi-i ceru o ţigară şoferului. Ce bine că erau în Orientul Mijlociu. Nu mai fumase o ţigară de patruzeci de ani, de când îl copleşise ruşinea pentru că lipise capătul aprins al uneia de pieptul unui prizonier *pied-noir* recalcitrant din Algeria, în timp ce încerca să extragă de la el informaţii importante. O aprinse pe aceasta, inhală şi se lăsă pe spătarul banchetei de piele cu seninătatea pe care ţi-o dă acceptarea înfrângerii. Decise să mai dea un ultim telefon prinţului Bawad la Kafia, mai mult din curiozitate.

Bawad purcese imediat să-l jupoaie de viu, în termenii cei mai duri. Delame-Noir lăsă injuriile să treacă pe lângă el, odată cu peisajul deşertic. Era intrigat de frica lui Bawad, aproape materială.

— Şi ce hotărâre s-a luat cu privire la femei? întrebă el, lăsând fumul să-i iasă din plămâni.

Ce bine era. Păcat că abandonase fumatul atâta timp.

— Vrea să le omoare mâine! ţipă ascuţit Bawad.

— Ar trebui să fiţi mulţumit, *mon prince.* La urma urmelor, asta doriţi de atâta vreme.

— Nu pricepi... n-o să facă decât să înrăutăţească lucrurile. O să le înrăutăţească foarte mult! Maiestatea Sa e mânios!

— Şi de ce nu faceţi ceva?

— Nebunul a închis graniţele şi a expulzat pe toată lumea. Nu mai putem face nimic!

— Acolo unde nu există variante, nu există nici probleme. Ştiţi cine mi-a spus asta? De Gaulle însuşi. Lr-am cunoscut bine.

— Toate astea ţi se datorează!

— Cum mi se datorează?

— Singurul motiv pentru care o s-o omoare pe femeia Florence e că atâta timp l-ai convins să n-o facă. Şi acum te urăşte atât de tare, încât are s-o omoare numai ca să-ţi facă în ciudă!

— E adevărat, întotdeauna am fost de părere că uciderea celor două ar constitui o uriaşă eroare în materie de relaţii publice. Dar ştiu cât vă place să mai retezaţi câte un cap pe ici, pe colo, din când în când. Aşa că acum nu aveţi decât să vă distraţi cu sportul naţional, spuse Delame-Noir şi scoase iar din plămâni fumul tutunului turcesc. Am im

presia că o să vă treziţi într-o mare de nisip mişcător, *mon pnnce.* Transmiteţi urările mele de bine regelui. *Au revoir.*

Apăsă pe END. Rareori îi făcuse mai multă plăcere să închidă un telefon, reflectă el.

Avionul îl aştepta. îi trimiseseră avionul personal, cu tot confortul. înăuntru erau doi bărbaţi, nu Céline, femeia încântătoare care îl servea de obicei. Delame-Noir îi salută cordial. Era conştient că tot ce spunea, fiecare acţiune, fiecare gest avea să fie subiect de conversaţie a doua zi în mai multe birouri de la Paris – ba chiar mulţi ani de-acum încolo – şi era hotărât să facă în aşa fel încât conversaţiile acestea să se poarte pe un ton de admiraţie şi respect.

— Haideţi să bem ceva, spuse el.

Găsi sticla de whisky scoţian vechi de patruzeci şi şapte de ani, pe care Céline o ţinea pentru el, turnă în pahare pentru oaspeţii impresionaţi şi, în timp ce avionul lua înălţime, îndreptându-se spre largul albastru şi sclipitor al Golfului, înainte de a vira spre vest, săltă paharul şi spuse:

— în cinstea Noului Matar!

Ferparul apăru după două zile, în *Le Figaro'.* Dominique Laurent Delame-Noir, în vârstă de şaptezeci şi patru de ani, veteran, decorat cu Crucea de Război şi cu Legiunea de Onoare, văduv, subdirector adjunct pentru Afacerile Orientului Apropiat în cadrul direcţiei Biroului pentru Afaceri Străine, decedase în urma unei embolii, în timp ce ieşise cu câinele la plimbare în apropierea locuinţei sale din Brive-la-Gaillarde. Slujba şi înhumarea în cadru familial.

capitolul treizeci şi şase

J lorence se bucura că execuţia nu avea să fie dusă la îndeplinire la mall.

Toată după-amiaza o chinuise gândul că avea să fie decapitată într-un mall şi că ultimul lucru pe care urma să-l vadă pe lumea aceasta trebuia să fie un Starbucks. Moartea nu avea nimic dezonorant, dar nu dorea să moară în mijlocul sezonului de reduceri cu 30% la pantofii de damă.

Vehiculul se opri. Se uită pe geam şi văzu că erau într-o piaţă. Părea să fie Randolph Square, acum Yasgur Square. Aici îşi făcea uneori cumpărăturile. Ştia o tonetă unde se găseau nişte piersici minunate.

O gloată de câteva sute de persoane se adunase în jurul eşafodului, în majoritate femei. Gemeau şi scânceau încet, aşa cum fac femeile arabe obligate să asiste la încă un act abominabil. Un *mullah* cu un megafon le mâna de la spate, îndoctrinându-le cu privire la ticăloşenia lui Florence, la lipsa ei de credinţă şi la perfidia de care dăduse dovadă încercând să ia viaţa măreţului imam, Allah să-i binecuvânteze trupul mutilat.

Florence o căută speriată din priviri pe Laila. II întrebă pe ofiţerul care o însoţea dacă de şeică urmau să se ocupe în acelaşi loc. I se răspunse că nu, asta avea să se facă... la mall. Florence se crispă. Dar măcar şeica nu trebuia s-o vadă pe ea murind; şi nici Florence nu era nevoită să-i vadă omo- rând-o pe

Laila în bătaie în faţă la Starbucks. Domnul era într-adevăr îndurător.

3
1
3

Un murmur străbătu mulţimea, în timp ce călăul, un ma- tarian înalt din tribul Qali Sad – prin tradiţie, călăii Ma- tarului – despărţea în două marea de oZ>atfyaîndreptându-se spre ea, escortat de un *moolah* şi de un căpitan de la Ministerul Sănătăţii Publice, înarmat cu un pistol.

Execuţiile din colţul acesta de lume, dat fiind că sunt un lucru obişnuit, nu sunt prea complicate. Altor popoare şi culturi le place să vadă mai multă pompă şi înfloriturі pe eşafod – o ultimă declaraţie, binecuvântarea preotului, o cagulă oferită sau o legătură pentru ochi, o ţigară (neper- misă acum, din motive de sănătate), un răpăit de tobe. Execuţiile la care asistase Florence fuseseră scurte, la obiect şi cu la fel de multă ceremonie ca tăiatul capetelor în piaţa de păsări, cu excepţia complimentelor obligatorii îndreptate către Domnul pentru măreţia Sa. Ii convenea. N-avea nici un rost să prelungească momentul. Cu cât se termina mai repede, cu atât mai mici erau şansele să-şi piardă cumpătul şi să se dea în spectacol. Ţinea să moară demn. Dar îşi simţea spaima fluturându-i pe dinăuntru ca o molie neagră.

Călăul o apucă ferm de braţ şi o conduse către eşafod. Acolo stătea asistentul său, ţinând sabia. Florence se rugă ca aceasta să fie ascuţită. Mai era un gând care o chinuia: acela al unui călău incompetent, care lovea în toate părţile, ca un măcelar beat. Se mai întâmplase. O dată, în Piaţa Casapilor, după opt sau nouă tentative molâi, un soldat îl împinsese dezgustat pe călău la o parte şi încheiase socotelile cu ajutorul pistolului. îi părea rău că nu avea nici un obiect de valoare, cu care să-l plătească pe călău.

Mullahrul continua îndoctrinarea prin megafon. Gloata de femei gemea. Bărbatul o duse pe Florence spre centrul eşafodului şi o împinse să se aşeze în genunchi. Asistentul se apropie să o lege la ochi, dar ea se scuturã. Stătuse destul pe întuneric. Nu voia ca ultima imagine din viaţă să fie a interiorului unei bucăţi de pânză neagră şi urât mirositoare.

Ingenunche dreaptă şi, privind mulţimea, zâmbi. Femeile începură să boceascã pe faţă. Florence se uită în jos la scândurile proaspăt tăiate ale eşafodului şi distinse, conturată în lumină, silueta călăului înălţând sabia pentru a lovi. închise ochii şi încercă să-şi destindă muşchii gâtului.

Apoi auzi împuşcături şi deschise ochii. Călăul se prăbuşi pe spate, iar sabia îi căzu din mână, zăngănind pe eşafod şi aproape tăind-o în două. Răsuci iute capul spre mulţime şi văzu, din loc în loc, zeci de femei cu *abaaya* ridicate, trăgând cu pistoalele în poliţişti şi gardieni. în clipa următoare, se simţi ridicată şi purtată de doi bărbaţi. Fu azvârlită în spatele unei dubiţe. Uşile se trântiră şi maşina porni în goană.

Rămase întinsă, cu inima bătându-i nebuneşte, apoi săltă capul spre locurile din faţă.

— Vrei să ţii capul la cutie, Fio? Era să-l pierzi cu totul acolo, în piaţă.

Când opriră, se făcuse deja întuneric. El deschise uşa din spate, iar ea ţâşni din maşină, îmbrăţişându-1.

— Gata, gata, spuse Bobby într-un târziu. E vremea să mergem. Ai grijă la şerpi. E plină ţara de ei.

Florence traversă în picioarele goale fâşia de nisip,

până la apă. Se întrebă dacă birocraţii lui Maliq avuseseră timp să schimbe numele plajei Blenheim. Aşteptară, cu valurile plescăindu-le pe îângă glezne; Bobby privea încordat, cu pistolul-mitralieră în mână.

Trecură zece minute. Pe drum se apropiau nişte faruri.

— Bobby! strigă Florence.

El făcu semn cu o lanternă mică. Farurile clipiră de două ori, apoi încă o dată. Bobby sprintă pe plajă în direcţia lor. Un minut mai târziu, se întoarse, sprijinind cu un braţ o siluetă feminină aplecată, vizibil suferindă.

Florence o îmbrăţişă pe Laila.

— Nu aşa tare, draga mea, se crispă Laila. Ticăloşii au apucat să-mi administreze zece lovituri înainte să se dezlănţuie iadul. Acum mi-ar prinde bine paharul ăla.

Aşteptară toţi trei. După un timp, se auzi zgomotul unui motor şi văzură, într-o barcă, mai mulţi bărbaţi cu feţele înnegrite şi înarmaţi.

Florence nu mai pusese niciodată piciorul într-un submarin. Se aştepta să audă sirene şi strigăte de Jos peris- copul!" în locul lor, un ofiţer chipeş în kaki îi zâmbi calm şi spuse:

— Doamnă, Alteţa Voastră, bun venit la bord.

După care Florence auzi în difuzor:

— Pregătiţi pentru submersie.

Şi, o clipă mai târziu, un alt sunet plăcut auzului: dopul ieşind din gâtul unei sticle de şampanie chiar dacă, oficial, la bordul navelor Marinei americane nu se serveau băuturi alcoolice. Dar în situaţia dată...

epilog

l/n urma Răscoalei Femeilor Arabe, Matarul s-a văzut din nou aruncat într-un vârtej, deşi nu pentru mult timp. După ce se despărţise de foştii stăpâni wasabieni şi francezi, Maliq s-a trezit izolat. Şi pentru că în politică, la fel ca în natură, vidul nu există, colonelul Nebkir de la Prefectura Specială – ajutat de stăpânii săi, oamenii lui Bobby – s-a mişcat rapid pentru a umple locul gol. Intr-o săptămână, Maliq a fost obligat să fugă. Modalitatea avea propria sa karma: pilotul de curse purtat în exil, înjurând şi blestemând, în bena unei camionete. Nu se ştie unde se află Maliq în prezent. Unii spun că a găsit refugiu în Yemen; alţii, în Mogadiscio. Nu este un subiect de dezbateri prea înfierbântate.

După Restauraţie, Laila s-a întors la Amo-Amas împreună cu fiul său, Hamdul, care – cu voia Domnului – va urca într-o bună zi pe tron. Colonelul Nebkir administrează treburile ţării, spre satisfacţia evidentă a majorităţii matarienilor, deşi trebuie spus că alegerile promise se tot amână, din diferite motive.

TVMatar înfloreşte din nou, emiţând cu simţire şi compasiune până în colţurile mai întunecate ale regiunii. Veniturile, încă o dată uriaşe, provenite din reclame intră în sipetele Fondului pentru Femeile Arabe, administrat de la Washington de o

femeie care se aseamănă într-o oarecare măsură cu femeia cunoscută sub numele de Florence Farfaletti. Dacă este adevărat, aşa cum continuă să afirme

eminentul antropolog de la Universitatea din Chicago, că multe femei arabe nu vor să fie „emancipate", fie; acum, măcar, mai multe dintre surorile lor au un cuvânt de spus în *matarie* de emancipare.

Franţa s-a văzut din nou *sans* baze navale şi reduceri la preţul ţiţeiului, dar rămâne, acum şi întotdeauna, irezistibil *belle.*

Wasabia s-a trezit iarăşi fără ieşire la mare, obligată să plătească Matarului detestata taxă Churchill, acum de două ori mai mare decât înainte. Regele Tallulah a dat vina pentru nefasta evoluţie a situaţiei ţării pe nepotul său, ministrul de Externe, prinţul moştenitor Bawad. În conformitate cu o obscură prevedere a legii Hamooj, prinţului căzut în dizgraţie i s-au luat averea şi soţiile cele mai frumoase, după care a fost trimis în exil intern, într-o regiune a Wasabiei locuită în principal de babuini (unica zonă de oarece interes turistic a ţării). Maşinile opresc şi ghizii, strigând pentru a acoperi ţipetele babuinilor, arată către coliba joasă de chirpici din depărtare, locuinţa prinţului Bawad – da, a *renumitului* prinţ Bawad. Se spune că noaptea urletele sale se aud chiar mai tare decât ţipetele babuinilor, dar este posibil să fie o exagerare. Până şi wasabienii au o doză de simţ al umorului.

George şi Renard şi-au deschis împreună o firmă. Aceasta, Renard Phish Strategic Communications, este una dintre cele mai cunoscute firme de relaţii publice din Washington, cu clienţi în întreaga lume. Printr-una dintre ironiile tipice pentru viaţa de la Washington, au fost angajaţi de Regatul Imperial al Wasabiei pentru a-i îmbunătăţi imaginea în Statele Unite, o imagine care are mare nevoie de

îmbunătăţiri. Cei doi sunt atât de ocupaţi, încât George se plânge că munceşte mult prea mult; dar George nu este mulţumit cu adevărat decât dacă are măcar un motiv de nemulţumire. În timpul liber pe care-l mai are, supraveghează renovarea reşedinţei familiei Phish, pe care a achiziţionat-o din moştenirea răposatei sale mame. Se vorbeşte deja despre o fantomă.

Mica locuinţă a lui Florence din Foggy Bottom a fost rapid năpădită de ziarişti şi de vânătorii de curiozităţi. Agenţi înarmaţi cu contracte cuprinzând drepturile pentru cărţi şi filme au început să se arunce asupra uşii de la intrare. America nu le face viaţa uşoară eroilor săi. Florence a evadat pe uşa din spate, călare pe motocicletă. Au urmărit-o, dar s-a pierdut de ei în suburbii. Cu ajutorul lui Bobby, şi-a luat alt nume, altă identitate. Nu ar avea nici un rost să descriem felul în care arată acum, în afară de faptul că şi la ora asta, când merge pe stradă, capetele se întorc după ea. Fondul pentru Femeile Arabe prosperă.

După exfiltrarea cu ajutorul submarinului, au fost în- terogaţi mulţi oficiali guvernamentali. Toţi s-au declarat neştiutori sau chiar sceptici în ce priveşte existenţa înceţoşatei figuri a Unchiului Sam, aşa cum le-a descris-o Florence. Dar toţi au fost nevoiţi să admită că ea nu ar fi putut întreprinde tot ce a întreprins fără ajutorul unor elemente dinăuntrul guvernului american. Cu cât era mai limpede acest lucru, cu atât mai puţin dornici se arătau ei să continue cercetările. Era posibil ca totul să fi pornit... de la vârf? Oficialii începeau să schimbe priviri neliniştite. Tăcerile erau din ce în ce mai lungi şi mai stânjenitoare. Matarul redevenise Elveţia Golfului, petrolul curgea, America era – Domnul fie lăudat –

scutită de nevoia de a fi mai prudentă în consumul său lacom de energie, francezii şi wasabienii se întorseseră în cuşti. Nu era mai bine să pună punct poveştii şi să lase lucrurile în pace?

— Am terminat, spuse în fine ofiţerul care conducea interviul.

Nu se ostenise să se prezinte. La uşă, se întoarse, o privi pe Florence şi întrebă:

— Ai vreun plan pentru cină?

Florence începu să aibă coşmaruri. Faptul că stătuse timp de trei zile închisă într-o celulă împreună cu un cadavru şi că scăpase la un fir de păr de a fi decapitată era calificat în orice manual de diagnoză drept traumatic. Se trezea tremurând, dar măcar putea să întindă mâna şi să dea de Bobby. În ultimul timp, în vise începuse să-i apară Unchiul Sam. Era suficient de rău că trebuia să-şi petreacă zilele întrebându-se cine era, fără a mai trebui să-l întâlnească şi în vis, exclamând: „Vai mie” şi „Doamne, ferească-mă!”

În vis, mergea cu motocicleta în mare viteză pe un drum de ţară şi, pe neaşteptate, iată-l drept în mijloc. Trebuia să frâneze brusc, ieşind de pe drum într-o încâlceală de mărăcini şi forsiţii galbene. Reţeaua groasă şi încurcată de tulpini funcţiona ca o plasă. Rămânea acolo, atârnată ca o insectă prinsă într-o plasă de păianjen şi uite-l, zâmbind, aplecat deasupra ei, spunând: „O să-ţi pierzi viaţa dacă mai goneşti aşa, domnişoară”, moment în care Florence se trezea scâncind şi-l găsea pe Bobby, care văzuse toate ororile pe care le avea de oferit lumea, sforăind mulţumit.

Intr-o dimineaţă, la cafea, după o altă noapte de

somn agitat, îi atrase atenţia un titlu din secţiunea de afaceri a ziarului *Post,* Era pe pagina 3. Ar fi putut la fel de uşor să-i scape.

GRUPUL WALDORF PRIMEŞTE 2,4 MILIARDE DOLARI ÎN FINANŢĂRI SUPLIMENTARE DIN SURSE WASABIENE

Rămase cu ochii aţintiţi asupra titlului timp de câteva clipe, apoi citi articolul. Nu avea nimic remarcabil. Cunoştea Grupul Waldorf. Toată lumea îl cunoştea. Era banca de investiţii cu sediul la Washington şi care avea legături strânse cu Wasabia. în consiliul director erau douăsprezece persoane: trei foşti preşedinţi ai Statelor Unite, Secretari ai Apărării, Secretari de Stat, de la Comerţ, Finanţe, doi foşti directori de la CIA...

— Fir-ai să fii, spuse Florence.

— Ha? făcu Bobby, târşâindu-şi picioarele goale în bucătărie, doar în pantalonii de pijama, scărpinându-se pe piept, căscând şi adulmecând aerul, în speranţa mirosului de cafea proaspăt făcută.

Sediul Grupului Waldorf ocupă ultimele două etaje ale unei clădiri de birouri din Washington, D.C. cu vederea, după cum se şi cuvine, spre Casa Albă. Priveliştea din sala de consiliu este de-a dreptul spectaculoasă, permiţându-le feluriţilor directori să vadă multe dintre clădirile guvernamentale unde au fost odată stăpâni. Masa de consiliu este din lemn de nuc fără noduri, cu scaune luxos tapiţate în piele milaneză. Scrumierele – multora dintre directori le place să pufăie trabucuri fine cubaneze – sunt din cel mai fin cristal. O hartă a lumii, în care stau înfipte zeci de ace cu gămălie reprezentând proiectele de

investiţii ale Grupului Waldorf, pare să declame: „Lumea e mare şi e toată a noastră!” Astăzi, un nou ac urma să fie înfipt în Wasabia, după care, odată rezolvată treaba, directorii aveau să savureze câte un pahar, o discuţie amicală, ultimele bancuri răsuflate – ultimul era cu două călugăriţe care mergeau cu maşina prin Transilvania – şi apoi să se împrăştie, în tot felul de maşini cu şoferi din Serviciile Secrete, elicoptere sau avioane personale. Date fiind evenimentele recente, şedinţa de consiliu ar fi putut dura ceva mai mult decât de obicei.

Principalul director executiv făcea o prezentare a ultimei investiţii a grupului, într-o mină de diamante de lângă Yellowknife, când uşa se deschise şi în cameră intră o femeie.

Era blondă, foarte atrăgătoare, îmbrăcată într-un taior de reverul căruia era prins un ecuson al Serviciilor Secrete, care le confirma celor zece agenţi de afară că avea aprobare pentru a se afla într-o companie atât de augustă.

Directorul executiv o privi surprins. Şedinţele de consiliu ale Grupului nu erau întrerupte prea des. Gura îi rămase deschisă. Se întoarse relativ derutat către un bărbat în vârstă de vreo şaizeci de ani, aşezat cu spatele lipit de peretele sălii. Acesta se uită la femeie. Se ridică în picioare, zâmbi şi spuse:

— Ia te uită, Florence. Bună ziua.

— Bună, Sam.

— Nu e nevoie de prezentări, spuse Unchiul Sam.

Cei doisprezece bărbaţi aşezaţi împrejurul mesei o priviră pe Florence. Cei trei foşti preşedinţi zâmbiră cu căldură, dar era adevărat că aveau reflexele politice cele mai rafinate dintre toţi cei de faţă. Foştii secretari ai cabinetului nu zâmbiră; foştii directori ai

serviciilor de informaţii se încruntară.

— Putem vorbi mai târziu? o întrebă Unchiul Sam. Suntem în şedinţă.

— Nu, spuse Florence. O să vorbim acum.

— Serios, nu cred...

La capătul opus al încăperii se deschise o uşă pe care pătrunse un bărbat bine făcut, cu o înfăţişare dură. Şi el purta ecusonul Serviciilor Secrete. Rămase acolo, cu braţele încrucişate la piept, cu fălcile încleştate, ţintuindu-l pe Unchiul Sam cu privirea.

— Salut, Bobby, zise Unchiul Sam. Ce mai, cred că a venit toată lumea.

— Deci, am lucrat de la bun început pentru o mână de bancheri de investiţii? întrebă Florence.

Unul dintre foştii preşedinţi spuse pe un ton amabil, blând:

— într-un fel sau altul, Florence, toţi lucrăm pentru nişte bancheri de investiţii.

— Grupul ăsta, continuă ea, şi-a început activitatea cu finanţare din Wasabia. Cu profituri, anul trecut, de opt sute de milioane de dolari. împărţit la doisprezece, fac şaizeci şi şase de milioane. Aţi avut succes, domnilor. Dar succesul depinde de finanţarea constantă din partea amicilor din Wasabia. Pe urmă, Wasabia a început să aibă probleme interne. Terorism, prea multă putere concentrată în mâinile a prea puţini oameni. Patruzeci de mii de prinţi moştenitori. Şomaj ridicat şi o jumătate din populaţia ţării sub şaisprezece ani. Iar dacă regatul se prăbuşeşte şi devine republică islamică fundamentalistă, se duce şi finanţarea voastră. De aceea vreţi ca regatul să se modernizeze, să se reformeze. în sine şi pentru sine, nu e un obiectiv rău. Doar că ei nu vor să se

reformeze. Nu pot, pentru că puterea e concentrată şi pentru că familia regală a încheiat un târg cu o sectă religioasă fanatică acum câteva sute de ani. Familia regală a căpătat puterea, iar fanaticii dreptul de a menţine lucrurile aşa cum erau în minunatul Ev întunecat.

Wasabienii trebuie să se reformeze, dar nu pot. Şi ce pârghii reale aveţi? Presiunile pe care le puteţi face asupra lor sunt limitate. Pentru că unul dintre partenerii voştri este prinţul Bawad, ambasadorul lor în Statele Unite. Tovarăş de golf, de schi şi de vânătoare cu două treimi din cei aşezaţi la masa asta. Şi, dacă-mi daţi voie, una dintre cele mai detestabile fiinţe omeneşti de pe planetă. Dar să nu amestecăm sentimentele aici. Femeile sunt mereu tentate să facă asta, nu?

Şi aşa, într-o bună zi, soţia lui Bawad încearcă să evadeze. Noi, desigur, o trimitem înapoi, pentru că nimic nu trebuie să stea în calea valurilor de petrol şi a investiţiilor de capital. Femeia e executată. Şi, între timp, mă bag şi eu. Trimit propunerea şi provoc o sperietură grozavă la Departamentul de Stat.

Iar acum aveţi o metodă de a forţa reforma în Wasabia. Nu trebuie decât să apăsaţi pe nişte butoane, să trageţi nişte sfori. Toţi doisprezece la un loc aveţi o agendă cu

numere de telefon mai groasă decât a lui Dumnezeu însuşi. Şi aici e partea uimitoare: totul se face pentru o cauză cu adevărat bună. Asta nu se întâmplă prea des la Washington, nu-i aşa? Două cauze nobile: drepturile femeilor şi profiturile Grupului.

— Florence, interveni unul dintre foştii preşedinţi, cred că vorbesc în numele tuturor celor de-aici când spun că ai făcut o treabă excelentă.

De jur-împrejurul mesei se auzi un murmur:

— Aşa e, aşa e.

— Şi cred că, de asemenea, vorbesc în numele tuturor când spun că ne-ar face plăcere să intri în Grupul nostru.

— Aşa e, aşa e.

Acum zâmbeau chiar şi foştii directori ai serviciilor de informaţii. Bobby, pe de altă parte, arăta de parcă ar fi fost gata să bage mâna în haină şi, scoţând un pistol, să facă istorie. Ce titlu de ziar.

Florence îi spuse:

— Am terminat.

Se îndreptară amândoi spre ieşire.

— Dacă te răzgândeşti, spuse Unchiul Sam, ştii unde ne găseşti. Şi ştim şi noi unde te găsim.

20 octombrie 2003 -19 mai†
2004 San Luis Obispo;
Washington, D. C

† Ziua morţii lui T.E. Lawrence, 1935 *(n.a.)*

MULŢUMIRI

O mie şi una de mulţumiri, din nou, domnului Karp şi lui Binky Urban; şi o mie două mulţumiri încântătoarei şi misterioasei T. Freifrau von G. Mulţumiri, de asemenea: dragei mele Lucy; lui Tomas Salley; John Tiemey; Eric Felten; Bill Hughes; doctorului Close; eminenţei sale cardinalul Cullen Murphy. Pentru ţesătura povestirii: lui Bob Baer; David Fromkin; Fetema Mernissi; Sandra Mackey; Sir Richard (F.) Burton. Pentru inspiraţie: lui Paul, Mark şi Brooke, toţi nişte americani minunaţi într-o lume neminunată. În fine, respectul şi omagiul meu lui Fern Hol- land, o Florence a Arabiei reală, asasinată în Irak, pe 9 martie 2004, la vârsta de treizeci şi trei de ani.

ALLAH YEHALEEHUM, UHTEE.
ALLAH HUMMA YESKOONHA

FASEEHJEENAANOO.

La preţul de vânzare se adaugă *2%,*
reprezentând valoarea timbrului
literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România,
Cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
B.C.R. Unirea, Bucureşti

Redactor
RADU PARASCHIVESCU

Tehnoredactor
MANUELA MĂXINEANU
Corectori
GEORGIANA BECHERU
IOANA CUCU
CRISTINA JELESCU

Apărut 2007
BUCUREŞTI – ROMÂNIA

Lucrare executată la C.N.I. „CORESI” SA

ISBN 978-973-50-
1627-2

5 948353
01210T

COLECŢIA RASUL LUMII

În Orientul Mijlociu există două state vecine care nu

seamănă deloc unul cu altul. Matarul e sedus de ispite occidentale, Wasabia stă sub clopotul funda- mentalismului islamic. într-un loc se deschide un postTV pentru emanciparea femeilor, în altul derapajele se pedepsesc drastic. Aşa arată zona în care aterizează americanca Florence Farfaletti, prinsă treptat într-un joc care implică agenţi dubli sau chiar tripli, emiri pasionaţi de Formula 1, şeice amatoare de shopping şi cămile regale umplute cu explozibil. *Florence a Arabiei* are accente de thriller, dar e de fapt o satiră corozivă la adresa felului cum ne grăbim să distrugem ceea ce nu pricepem. Vălurile în care se încurcă unele personaje nu stingheresc ritmul trepidant al cărţii, situaţiile neaşteptate abundă, iar dialogurile stârnesc râsul pe fiecare pagină.

în aceeaşi colecţie:

Tibor Fischer
N-o citi dacă eşti prost

Jean-Claude Carriere Frânturi din astă lume